

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת דליה גנות

תובעות: פלונית ואח'

נגד

נתבע:

אלמוני

נגד

נתבעות שכנגד:

פלונית ואח'

מיני-רציו:

* בית המשפט קיבל את תביעתו הנגדית של הנתבע כנגד התובעות בעילה של פרסום לשון הרע, ודחה את תביעותיהן של התובעות נגדו בגין אינוס ומעשים ממגונים. נפסק, כי נוכח הדמיון הרב בין הגרסאות של שלושת התובעות באשר להתנהלותו המינית של הנתבע, תוך שימוש במילים זהות ותיאור סצנות זהות, לא ניתן לפסול את העובדה, כי גרסאות אלו תואמו ונוצרו על ידי התובעות.

* ראיות – מעשים דומים – בהליך אזרחי

* ראיות – עדות – בחינתה

* ראיות – עדות – שיטה

* ראיות – עדות – עדות כבושה

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

* נזיקין – הגנות – אמת בפרסום

.

בית המשפט נדרש לתביעה ותביעה שכנגד שעניינן בפרשה חמורה של שינוי אורחות חיים והתקבצות של נשים וגברים לקבוצה, תוך התנתקות ממשפחותיהם הביולוגיות. התובעות הגישו שלושה תביעות בגין מעשי אינוס

ומעשים מגונים שביצע בהן, לטענתו, הנתבע. הנתבע הגיש תביעה שכנגד בגין התנהלותו השקרית, של הנתבעות שכנגד, התנהלות שגרמה לו לנזקים.

.

בית המשפט דחה את התביעות העיקריות, קיבל את התביעה שכנגד ופסק כלהלן:

פלונית ב' השתתתה בהגשת תלונתה במשטרת ישראל במשך כתשע שנים, ואין כל ספק, כי שיהוי זה פועל לחובתה. זאת ועוד, מדובר בעדות כבושה. כבישת עדות, בהיעדר הסבר נאות, מעוררת חששות באשר לאמתותה. במקרה זה, התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה. עדותה לא הייתה עקבית, הייתה מלאת סתירות ופרכות.

אף אילו הייתה מתקבלת גרסתה העובדתית של התובעת, לא היה מנוס מדחיית תביעתה נוכח התיישנותה. מרוץ ההתיישנות חל ממועד התרחשות המעשה. ועל כן הגשת התובענה התיישנה, ומכל מקום, יש לקבוע באופן פוזיטיבי, כי לא מתקיים במקרה זה חריג ההתיישנות שלא מדעת.

התרחשותם של האירועים הנטענים על ידי פלונית ד' לא הוכחה, וממילא יש לדחות את הטענה בדבר הדחקתם, או שכיחתם, ומכל מקום, הימנעותה של התובעת מהגשת תלונה במשטרת ישראל כנגד הנתבעת, בזמן אמת, מחזקת את המסקנה בדבר אי התקיימותם של האירועים הנטענים.

באשר לתביעתה של פלונית ג', לא ניתן להעלות על הדעת את גרסתה, לפיה במשך ארבע שנים היא נאנסה שוב ושוב, ויחסי המין נכפו עליה באלימות, מבלי שהתלוננה, מבלי שאיש ממכריה הבחין במצוקתה ומבלי שתעשה דבר וחצי דבר כדי להפסיקם.

באשר לתביעה שכנגד, פרסום שמו ותמונתו של התובע שכנגד, בצירוף הכותרת "אנס" וכן אנס סדרתי" בשלטים שנשאו המפגינות מול משרדי

, או באתר הפייסבוק, מהווה פרסום לשון הרע, כמשמעו ב

איסור לשון הרע.

במועד הגשת התלונות למשטרה היו פלונית ב'; ד' ו- ג' מודעות לאי אמינות תלונותיהן, וחרף האמור הוגשו התלונות, מן הסתם על מנת לסייע למנהיגתם פלונית א' במאבקה נגד התובע שכנגד, ומשכך, אין מנוס מהמסקנה, כי תלונותיהן הוגשו בחוסר תום לב ובידיעה כי אין מדובר בתלונות אמת, ולמעשה מדובר בלשון הרע שהינה ברת פיצוי.

על בעלי דין המתנגדים להגשת מסמך כראיה, מחמת היותו גנוב, או מכל סיבה אחרת, הנטל להוכיח, כי אכן מדובר במסמך גנוב שהושג על ידי הצד שכנגד במרמה ותוך ביצוע עבירה פלילית.

מגמת הפסיקה בשנים האחרונות הינה לצמצם כללי הפסלות, להבדיל מהמשקל הראייתי שיש לתת לראיות אלו, וזאת במטרה לאפשר לבית המשפט להגיע להכרעה מושכלת על בסיס כל הראיות הרלבנטיות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת דליה גנות

תובעות:

פלונית ואח'

נגד

אלמוני

נתבע:

נגד

אלמוני

תובע שכנגד

נגד

פלונית ואח'

נתבעות שכנגד

פסק דין

מבוא

תיק זה מגולל פרשה עגומה של שינוי אורחות חיים והתקבצות של מספר אנשים (נשים וגברים) לקבוצה, תוך התנתקות ממשפחותיהם הביולוגיות, ניצול משאביהם הכספיים, לרבות תוך ביצוע עבירות פליליות, והתנהגויות יוצאות דופן וחריגות של חברי הקבוצה, אשר הובילו, בסופו של דבר לסכסוכים קשים מאוד בין חברי הקבוצה לבין עצמם, הכל כפי שהוברר והוכח במסגרת ניהול התובענות אשר בפניי, אשר אינן התובענות היחידות המתנהלות בין חברי הקבוצה לבין העומדת בראשה.

אקדים ואציין, כי בעוד התובעות – הנתבעות שכנגד מגדירות את עצמן כחברות "בקבוצה" ללימודי -----, טוען הנתבע – התובע שכנגד, כי מדובר בכת, המונהגת על ידי הגב' פלונית א' (להלן: "פלונית א'"), השולטת בחברי הקבוצה ביד רמה ומכפיפה אותם לרצונותיה.

אציין מיד, כי אין בדעתי לקבוע האם מדובר "בקבוצה", או "בכת", שכן שאלה זו איננה במחלוקת ואיננה דורשת הכרעה במסגרת התיקים אשר בפניי, אם כי, בהמשך פסק הדין, אתאר את התנהלותה של הקבוצה וחבריה, כפי שהוכח על סמך העדויות והראיות שהובאו בפניי, לרבות השפעת הקבוצה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

ככזו, על החברים בה, וכן יתוארו היחסים שבין חברי הקבוצה לבין העומדת בראשה – הגב' פלונית א' (להלן: "הקבוצה").

העובדות הצריכות לעניין

1. בפני שלוש תביעות ותביעה שכנגד, שניהולן אוחד, ועל מנת להקל על הקורא להתמצא בנבכי הדמויות והתיאורים שיובאו בהמשך, אגדירן:

תביעה אחת הוגשה במסגרת ת.א. 4057-05-10, על ידי גב' פלונית ב' (להלן: "פלונית ב'") כנגד אלמוני.

תביעה שניה הוגשה במסגרת ת.א. 10090-10-14, על ידי גב' פלונית ג' (להלן: "פלונית ג'") כנגד אלמוני (להלן: "אלמוני").

תביעה שלישית הוגשה במסגרת ת.א. 10077-10-11, על ידי גב' פלונית ד' (להלן: "פלונית ד'") כנגד אלמוני.

תביעה רביעית הינה התביעה שכנגד שהוגשה במסגרת ת.א. 4057-05-10 על ידי אלמוני כנגד פלונית א' (להלן: "פלונית א'"), כנגד פלונית ב', כנגד פלונית ד', כנגד פלונית ה' (להלן: "פלונית ה'") וכנגד פלונית ג'.

2. שלושת התביעות שהוגשו על ידי התובעות, הוגשו בגין מעשי אינוס ומעשים מגונים שביצע, לכאורה, אלמוני בכל אחת מהתובעות, ואילו התביעה שכנגד הוגשה על ידי אלמוני בגין התנהלותן השקרית, כנטען, של הנתבעות שכנגד, התנהלות שגרמה לו לנזקים, כמפורט בכתב התביעה שכנגד.

3. מפאת מורכבותן העובדתית של העובדות המפורטות בתביעות השונות, אדון בכל תיק בנפרד, אולם אסקור בקצרה את הרקע העובדתי המשותף הנוגע לכל התביעות.

מכתבי הטענות עולה, כי התובעות, הנתבעות שכנגד ואלמוני היו חברים בתקופות שונות, חלקן חופפות, בקבוצה ללימוד -----, לפחות החל משנת 1995, כאשר מנחת הקבוצה והעומדת בראשה, אז והיום, הינה פלונית א'.

מכתבי הטענות ומהעדויות עולה, כי חברי הקבוצה נהגו לקיים מפגשים חברתיים מספר פעמים בשבוע, בתחילה בבתיים, ולאחר מכן במבנה ייעודי שנשכר לשם כך.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

- 1 עוד עולה מהראיות שהובאו בפני, כי חברי הקבוצה התנהלו כמשפחה, נהגו לחגוג בצוותא
- 2 אירועים, חגים ומועדים, וחלקם אף ראו בקבוצה תחליף למשפחותיהם הביולוגיות, וניתקו
- 3 את הקשר עם משפחותיהם הביולוגיות.
- 4
- 5 מהראיות שהוצגו בפני עולה, כי חלק מחברי הקבוצה עבדו בצוותא, ותרמו בצורה כזו, או
- 6 אחרת, האחד לכלכלתו של האחר. כך למשל: פלונית ב' ופלונית ד' שימשו (וכנראה אף עודן)
- 7 כ-----, בניהולה של פלונית ג' ופלונית ד', אשר לגרסת הנתבע, קרוי
- 8 על שם בתה של פלונית ג' בעלת ה---) אלמוני, שהינו ----- בהשכלתו ובעיסוקו – או
- 9 לפחות שימש כ----- בתקופה הרלבנטית – נהג לטפל בעניינים המשפטיים של רבים
- 10 מחברי הקבוצה; פלונית ה' שימשה כמזכירתו של אלמוני במשרדו; בנוסף לעיסוקו כ-----
- 11 ----, עבד אלמוני גם בעסק משותף עם עד פלוני (להלן: "העד ד'"), שהיה חבר בקבוצה
- 12 ובעלה של פלונית ב', עד לגירושיהם; וכיו"ב.
- 13
- 14 עוד עולה מהראיות שהוצגו בפני, כי חברי הקבוצה ניהלו מערכות יחסים זוגיות ורומנטיות
- 15 בינם לבין עצמם, והחליפו תדיר בני זוג מקרב חברי הקבוצה. כך למשל, אין חולק בדבר
- 16 קיומם של יחסים זוגיים רומנטיים, בתקופות שונות, בין פלונית ד' לבין עד א'; בין פלונית
- 17 ב' לבין העד ד'; בין העד ד" לבין; בין פלונית ג' לבין אלמוני; בין אלמוני לבין פלונית ה';
- 18 ואין כל ספק, כי האווירה בין חברי הקבוצה התאפיינה במתירנות מינית, אשר לעניות
- 19 דעתי, בסופו של יום, "תרמה" לא מעט להיווצרות היחסים העכורים בין חברי הקבוצה
- 20 לבין עצמם, כפי שבאו לידי ביטוי, במלוא כיעורם, במהלך ניהול התביעות.
- 21
- 22 עובדה חשובה נוספת הראויה לציון הינה היות חלק מחברי הקבוצה, הדומיננטיים שבהם,
- 23 בני משפחת אלמונית. הוכח כי פלונית א', העומדת בראש הקבוצה, ולמעשה מנהלת אותה,
- 24 נשואה לעד א' אחר, שהינו אחיהם של פלונית ג' ושל עד א'.
- 25
- 26 כפי שציינתי, עילת התביעה של התובעות הינה מעשי אינוס ומעשים מגונים שביצע בהם,
- 27 לכאורה, אלמוני בין השנים 2000-2004.
- 28
- 29 אין חולק, כי אף לא אחת מהתובעות לא הגישה תלונה במשטרת ישראל כנגד אלמוני במועד
- 30 ביצוע המעשים הנטענים, או בסמוך לו, אלא בחלוף שנים רבות לאחר מכן.
- 31
- 32 תלונה ראשונה הוגשה במשטרת ישראל על ידי פלונית ב', בתאריך 8.12.09 בגין ביצוע מעשה
- 33 מגונה בכח ונסיון אונס; פלונית ד' הגישה תלונה במשטרת ישראל בתאריך 31.3.10 בגין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בעילה שלא בהסכמה; פלונית ה' הגישה תלונה במשטרה בתאריך 18.4.10 בגין הטרדה מינית ובעילה בכח; פלונית ג' הגישה תלונה במשטרת ישראל בתאריך 6.6.11 בגין בעילה שלא בהסכמה.

תלונות אלו נחקרו על ידי משטרת ישראל ונגנזו, חלקן בשל חוסר בראיות מספיקות להעמדה לדין, וחלקן בקביעה שנסיבות העניין לא הצדיקו המשך חקירה, או העמדה לדין, ומכל מקום, יודגש, כי מעולם לא הוגש כנגד אלמוני כתב אישום בגין הטענות המפורטות באותן תלונות.

ת.א. 4057-05-10 – תביעתה של פלונית ב'

5. פלונית ב', ילידת 1969, ----- ו----- ב-----, הגישה את התביעה כנגד אלמוני, בגין נזקיה הנטענים כתוצאה ממעשה אונס שביצע בה אלמוני, לדבריה, באוגוסט 2000.

על פי הנטען בכתב התביעה, בשנת 1995, עם שובה של פלונית ב' לישראל משהות בת מספר שנים ב-----, שם שהתה לצורך לימודיה האקדמאיים, היא הכירה את אלמוני באמצעות חברים משותפים.

בשנת 1998 הצטרפה פלונית ב' לקבוצה, ובמסגרתה החלה להיפגש עם אלמוני בקביעות, וקיימה עמו – כמו גם עם חברים אחרים בקבוצה – קשרי ידידות קרובים והדוקים, כמו גם עם עד פלוגי א', אשר לימים נישאה לו, שהיה גם הוא חבר קרוב של אלמוני, ואף הסתייע בו בניהול ענייניו המשפטיים.

6. לגרסתה של פלונית ב', בתחילת חודש אוגוסט, בתום אחד השיעורים שניתנו במסגרת הקבוצתית, היא הסיעה את אלמוני לביתו. לדבריה, במהלך הנסיעה ביקש ממנה אלמוני להמשיך בנסיעה לעבר גבעה, אשר ממנה ניתן היה לצפות בזמנו בסרטים המוקרנים "בדרייב אין", וזאת על מנת שיוכלו לשוחח. בהגיעם לגבעה, יצאו השניים מהמכונית, התיישבו על אבן ושוחחו, כאשר, לדבריה, לפתע סיפר לה אלמוני, כי הוא לובש תחתוני תחרה אדומים, וכי ברצונו להראות לה אותם, ובנוסף הוא ביקש ממנה לפשוט את חולצתה. פלונית ב' הגיבה במילים "מה פתאום" (סע' 23 לכתבי התביעה) ושבה למכוניתה בצעדים מהירים. אלמוני הלך בעקבותיה, נכנס למכונית, וסירב לצאת ממנה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-10-05 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

פלונית ב' טוענת, כי בשעה שניסתה להתניע את מכוניתה, החל אלמוני לגעת בה בכל גופה, ולהכניס ידו תחת בגדיה, תוך התעלמות מהתנגדותה, הפעיל כלפיה כח פיסי, ואמר לה, בין היתר: "אני יודע שאת רוצה את זה, אל תילחמי בזה", וכן "בואי, תמשיכי להתנגד, זה עושה לי את זה, הרי ברור לך שלא אוותר" (סעי' 24 לכתב התביעה). פלונית ב' טוענת, כי נלחמה "בחירוף נפש", התנגדה פיסית ומילולית, התחננה שיניח לה והזכירה לו, כי היא עומדת להינשא (לעד ד'), אך לשווא. לדבריה, אלמוני "ניטרל אותה" (סעי' 24 לכתב התביעה), הפשיט אותה מתחתוניה, ניסה למשוך אותה לכיוונו, פתח את רוכסן מכנסיו ושלף את איבר מינו, באומרו "תסתכלי עליו, נכון שהוא משהו?" (שם). בשלב זה, "הנתבע הושיב בכח רב את התובעת מעליו, היא נאבקה וזועקת זה אונס!! מה אתה עושה לי? תפסיק, אני אקרא למשטרה!" (שם), אלא שהנתבע המשיך בשלו "וכהרף עין חדר לתוכה כשהיא בוכה ונאבקת" (שם). פלונית ב' חזרה והדגישה בכתב התביעה, כי היא "זוכרת את עצמה מוחזקת בכח, כשגבה פונה אליו, והוא מחדיר בכח את איבר מינו ויד אחת שלו נוגעת בחזה" (סעי' 25 לכתב התביעה).

פלונית ב' ממשיכה ומתארת בכתב התביעה, כי "במאמץ על, וברגע שהרפה ממנה מעט, הצליחה לקום מעליו, לדחוף אותו אל מחוץ לרכב, לנעול את שתי הדלתות הקדמיות, בעוד הוא רץ מלפני הרכב, לכיוון הדלת של הנהג, שם ישבה נסערת והיסטרית, מנסה להתניע את הרכב, דפק על חלון הרכב, ודרש שתפתח לו את הדלת. התובעת סירבה, התניעה, ונמלטה מהמקום" (סעי' 26 לכתב התביעה).

7. התובעת ממשיכה ומספרת, כי בהגיעה לביתה, סיפרה לשותפה לדירה, עד א', את אשר אירע, וביקשה ממנו שלא לספר את הדברים לאיש "כי היא מתביישת, צריכה לחשוב...". (סעי' 27 לכתב התביעה), "אלא שמרוב הטראומה, בצעה תהליך המוכר היטב בספרות המקצועית בקרב נפגעות תקיפה מינית, והדחיקה את האירוע, כלא היה, בשל בושה עצומה, היעדר יכולת להתמודד עמו, לעכל ולעבדו, להתארגן עם השלכותיו ועם משמעויותיו" (סעי' 27 לכתב התביעה; ההדגשות במקור – ג.ד.).

התובעת ממשיכה ומפרטת, כי בהמשך החליטה על ביטול נישואיה לעד ד', "אולם נשארה עמו ביחסים קרובים... וכעבור פרק זמן נוסף" (סעי' 28 לכתב התביעה) נישאו השניים "בטקס צנוע ברבנות, עם מיעוט משתתפים, וביניהם גם הנתבע, אשר מבחינת התובעת כבר לא היה בתודעה כל זכר לאירוע האונס שהודחק לחלוטין" (סעי' 28 לכתב התביעה; ההדגשה במקור – ג.ד.).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

8. בהמשך כתב התביעה תיארה פלוגית ב', כי החלה לסבול מתופעות שונות. היא מצאה עצמה מתקשה להישאר במקום אחד לפרקים ארוכים, סבלה מחרדה, מביעות לילה, מקשיים בתפקוד המיני ומהתפרצויות בכי בעת קיום יחסי מין, מתחושת ניתוק מהסביבה ומתגובות היסטוריות ובלתי מידתיות לסיטואציות פשוטות.

לדבריה, היא נבדקה על ידי רופאים שונים במסגרת הרפואה הקונבנציונאלית והאלטרנטיבית, והחלה להיעזר בטיפול תרופתי מסוג פריזמה, פרוזאק וונלה, וכן בדיקור ובפרחי באך.

עוד טוענת התובעת, כי עקב מצבה התקשתה לתפקד כ, ופנתה ללימודי אמנס, לדבריה, התקשתה לסיים את הלימודים מפאת רתיעתה ממגע עם בני המין השני, אולם בתמיכת סביבתה הקרובה ובה סיימה לימודי ,

כיוצא בזה – לדבריה, סיוע במצבי מצוקה. ועוד

בשנת 2003, במהלך נישואיה לעד ד', ילדה פלוגית ב' את בתה "בלידה שלווה בקשיים רבים" (סעי' 32 לכתב התביעה), ולאחריה הפכה לאם חרדתית. פלוגית ב' מתארת, כי לאחר לידת בתה, בהיותה במלוגית בית היולדות, הגיע אלמוני לבקרה, דבר שגרם לה להתקף חרדה והיסטוריה, מבלי שידעה את הגורם לכך, שכן במועד זה, אירוע האונס הנטען הודחק ונשכח.

בשנת 2008 התגרשו פלוגית ב' והעד ד', לדבריה, בשל חוסר יכולתה לקיים יחסי מין.

לאחר גירושה פנתה פלוגית ב' לקבלת טיפול אצל גב' המצהירה ל' (להלן: "המצהירה ל'") (ממש כפי שעשו כל התובעות, כפי שיפורט בהמשך), ולדבריה, רק אז, במהלך הטיפול, החלו לצוץ במוחה תמונות מאירוע האונס הנטען, והתחוויר לה, כי למעשה נאנסה על ידי אלמוני.

בספטמבר 2009 פנתה פלוגית ב', לראשונה, למרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית (להלן: "מרכז הסיוע"), ובליווי ובעידודו הגישה תלונה למשטרת ישראל בגין האונס הנטען.

לדבריה, החל משנת 2010 ועד למועד הגשת התביעה, היא נמצאת בטיפול פסיכותרפי ב"מרכז טיפולי" לטיפול בטראומה מינית.

9. התובעת צרפה לכתב התביעה את חוות דעתו של הפסיכיאטר פרופ' אבנר אליצור, אשר קבע, כי היא סובלת מנכות נפשית בשיעור של 15% כתוצאה מ- PTSD.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

10. נוכח כל האמור, עותרת פלונית ב' לחיובו של אלמוני בתשלום פיצויים כתוצאה מנזקה, כפי שפורטו בכתב התביעה.

11. בכתב הגנתו מכחיש הנתבע את כל המיוחס לו, מכל וכל. הנתבע טוען, כי התביעה דן הינה הליך אחד מני הליכים משפטיים רבים הננקטים כנגדו על ידי חברי הקבוצה בעידודה ובניצוחה של פלונית א'.

כפי שצינתי, הנתבע טוען, כי הקבוצה אינה אלא כת, הכפופה למנהיגה פלונית א', אשר חברי "הכת" מייחסים לה תכונות על אנושיות ויכולות נשגבות. לדבריו, חברי הקבוצה פיתחו תלות מוחלטת בפלונית א', עד כדי צייתנות גמורה וביטול עצמי מוחלט מפניה. בין פלונית א' לחברים נוספים בקבוצה, שעזבו – כמותו – את "הכת", וכן בין פלונית א' לבין בני משפחות של רבים מחברי הכת ניטשת מערכה משפטית, במסגרתה הוגשו מספר תביעות, לרבות תביעתה של פלונית ב'.

הנתבע מתאר, כי עובר להגשת התובענה דן הוגשו כנגדו מספר תלונות במשטרת ישראל בגין מעשי אינוס, אולם כולן נגנזו, ולדבריו, כל התלונות הינן בעלות מאפיינים זהים, המצביעים על היות התלונות תלונות כזב, שלא באו לעולם, אלא כדי להזיק לו ולהטרידו.

הנתבע מכחיש לחלוטין את טענתה של פלונית ב' בדבר אינוסה על ידו, ומפנה לסתירות הרבות בגרסתה ובגרסת עדיה, וכן טוען להתיישנות התובענה, שכן היא מתייחסת לאירוע שהתרחש, לכאורה, באוגוסט 2000, בעוד שהתביעה הוגשה בשנת 2010.

האם הוכחה התרחשות האונס?

12. שאלת השאלות בתיק זה, כמו גם בתובענות שהוגשו על ידי התובעות הנוספות, היא האם הרימה התובעת את הנטל המוטל עליה להוכחת התרחשות האונס הנטען.

סעי' 345 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "חוק העונשין") מגדיר את יסודותיה העובדתיים של עבירת האונס, שהינם: (א) בעילה; (ב) של אישה; (ג) שלא בהסכמתה החופשית; (ד) עקב הפעלת כח או אמצעי לחץ אחר; (ראו: ע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (3) 289).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

לכאורה, ועל פי התיאור המפורט בכתב התביעה, התקיימו יסודות העבירה, אלא מאי?
בדיקה מעמיקה של הגרסאות השונות שהועלו על ידי התובעת ועל ידי עדיה מעלה ספק
אמיתי באשר לעצם התרחשות האירוע הנטען, עד כי לא ניתן ליתן אמון בטענתה בדבר
אינוסה על ידי הנתבע, כפי שיפורט בהמשך.

זאת ועוד. התובעת השתתתה בהגשת תלונתה במשטרת ישראל **במשך כתשע שנים**, ואין כל
ספק, כי שיהוי זה פועל לחובתה, מה עוד, וכפי שיבואר, לא הובא נימוק משכנע לשיהוי זה,
ולמעשה הדעת נותנת, כי גרסתו של הנתבע באשר לסיבת הגשת התלונה והתביעה, היא היא
הסיבה האמיתית לנקיטת ההליכים כנגדו, ואבאר.

עדות כבושה

13. אין חולק, כי התובעת הגישה את התלונה למשטרת ישראל כתשע שנים לאחר ביצוע האונס
הנטען, ומשכך, מדובר בעדות כבושה, שהינה עדות, שהמוסר אותה בבית המשפט **"כבש"**
אותה בליבו, על אף שהיא רלבנטית וברת משקל לעניין, ובענייננו – לב העניין, וגילה אותה
בשלב מאוחר.

כבישת עדות, בהיעדר הסבר נאות, מעוררת חששות באשר לאמיתותה, ונקבע כי:

**"הכלל הוא: עדות כבושה, ערכה ומשקלה מועטים ביותר, משום
"שהכובש עדותו" חשוד, מטבע הדברים, על אמיתותה. זאת, כל עוד
אין בפיו הסבר משכנע: על שום מה נכבשה העדות עת רבה; ומדוע
החליט העד לחשפה. ניתן הסבר מתקבל על הדעת לכבישת העדות,
רשאי בית המשפט ליתן בה אמון ולהעניק לה את המשקל הראייתי
המתחייב בנסיבות" (י. קדמי על הראיות, חלק ראשון, עמ' 441).**

וכך באו הדברים לכלל ביטוי בפסיקה:

**"הכלל החל לעניינה של עדות כבושה הינו כי ערכה ומשקלה
הראייתי של זו מועטים בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר
לאמיתותה. זאת, כל עוד אין בפיו העד הסבר משכנע ומניח את הדעת
לטעמים שבעטיים כבש עדותו (ראו: ע"פ 5386/05 אלחורטי נ'
מדינת ישראל [פורסם בנבו, 18.5.06]; ע"פ 4297/98 הרשטיק נ'**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, 687-688 (2000); ע"פ 3625/91 אור נ'
מדינת ישראל [פורסם בנבו, 9.6.93] פסקה 19 לפסק דינו של
השופט לוין; ע"פ 154/85 אברושמי נ' מדינת ישראל פ"ד מא (1)
287, 399 (1987). משך הזמן שלאחריו תחשב עדות לכבושה אינו
נקבע בהתאם לאמת מידת ברורה ונוקשה, אלא הוא נקבע בכל מקרה
בהתאם לנסיבותיו (ע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם
בנבו], 29.11.07); ע"פ 1543/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם
בנבו], 11.6.07); ע"פ 10189/02 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו],
19.9.05 בפסקה 13; ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח
(1) 302, 363 (1993) (להלן: "פרשת בארי")... מרכז הכובד אינו מושם
על משך השתיקה אלא על הסיבה שבגינה בחר העד לצפון המידע
שברשותו, כמו גם על שינוי הנסיבות אשר הניעו לחשוף את
המידע". (ר: סעיף 10 לע"פ 1645/8 פלוני נ' מ"י, טרם פורסם
[פורסם בנבו].

וראו גם:

"במקרה שלפניי, מתבקש בית המשפט להתחשב בעדות שנכבשה
במשך תקופת זמן לא מבוטלת. לא בנקל יתחשב בית המשפט בעדות
שכזו, לא כל שכן כאשר מדובר בעדות עליה נסמכת בקשה לעריכת
משפט חוזר. ערכה הראייתי של עדות כבושה הינו מועט, זאת בשל
החשד הטבעי המתעורר לגבי אמינותה. חשד זה כמובן יכול להיות
מופרך, בהינתן סיבה משכנעת לכבישת העדות (לעניין זה, ראו
והשוו: עניין כהן, סעיף 11 לפסק דינה של השופטת ארבל; ע"פ
1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, סע' 10 לפסק הדין והאסמכתאות
המובאות בו [פורסם בנבו], 3.9.2009). (ר: מח (משפט חוזר בימ"ש
עליון) 7803/11 האני חסון נ' מדינת ישראל, טרם פורסם [פורסם
בנבו], סע' 11 לפסק הדין. וכן ראו: ע"פ 2014 סאלח נ' מדינת ישראל,
פ"ד נ (2) 624, 629; ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, פורסם
בנבו; ע"פ 235/79 אוחנה נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(1) 544, 546; ע"פ
6274/98 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נה (2) 293, 297; ע"פ 1258/03
פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (6) 625, 638).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

14. נשאלת השאלה, האם סיפקה התובעת הסבר אמין ומשכנע לסיבת כבישת עדותה, ולעניות דעתי התשובה היא שלילית, שכן, מבדיקת גרסאותיה השונות בהתייחס לאירוע נשוא כתב התביעה, אי אפשר שלא להתרשם **"מההתפתחויות"** שחלו בגרסאותיה, החל מפנייתה הראשונה למרכז הסיוע, עובר להגשת התלונות במשטרה, עובר להגשת כתב התביעה, עובר להגשת תצהירה ולעדויות בבית המשפט, ואפרט.

מנספח ג' לתיק מוצגי התובעת עולה, כי התובעת פנתה לראשונה למרכז הסיוע בתאריך 19.9.09 בשעה 23:05 (?), וזאת בשל **"אירוע מלפני כמה שנים, הכל צץ היום..."**.

במסמך זה מפרטת רושמת המסמך (המצהירה נ') את דברי התובעת באשר להתרחשות האונס הנטען כדלקמן: **"הם עצרו, יצאו מהרכב, דיברו ופתאום הוא ביקש שהיא תוריד את החולצה, היא לא הסכימה, ביקשה לחזור למכונית, הם חזרו, ואז הוא פתח את המכנסיים שלו וניסה לגעת בה, היא הייתה המומה. שאלה אותו מה הוא עושה, התפתח ביניהם מאבק אלים, במהלכו היא צעקה עליו שהוא מנסה לאנוס אותה. היא הצליחה להעיף אותו מהרכב, נעלה את הדלתות, והוא בא אל הצד שלה של הרכב, דיבר דברים איומים... צעק, קילל, דפק על הדלת שלה, היא פשוט התחילה לנסוע וברחה מהמקום.... חזרה לדירה שלה, סיפרה מיד לשותף שלה מה קרה..."**.

ומהאמור עולה בבירור, כי התובעת לא דיווחה למרכז הסיוע שנאנסה, אלא, לכל היותר, על מעשה מגונה, או נסיון לאנוס אותה, וסביר להניח, כי אלו גם העובדות שסיפרה לשותפה לדירה במועד תקיפתה הנטענת – העד א', קרי: סיפרה לו על נסיון אונס, ממש כפי שהוא פירט בתצהירו שהוגש בתמיכה לטענות התובעת הכלולות בתביעתה (סע' 6). ודוק: בתצהירו של העד א' מופיעים תיאורים נוספים, שלא בא זכרם בגרסאותיה שלה תובעת, על פיהם **"... משך לה בראש וניסה להורידו בחוזקה לאיבר מינו"** (סע' 7 לתצהיר העד א'), כאשר ברור, כי תיאור זה לא היה ולא נברא, וכאמור, אף לא תואר על ידי התובעת עצמה, עובדה המטילה צל כבד על אמינותו של העד א', אשר, כפי הנראה, הוסיף עובדות נוספות על דעת עצמו, כדי להאדיר ולהעצים את חומרת נסיון האונס הלכאורי.

כאמור, מנספח ג' עולה, כי התובעת פנתה למרכז הסיוע במועד זה – 19.9.09 – **"כי הכל צץ היום"**, אלא מאי? מתצהירה של התובעת עולה, כי במהלך גירושיה מהעד ד', פנתה לפסיכותרפיסטית, המצהירה ל', ולדבריה, במהלך טיפול זה – **שהתקיים במהלך שנת 2008**, הבינה כי הייתה קורבן לאונס (סע' 27, 28 לתצהיר התובעת), שכן במהלך הטיפול **"מגננותי והגנותי וגרעין ההדחקה התמוסס...."** (סע' 28 לתצהיר). אם כך, הדעת נותנת, כי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 כבר בתחילת שנת 2008 לא היה לתובעת ספק בדבר עובדת אינוסה הלכאורי על ידי הנתבע,
2 ועל כן צפוי היה, כי תמהר ותגיש כנגדו תלונה במשטרת ישראל, אלא שהוכח, שהתלונה
3 הראשונה כנגד הנתבע הוגשה על ידי התובעת בתאריך 19.9.09, ולא הובא כל הסבר, מדוע,
4 בסופו של דבר, הוגשה התלונה הראשונה למעלה משנה וחצי לאחר "ההכרה וההבנה" של
5 התובעת בדבר אינוסה על ידי הנתבע, על פי דבריה היא.

6
7 בפועל הגישה התובעת את התלונה הראשונה למשטרת ישראל בתאריך 8/12/09 (ב/מ/2),
8 כשלושה חודשים אחרי הפניה למרכז הסיוע, אלא שתיאור האירוע, כפי שנמסר במסגרת
9 התלונה, אינו זהה לתיאור האירוע כפי שנמסר במרכז הסיוע, וניכרת מגמה ברורה של
10 "התפתחות והאדרת הגרסה".

11
12 במה דברים אמורים? בתלונה זו תיארה התובעת, כי הנתבע ביקש ממנה, במפתיע, להוריד
13 את חולצתה. היא סירבה והחלה ללכת לעבר מכוניתה, כשהנתבע הולך בעקבותיה. התובעת
14 מוסרת בתלונה, כי היא נכנסה לרכבה והתיישבה במושב הנהג, והנתבע התיישב לצידה,
15 "ואז אלמוני הושיט את הידיים שלו לעבר איבר מיני באלימות ובחוזקה, ואמר לי 'בואי
16 את רוצה את זה'. אמרתי לו שבשום פנים ואופן לא, ואמרתי לו שזה אונס. היה מאבק
17 פיסי בינינו, והוא החזיק אותי בחוזקה. הוא פתח את רוכסן מכנסיו והוציא את איבר מינו.
18 הוא ניסה להושיב אותי עליו. ממש התחיל מאבק פיסי בינינו ואני צעקתי מאד וניסיתי
19 להדוף אותו. אני הצלחתי להדוף אותו מעליי ולהוציא אותו מהרכב, ומיד נעלתי הרכב
20 כשאני בפנים והוא בחוץ. הוא בא לכיוון החלון שלי ודפק על החלון וביקש שאפתח. אני
21 הייתי מאד מבוהלת והתנעתי את הרכב, והוא ניסה בגופו לעצור את האוטו, ואז הצלחתי
22 לנסוע משם והשארתי אותו שם", ובשלב זה נשאלת השאלה: כיצד "פתח את המכנסיים
23 שלו וניסה לגעת בה... התפתח מאבק אליים...." (הגרסה שנמסרה במרכז לסיוע), התפתח
24 לכדי "הוציא את איבר מינו... אני הצלחתי להדוף אותו מעליי"? וכן: והכיצד האיומים
25 והקללות המתוארים בפניה למרכז הסיוע, הפכו ל"בקשה" לפתוח לו את החלון? ומדוע לא
26 סיפרה במרכז הסיוע שהנתבע "ניסה בגופו לעצור את הרכב"?

27
28 אלא שבכך לא סגי. לאחר שהתובעת מסרה את גרסתה במסגרת התלונה, היא נשאלה
29 שאלות ספציפיות, או אז טענה, לראשונה, כי הנתבע "הוריד לי את התחתונים. לא הוריד
30 לי אותם לגמרי", וכאשר נשאלה האם הנתבע החדיר לאיבר מינה את אצבעותיו, או את
31 איבר מינו, ענתה "הוא ניסה ולא הצליח. משך אותי אליו כדי לשבת עליו, אבל לא
32 הצליח..." ופעם נוספת נשאלת השאלה, מדוע סיפרה התובעת בתחילת עדותה, כי הנתבע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

הושיט את ידיו "באלימות ובחזקה" אל איבר מינה, ובהמשך הבהירה, כי "הוא לא החדיר את אצבעותיו, אבל ליטף את האיזור", והכיצד החוזק והאלימות המתוארת הפכו לליטוף??

זאת ועוד. בתחילת התלונה שהוגשה במשטרה טענה התובעת, כי לאחר מאבק אלים "הצלחתי להדוף אותו מעליי", קרי: הדעת נותנת, שהנתבע הצליח להתיישב על התובעת, אשר "הצליחה" להדוף אותו מעליה, ונשאלת השאלה, הכיצד גרסה זו מתיישבת עם אמירתה "הוא ניסה להושיב אותי עליו". האם הנתבע ישב על התובעת, או רכן לעברה? או שמא ניסה להושיבה עליו? אלא שבהמשך מתן עדותה במשטרה חלה התפתחות נוספת בגרסה, כאשר התובעת טענה שאיבר מינו של הנתבע נגע בה "כשהושיב אותי עליו", זאת כאשר שניות ספורות קודם לכן טענה שהצליחה להדוף את הנתבע מעליה. ודוק: תיאור עקבי של פרטי אופן התרחשות האונס הנטען הינם קריטיים להוכחת התביעה, ואין כל ספק, כי שינויים וסתירות באופן הצגת הגרסה, מה עוד שמדובר בעדות כבושה, אינם משרתים את מטרתה של התובעת, ואינם מסייעים לה בהוכחת תביעתה. קרי: התפתחויות ושינויים אלו בגרסתה של התובעת לא תרמו למהימנותה, כפי שגם סבר, מן הסתם, הצוות המשטירתי שבדק את תלונתה, עד כי קיים סימן שאלה גדול, האם האירוע הנטען בכלל אירע?

בהמשך חקירת התובעת במשטרה, ובהמשך לשאלות ספציפיות, צצו פרטים חדשים, שלא בא זכרם עד כה. כך למשל טענה התובעת, כי לאחר שהנתבע הוציא את איבר מינו, הוא "הוריד המכנס והתחתון...", עובדה תמוהה כשלעצמה, אשר הועלתה לראשונה, מה עוד שכל האירוע הנטען התרחש במכונית קטנה מסוג דהייטסו שרייד, אשר המרחב הפנימי שלה מוגבל, ובהמשך לשאלה ישירה, אישרה התובעת, כי הנתבע לא הגיע לפורקן מיני.

התובעת נשאלה במשטרה מדוע לא התלוננה מיד לאחר התרחשות האירוע, והשיבה כי לא הגישה תלונה משום שפחדה מהנתבע, אם כי הודתה שהוא לא איים עליה, אלא מאי? בשלב זה, ולאחר שנשאלה האם היא מבקשת להוסיף משהו היא ענתה כי "אני הייתי במשך שנים בהדחקה עד לכדי אי זכרון של האירוע" ואז הוסיפה במפתיע, לכאורה ללא כל קשר, כי מתנהלות מערכות משפטיות הדדיות בין הנתבע לבין "זוג חברים שלי פלוגית א' ועד א' אחר", והסבירה, כי מצאה לנכון לציין פרט זה "כי כשהחברים שלי סיפרו לי על התביעה, זה שוב הציף הרגשות... כל השנים האלו יש לי פחד ממנו". קרי: לגרסתה, התובעת "נזכרה" באירוע במהלך הטיפול אצל המצהירה ל' בשנת 2008, "ונזכרה" בו פעם נוספת בשל ההליכים המשפטיים המתנהלים בין פלוגית א' ועד א' אחר לבין הנתבע, וזאת, חרף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

העובדה, שאין כל קשר בין אותם הליכים לבין האירוע הנטען, מה עוד, שאותם הליכים משפטיים מתנהלים בגין סכסוך כספי שפרץ בין הנתבע לבין פלונית א' ועד א' אחר.

במהלך שמיעת הראיות הוברר, כי תלונתה של התובעת הוגשה **כשישה ימים** לאחר הגשת תביעתם של פלונית א' ועד א' אחר כנגד אלמוני, ועל פי התרשמותי יש בהחלט רגליים לסברה, כי הגשת התלונה למשטרת ישראל לא באה לעולם, אלא כדי להכפיש את הנתבע ולסייע בדרך זו לפלונית א' ועד א' אחר בניהול תביעתם כנגד אלמוני.

בחקירתה בבית המשפט נדרשה התובעת לשאלת קיומו של קשר אפשרי בין הגשת תביעתם של פלונית א' ועד א' אחר כנגד אלמוני, לבין מועד הגשת התלונה במשטרת ישראל, אולם התובעת הכחישה קיומו של קשר כזה (עמ' 59 שורה 2), ואף ניסתה להמעיט באשר לידיעותיה בהתייחס לאותו כתב תביעה שהוגש על ידי פלונית א' ועד א' אחר כנגד אלמוני, באומרה **"ידעתי שקיימת תביעה ומישהו תובע את מישהו ומישהו את השני. לא משהו ספציפי, לא ידעתי מי את מי"** (עמ' 59 שורות 16-18), וזאת בניגוד גמור ומוחלט לאמירותיה במסגרת הגשת התלונה, בגדרן מצאה לנכון לציין את ההליכים המשפטיים בין פלונית א' ועד א' אחר לבין אלמוני, לכאורה ללא כל קשר לעצם הגשת התלונה, או למועד בה הוגשה.

והנה, חרף אמירתה בבית המשפט, על פיה לא ידעה, למעשה, מי תובע את מי, טענה, כי **"עצם הידיעה שתובעים, או שמתייחסים, או שמזלזלים בשני אנשים מאוד מאוד יקרים לי הציף אצלי משהו, כן, כי אני חושבת שנכנס לשם רשע מאוד גדול, בהחלט"** (עמ' 60 שורות 1-3), ונשאלת השאלה, הכיצד ידעה התובעת את תוכן התביעה שהוגשה לכאורה כנגד פלונית א' ועד א' אחר, וחשוב מכך – איזה **"רשע גדול מאוד"** נכנס לשם? בהמשך טענה התובעת, כי **"בזמנו זה מה שחשבתי, שכנראה הוא תבע אותם... אבל לא סיפרו לי, אני לא ידעתי..."** (עמ' 60 שורות 8-10), ואם לא ידעה, כיצד ידעה לציין את קיומה של התביעה במסגרת תלונתה? וחשוב מכך – מדוע בכלל ציינה את עובדת הגשת התביעה במסגרת תלונתה? (בדיעבד התברר, בניגוד לאמירתה במשטרה, כי דווקא פלונית א' ועד א' אחר הגישו תביעה כנגד אלמוני, ולא להיפך).

עוצמת הקשר בין התובעת ובין פלונית א' ועד א' אחר התגלתה במלוא עוזה בהמשך, כאשר התובעת הסבירה, כי ההליכים המשפטיים שהתנהלו בין פלונית א' ועד א' אחר לבין אלמוני – הליכים שאין להם כל קשר לתובעת – **"אני חושבת שזה משהו שערער מאוד מאוד את עולמם, את עולמי גם, זהו"** (עמ' 60 שורות 14-15), אמירה התואמת את תיאוריו של הנתבע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

באשר למידת ההשפעה העצומה שהייתה לפלונית א' ועד א' אחר על חברי הקבוצה, עד כי התובעת הייתה מוכנה להגיש תלונת סרק כנגד הנתבע, בנסיון לסייע לעניינם של פלונית א' ועד א' אחר, קרי: אמירה זאת של התובעת מצביעה על תפיסתה המעוותת של התובעת בדבר קיומה של זהות מוחלטת של אינטרסים בינה ובין נשוא הערצתה, פלונית א' ועד א' אחר, למרות שהסכסוך בינם לבין הנתבע אינו נוגע לה כלל ועיקר, עד כי מעשיו, או מחדליו של הנתבע, המערערים, לכאורה, את עולמם של פלונית א' ועד א' אחר, גורמים גם לערעור עולמה היא, וזאת חרף טענתה, כי למעשה איננה יודעת את מקור הסכסוך שבין הנתבע לבין פלונית א' ועד א' אחר, או את מהותו.

זה המקום לציין, כי במסגרת שמיעת הראיות הוברר, שהנתבע לא הגיש תביעה כנגד פלונית א' ועד א' אחר, נהפוך הוא, האמת היא שפלונית א' ועד א' אחר הם אלו שהגישו תביעה כנגד הנתבע, ודומה כי פלונית א' ועד א' אחר הלעיטו את התובעת באינפורמציה שקרית על מנת לגייס את עזרתה בהגשת התלונה כנגד הנתבע, ודוק: בפנייתה למרכז הסיוע בתאריך 19.9.09 סיפרה התובעת, כי שמעה "מחברים" – הלא הם פלונית א' ועד א' אחר, כי הנתבע הגיש כנגדם תביעה, וכי הוא מתעלל בהם, כאשר כאמור, מדובר באמירה שאיננה אמת.

15. מתיק המוצגים שהגישה התובעת עולה, כי בתאריך 7.2.10 ערכה עימות טלפוני עם הנתבע, בנוכחות חוקר משטרה, במהלכו הזכירה לנתבע את "הנסיון אונס" שביצע בה במכוניתה, ובתאריך 10.3.10 זומנו השניים לעימות פרונטלי, במהלכו טענה התובעת, כי באירוע נשוא כתב התביעה "אמרת לי בדרייב אין להוריד את החולצה ולשבת לך על הזין..." אמירה שהוכחשה על ידי הנתבע. ודוק: גם בעימות הפרונטלי לא טענה התובעת, כי הנתבע אנס אותה, כי אם, לכל היותר, ניסה לבצע בה מעשה מגונה. אם כך, נשאלת השאלה, מתי "נולדה" גרסת האונס, להבדיל מגרסת הנסיון לאונס? עניין זה עלה לראשונה בתאריך 11.4.10, עת הגיעה התובעת לתחנת המשטרה ובקשה לתקן את תלונתה, כאשר לדבריה "אני הגעתי היום למשטרה כדי להוסיף מידע על התלונה שלי".

במסגרת תלונה זו (להלן: "התלונה השנייה") סיפרה התובעת, כי לאחר העימות שנערך עם הנתבע "החלטתי לתבוע אותו אזרחית", ודוק: בתיק המוצגים קיים מסמך של המרכז לסיוע, אשר אינו נושא תאריך, בגדרו נרשם, כי התובעת מוסרת שתשע שנים קודם לכן היה "נסיון אונס לדבריה", וכי היא בודקת את האפשרות המשפטית (נספח ב' בנספח ו'), ונוצר הרושם, כי התובעת גמרה אומר "לעלות מדרגה" במלחמתה בנתבע, ולהוסיף לתלונתה עובדות חמורות, על פיהן נאנסה על ידי הנתבע, עובדות אשר לא נמסרו עד לאותו רגע.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 התובעת סיפרה בתלונתה השנייה, כי פנתה לעו"ד דורית ארבל לצורך ייצוגה בתביעה
2 אזרחית כנגד הנתבע, ונדרשה על ידה **"לכתוב את המקרה לפרטיו"**. לדבריה, כאשר החלה
3 בכתובה **"עלו בראשי תמונות מאוד ברורות של האירוע כפי שתיארתי אותו בעת הגשת**
4 **התלונה... ולנגד עיני עלתה תמונה נוספת, ברורה, ושאינה משתמעת לשתי פנים שאלמוני**
5 **הצליח למשוך אותי לכיוונו ולהושיב אותי עליו תוך שהוא מחדיר את איבר מינו אליי וכף**
6 **ידו אוחזת בחזה שלי בחוזקה..."** ובמענה לשאלה: האם הייתה חדירה מלאה? ענתה **"כן"**.

7
8 התובעת, מודעת לשוני העצום בין גרסאותיה הקודמות לגרסתה הנוכחית, ניסתה לתרץ את
9 **"התוספת"** לתלונה בכך ש**"אני מרגישה כל הזמן סוגים של ניתוקים... זה משהו לא**
10 **ברור..."**, וכאשר נשאלה האם הנתבע הגיע לפורקן מיני, ענתה – בניגוד לגרסתה הקודמת,
11 במסגרתה אישרה באופן וודאי, כי הנתבע לא הגיע לפורקן מיני, טענה עתה, כי **"לדעתי כן,**
12 **אבל אני לא יכולה להגיד זאת בוודאות..."** והיא אף הוסיפה, כי **"הוא -----"**.

13
14 בהמשך מתברר, כי קיימת התפתחות נוספת בעלילה, כאשר בתצהיר שהגישה התובעת
15 לבית המשפט, מתאריך 2.5.10, כשלושה שבועות לאחר הגשת התלונה **"המתקנת"**,
16 הוסיפה פרטים חדשים, באומרה, כי ביושבה עם הנתבע על אבן באיזור **"הדרייב אין"**,
17 **"אמר לי כי הוא לובש תחתוני תחרה אדומים, וכי ברצונו להראות לי אותם"** (סע' 19
18 לתצהיר), עובדה שלא בא זכרה עד כה.

19
20 הנה כי כן, אין עוד כל ספק, שנוכח התפתחות הגרסאות והוספת פרטים חדשים ונוספים
21 פעם אחר פעם, לא ניתן ליתן אמון בגרסת התובעת, ולמעשה אין מנוס מהמסקנה, כי לא
22 הוכחה התרחשותו של האונס הנטען.

23
24 התובעת נדרשה לשאלת שינוי הגרסאות, במהלכן הפך נסיון האונס לאיננו, וחזרה על גרסת
25 ה**"הניתוקים"**, בהסבירה **"לא ידעתי את זה אז, לא ראיתי את זה מול העיניים את**
26 **התמונה. כשכתבתי את הכל זה היה סוג של ריכוז מאוד ספציפי, שפשוט נגלתה לי**
27 **תמונה, כמו נפתח חלון..."** (עמ' 37 לפרוטוקול, שורות 7-11). אלא מאי? בסע' 28 לתצהירה
28 פרטה התובעת, כי כבר **בשנת 2008**, במהלך טיפולה אצל המצהירה ל', חדרה אליה ההבנה,
29 כי הייתה קורבן לאונס, ואם כן – הטענה, כי רק במהלך 4/10 הבינה כי נפלה קורבן לאונס,
30 איננה נכונה, שכן על פי גרסתה היא, לפחות החל משנת 2008 היא הייתה מודעת לעובדה
31 לכאורית זאת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

התובעת נדרשה לסתירה זאת בחקירתה, אולם הסתבכה בתשובותיה. בתחילה טענה, כי איננה מבינה את השאלה (עמ' 39 שורות 14-15), לאחר מכן טענה שהתצהיר נכתב על ידי עורך דינה (עמ' 40 שורות 9-10), לכאורה שלא על דעתה, הגם שהדברים לא נאמרו במפורש, ולאחר מכן, ניסתה התובעת לטעון, כי אינה מודעת להבדלי הטרמינולוגיה בין נסיון אונס לאונס, ובתום כל התפלפלויותיה נותרנו ללא מענה שיסביר את הסתירה, ואין מנוס מהקביעה, כי התובעת בלתי אמינה בעליל ואיננה דוברת אמת.

16. כזכור, הסברה של התובעת באשר לשיהוי העצום בהגשת התלונה למשטרה, מבוסס על טענתה, כי לאחר האירוע הדחיקה אותו ומחקה אותו מזכרונה, לדבריה בתצהירה **"בשל בושע עצומה"** (סע' 20), והנה, חרף הדחקתו הלכאורית של האירוע, שהפך לדבריה **"ללא היה"** (שם), טוענת התובעת, כי ביטלה את נישואיה המתוכננים לעד ד', וכי **"סיפרתי לו דברים חסרי הקשר באשר לסיבת הביטול"** (סע' 21 לתצהיר), אם כך – נשאלת השאלה: מדוע ביטלה התובעת את נישואיה לעד ד', חרף טענתה בדבר הדחקתה את האירוע עד כדי שכחתו, והפיכתו **"ללא היה"**? התובעת נדרשה לשאלה זו בחקירתה, והסבירה, כי **"בזמן הזה שדחית את החתונה, מן הסתם הרגשתי בגוף שלי את מה שעברתי ולא רציתי להתחתן, וזהו"** (עמ' 44 שורות 19-20), אלא שתשובה זו הינה תשובה מתחמקת ובלתי אמינה, מה עוד שבמהלך חקירתה הגדילה התובעת לעשות כאשר טענה, כי עובר להכנת התצהיר, היא לא זכרה כלל שביטלה את החתונה, וכי **"מי שהזכירה לי את זה זו הייתה אמא שלי..."** (עמ' 45 שורות 5-6), עובדה שאין לה זכר בתצהיר. אלא מאי? במהלך חקירתו של החתן המיועד – העד ד' – עלה, כי היוזמה לביטול החתונה הייתה דווקא שלו, וזאת בגין הדרדרות במצבה הנפשי של התובעת (עמ' 164 שורות 17-2), טענה העומדת בניגוד לנטען בתצהירו, על פיה **"פלוגית ב' החליטה על ביטול החתונה"** (סע' 8 לתצהיר העד ד'), ובהמשך, כאשר עומת עם האמור בתצהירו, תיקן את תשובו וטען כי **"החלטנו"** לבטל את החתונה (עמ' 165 שורה 7), וכעולה מתשובותיו בחקירתו, הוא לא התעניין כלל באשר לסיבת ההידרדרות הלכאורית במצבה הנפשי של פלוגית ב', ומכל מקום, לא שאל אותה באשר לסיבת אותה ההידרדרות נטען (עמ' 165).

בהמשך הוברר, כי לאחר מספר חודשים נישאו פלוגית ב' והעד ד', לדבריהם בתצהיריהם **"בטקס צנוע ברבנות, עם מספר מצומצם של משתתפים"** (סע' 8 לתצהיר העד ד'), ולא הוברר מדוע הסתירו השניים, כי לאחר אותו טקס צנוע נערכה מסיבה, אשר אליה הוזמן גם הנתבע, אולי משום שהזמנתו לא עולה בקנה אחד עם גרסתה, על פיה נאנסה על ידו?!

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

17. דוגמה נוספת לחוסר אמינותה של התובעת, באה לידי ביטוי בתיאור לידת בתם של בני הזוג ביולי 2003.

הן התובעת (סעי' 25 לתצהירה) והן העד ד' (סעי' 11 לתצהיר) מתארים לידה "שלוותה בקשיים רבים" אלא מאי? במהלך חקירתו של העד ד' התברר, בניגוד לאמור בתצהירים, כי הלידה "הייתה מדהימה... אני נכחתי בלידה, הלידה מדהימה... לידה תקינה מדהימה... הייתה מדהימה" (עמ' 167 – 168 לפרוטוקול), וברור, כי התיאור בתצהיר לא בא לעולם, אלא לצורך תיאור של נזק נוסף, מקום שאינו קיים.

יכולתי להמשיך ולתאר עוד ועוד אמירות וסיטואציות שאין בינן לבין המציאות דבר וחצי דבר, או המהווים האדרה והגזמה, או עומדים בסתירה לאמירות אחרות, אלא שדומני שדי בדוגמאות שהבאתי עד כה, כדי לקבוע את חוסר אמינותה של התובעת, ואת העובדה שאין ליתן אמון בטענותיה. עם זאת, ונוכח העלאת טענת ההדחקה – טענה שהינה למעשה במישור הרפואי, הנני מוצאת לנכון לבחון את אמיתותה של הטענה בהתייחס לתובעת.

18. התובעת תמכה את כתב התביעה בחוות דעתו של פרופ' אבנר אליצור, אשר קבע כי התובעת סובלת "מתסמונות פוסט טראומטיות ודיסוציאטיביות מודחקת שפרצה מאוחר יותר בחומרת נכות של 15%... אשר הוצפה בשנת 2008 בעקבות האירוע הנדון, זאת לצמיתות". ודוק: מחוות הדעת עולה, כי התובעת מסרה לפרופ' אליצור שנאנסה על ידי הנתבע, וכן עולה, כי היא נבדקה על ידו פעמיים: פעם בתאריך 24.10.10 ופעם בתאריך 29.5.11.

בבדיקה הראשונה מסרה התובעת למומחה כי "מידי פעם הייתה סובלת מהצפה של זכרונות קשים טורדניים וחלומות סיוט, אך הייתה עושה מאמצים להדחיק אותם", אם כי לא צויין תוכנם של אותם זכרונות קשים וטורדניים, וכלל לא ברור האם הם קשורים לאירוע נשוא כתב התביעה, אם לאו. ודוק: אמירותיה של התובעת לפרופ' אליצור בדבר אינוסה, כבר בבדיקתה מתאריך 24.10.10, הינה כשבועיים לאחר הגשת תלונתה "המתוקנת" בדבר אינוסה על ידי הנתבע. והנה – לעומת הסבל מהצפה של זכרונות קשים וטורדניים, עליו דיווחה התובעת בבדיקתה הראשונה, הרי שבבדיקתה השנייה, בתאריך 29.5.11 נרשם, "מתקשה בהיזכרות בפרטים מהאירוע – הטראומטי", כאשר פרופ' אליצור אינו מתמודד עם השוני והסתירה העולים מדיווחיה הסותרים של התובעת בשני הביקורים.

זאת ועוד. מעבר לעובדה, שחוות דעתו של פרופ' אליצור מבוססת על ההנחה שהתובעת נאנסה – עובדה שלא הוכחה – מתבסס המומחה על דיווחיה של התובעת בהתייחס למצבה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

הנפשי, דיווחים אשר יש להתייחס אליהם בהירות המתבקשת נוכח חוסר אמינותה של התובעת, כפי שהוכח במהלך ניהול התובענה.

ובכך לא סגי. המומחה צירף רשומות רפואיות, עליהן הסתמך עובר למתן חוות דעתו, אולם באופן תמוה התעלם מתוכן. כך למשל, בתיעוד של רופא המשפחה – דר' א' – מתאריך 12.9.01 נכתב "בוכה שנים ללא הפסקה, החמיר לאחרונה", והיות והאירוע הנטען התרחש לכאורה בחודש אוגוסט 2000, נשאלת השאלה, מדוע בוכה התובעת מזה "שנים"? כאשר ברור, כי לבכי זה אין, ולא יכול להיות קשר לאירוע הנטען, וכן נשאלת השאלה בדבר קיומו של קשר סיבתי בין מצבה הנפשי של התובעת, כעולה מחוות דעתו של פרופ' אליצור לבין האירוע הנטען, אשר קיומו לא הוכח, והמסקנה היא, שככל שסובלת התובעת מנכות בתחום הנפשי, לא הוכח הקשר הסיבתי בין נכות זו – כולה, או חלקה – לבין האירוע הנטען, אשר, כאמור, כלל לא הוכח.

פרופ' אליצור נחקר בבית המשפט, והודה למעשה, כי טענתה של התובעת בדבר פחדיה מאיומי הנתבע הינם תחושתה הסובייקטיבית, ומכל מקום, הוא אינו יודע על איומים בפועל.

בנוגע לדברי התובעת, על פיהם הדחיקה ומחקה את האירוע מזכרונה מיד לאחר התרחשותו מחד גיסא, ואמירתה למומחה, כי "לא העזה" לומר לעד ד' מה סיבת ביטול/דחיית החתונה מאידך גיסא, עובדה העומדת בסתירה מוחלטת לטענת ההדחקה (שכן, אם לא העזה לומר לספר לעד ד', כי נאנסה, הרי שזכרה את האירוע, וממילא לא הדחיקה אותו...), הודה המומחה למעשה, כי היא הייתה מודעת לאירוע במועד דחיית החתונה, וכי אין זה נכון שהדחיקה אותו, או כי שכחה אותו (עמ' 240-241 לפרוטוקול), קרי: המומחה, שחוות דעתו הוגשה מטעם התובעת, מבטל ושולל אף הוא את טענתה של התובעת בדבר הדחיקת האירוע, טענה שלא באה לעולם, אלא כדי לנסות ולהסביר את סיבת הגשת התובענה שנים רבות כל כך לאחר אירוע האונס הנטען, וכדי להדוף את טענת ההתיישנות.

המומחה הודה בחקירתו, כי אינו יודע פרטים כלשהם על אופייה של הקבוצה אליה משתייכת התובעת, או על דרך התנהלותה, ואף לא היה מודע לעובדה, שחלק מחברי הקבוצה התנתקו ממשפחותיהם הביולוגיות (עמ' 241-242 לפרוטוקול) ואימצו את חברי הקבוצה כמשפחה תחת משפחתם הביולוגית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

- 1 בהמשך נדרש המומחה למכתבה של המצהירה ל- עובדת סוציאלית, מתאריך 10.4.11
2 ולשיחתו עמה מתאריך 9.6.11, אשר לאחריה עדכן את חוות דעתו בנושא ההדחקה הנטענת
3 על ידי התובעת.
4
5 פרופ' אליצור הביע את מורת רוחו מכך שלא קיבל מהמצהירה ל' את תיק הטיפול של
6 התובעת, ולדבריו, בשיחת הטלפון עם המצהירה ל' נאמר לו שאין לה רישומים, ולדבריו
7 "לא הצלחתי להוציא ממנה" (עמ' 244 שורות 20-21) את תיק הטיפול, או רישומים כלשהם
8 שנערכו במהלך מתן הטיפול הלכאורי.
9
10 פרופ' אליצור העיד, כי לא הסתמך על המסמך החתום על ידי המצהירה ל' בעת הערכת
11 נכותה של התובעת, והסביר, כי החל משנת 2001 החלה התובעת לקבל טיפול תרופתי
12 במענה למצבה הנפשי, עובדה המהווה מבחינתו מפנה במצבה הנפשי של התובעת. ודוק:
13 האירוע הנטען התרחש לכאורה באוגוסט 2000, ואילו תחילת הטיפול הרפואי הייתה בשנת
14 2001, ונשאלה השאלה, האם קיים קשר סיבתי בין נכותה של התובעת בתחום הנפשי לבין
15 האירוע הנטען – אשר לא הוכח – משנת 2000, ופרופ' אליצור, בהגנותו, אישר, כי בעיותיה
16 של התובעת בתחום הנפשי החלו בשנת 2001 **"כשהיא חזרה מ, היא ה ייתה שם**
17 **בבדידות"** (עמ' 247 שורות 20-22), אלא שעל פי הנטען בתצהירה של התובעת, היא שבה
18 מ----- בשנת 1995, ועל כן ברור, כי אין קשר בין תחילת הטיפול אצל המצהירה ל', בשנת
19 2001 לבין תחושות בדידות שחוותה שנים קודם לכן ב-----, מה עוד שעל פי הרשומה
20 הרפואית, התובעת סבלה מהתקפי בכי במשך **"שנים"** לפני שנת 2001.
21
22 מהאמור עולה, כי ככל שסובלת התובעת מנכות בתחום הנפשי, לא הוכחה סיבתה, וליתר
23 דיוק, לא הוכח קשר סיבתי בין האונס הנטען – שלא הוכח – לבין מצבה הנפשי.
24
25 פרופ' אליצור, אף התייחס לטראומה אחרת שחוותה התובעת ביחסיה עם הוריה, בעיקר עם
26 אמה, ובהמשך התקשה לקבוע האם נכותה של התובעת נובעת מאירוע האונס הנטען,
27 ולדבריו **"אם לא הייתי יודע על האונס, הייתי אומר שיש פה התפתחות של זכאון וחרדה**
28 **וקשיי הסתגלות..."** (עמ' 248 שורות 12-16). בהמשך חקירתו הודה פרופ' אליצור,
29 שהטריגר להידרדרות מצבה הנפשי של התובעת היה התפרצותו של העד ד' כלפיה בשנת
30 2008 בדבר היותה פריגידיית, והתייחס לטיפול הזוגי שניתן לבני הזוג על ידי המצהירה ל',
31 בהתאם לפרטים שנמסרו לו על ידי התובעת ועל ידי המצהירה ל'.
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בעניין זה, אציין במאמר מוסגר, כי העד ד' הכחיש בחקירתו, שהיה עם פלונית ב' בטיפול
זוגי אצל המצהירה ל', כי אם אצל מטפלת אחרת (עמ' 168 – 169 לפרוטוקול).

בשלב זה נשאל פרופ' אליצור האם היה מודע לעובדת היותה של המצהירה ל' חברה
בקבוצה, וכי נחקרה במשטרת ישראל מטעם התובעת, והוא הבהיר כי לא היה מודע לכך,
כמו גם לאמירותיה במסגרת חקירתה במשטרה לגבי הנתבע, אותו תיארה כ"טיפול אפל,
שקרן, נוכל, רע, הוא מנצל את הכח שלו על חלשים. כשפלונית ב' סיפרה לי מה שקורה,
אני לא הופתעתי" (נספח 5 לנספח ו' למוצגי התובעת), וכששמע את הדברים, ניכר היה בו
שנדהם, ומיד הוסיף "מה שאני יכול לומר, שאם אני הייתי יודע, לא הייתי מתייחס למה
שהיא מדברת" (עמ' 250 שורות 11-12) ("היא" – הכוונה למצהירה ל', ד.ג.), ובהמשך הודה
כי הוא אינו מכיר בספרות הרפואית, או בכלל, מקרה שבו שלוש נשים בקבוצה "שכחו"
אירוע מסויים, בעל אופי זהה, למשך מספר שנים (כמו בתיקים אשר בפניי), ולאחר מכן
"נזכרו" בו בעקבות אירוע כלשהו, ממש כפי שהעיד גם דר' פלשמן (עמ' 254).

19. זה המקום לקבוע באופן פוזיטיבי, כי מאמירותיה של התובעת בתצהירה, בעדותה
ובמסמכים שצורפו מטעמה, עולה במפורש, כי התובעת לא הדחיקה ואף לא שכחה את
האירוע לו היא טוענת, אלא מסיבותיה היא, בחרה שלא להתייחס אליו במהלך שנים רבות,
ו"נזכרה" בו, רק כאשר התפתח סכסוך בין פלונית א' ועד א' אחר לבין הנתבע, סכסוך
שהיא עצמה התייחסה אליו באמוציונאליות רבה, למרות שאין לה כל חלק בו, וקרוב
לוודאי, שסברתו של הנתבע, על פיה היא "הופעלה" על ידי פלונית א' ועד א' אחר, הינה
הרבה יותר מסברה גרידא, אלא האמת לאמיתה. ודוק: פלונית א' הינה נתבעת בתביעה
שכנגד שהגיש הנתבע, אולם היא, באופן אישי, בחרה להתעלם מההליך המשפטי (אם כי
הייתה מיוצגת), ועל כן לא ניתן היה לאמתה עם הטענה על פיה היא מנהלת את הקבוצה,
משפיעה על חיי החברים בה, ולמעשה משתמשת בהם כבחומר ביד היוצר, וחיזוקים
למסקנה זו ניתן למצוא, לא רק בתצהירו של הנתבע, כי אם גם בתצהיריהם ועדויותיהם
הנוגעות ללב של בני משפחה של חברי הקבוצה, שאף נחקרו בבית המשפט, והרשימו אותי
באמירותיהם הנוגות והנוגעות ללב.

20. הנתבע צירף את תצהיריהן של המצהירה נ' אחרת והמצהירה ש', אחיותיה של א' הנמנית
על חברי הקבוצה שבהנהגת פלונית א'.

מתצהיריהן ומעדותן עולה, כי אחותן א' הצטרפה לקבוצה בשנת 2005, ומאז התנתקה
ממשפחתה והתנכרה לה, ואף אסרה על אחיותיה לפגוש את בנותיה הקטנות. עוד הוברר,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 כי נוכח שהייתה של המצהירה ש' בחו"ל במשך מספר שנים, לצורך לימודים, היא ייפתה
2 את כוחה של אחותה א' לטפל בענייניה הכספיים, וכאשר הצטרפה זו לקבוצה, היא נטלה
3 מכספי אחותה סך של 200,000 ₪, ואף התחזתה בשמה בפני פקידי המוסד לביטול לאומי.

4
5 שתי האחיות היטיבו להביע את כאבן וכאב משפחתן על הניתוק מאחותן א', בהבהירן שוב
6 ושוב, כי אין בליבן על אחותן א' בשל נטילת הכספים של המצהירה ש' ללא רשות, וכי הן
7 אפונות צער רב על היעלמותה של אחותן א' ובנותיה מחייהן.

8
9 האחיות הרשימו אותי עד מאוד, ונגע לליבי הרעד בקולה של המצהירה ש', כאשר תיארה
10 בכאב את אסונן ואסון המשפחות האחרות שיקיריהן הצטרפו לקבוצה.

11
12 עד נוסף שהיטיב לתאר את אסונן של המשפחות, שיקיריהן הצטרפו לקבוצה והתנתקו
13 ממשפחותיהם הביולוגיות, הוא העד נ', אחיו של ד', המשתיך אף הוא לקבוצה והוא בן
14 זוגה של א'.

15
16 מדבריו עלה, כי יחסיו עם ד' לא היו טובים עוד טרם הצטרפותו של ד' לקבוצה, בשונה
17 מיחסיו של ד' עם בני משפחתו האחרים, עימם היה לו קשר טוב, קשר שנפסק באחת עם
18 הצטרפותו של ד' לקבוצה.

19
20 העד נ' העיד, כי התנהלות חברי הקבוצה הינה התנהלות של כת (עמ' 53, 13-17), וסיפר
21 בצער, כי הוריו לא ראו את אחיהם "כבר משהו כמו שנתיים וחצי, שלוש" (עמ' 54 שורות
22 15-16). במענה לשאלות הוא הסביר, כי אחיו אמרו להוריהם שטוב להם "שם", וכי ניתקו
23 את הקשר עם ההורים והמשפחה "כי אנחנו כמשפחה מתנכלים לזאת שבעצם מנהיגה
24 להם את הכת, ואם אנחנו עושים את זה, אז אנחנו מתנכלים גם להם.... אח שלי שמע את
25 זה, היה בלגן גדול מאוד בבית, היו דברים קשים מאוד" (עמ' 55 שורות 4-13).

26
27 עוד העיד העד נ', כי אינו מכיר, אף לא אחת מהתובעות, וחזר והשיב, כי "הקבוצה של
28 פלונית א'" (כדברי עו"ד סדובניק בעמ' 60 שורה 9) נתפסת בעיניהם כמשפחה "כי כך הם
29 אמרו" (שם, שורה 11).

30
31 21. כפי שצינתי בראשית דברי, אינני דנה בשאלה האם הקבוצה נשוא התובענות הינה כת, אם
32 לאו, אולם אין כל ספק, שההתנהלות בקבוצה היא בעייתית מאוד, וזאת על דרך ההמעטה.
33 לדברי העדים, חברי הקבוצה נשלטים על ידי פלונית א', אשר טסה לחו"ל עם תחילת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

1 ההליכים ולא שבה. כן עולה, כי חברי הקבוצה התנתקו ממשפחותיהם הביולוגיות, ורואים
2 בחברי הקבוצה את משפחתם, ואף אינם מהססים לנצל את בני משפחותיהם הביולוגיות
3 לצרכיהם, כמו במקרה של המצהירה ש', שאחותה א', חברת הקבוצה, נטלה את כספה ללא
4 רשות, ואף אינה מתירה לבני משפחתה לפגוש בבנותיה.

5
6 דוגמה נוספת, ועצובה, הממחישה את שליטתה את פלוגית א' בחברי הקבוצה, והסתתם
7 כנגד בני משפחותיהם הביולוגיות, עצמם ובשרם, ניתן למצוא בתצהירה ובעדותה של
8 המצהירה א' (להלן: "המצהירה א'").

9
10 המצהירה א' הינה חברת הקבוצה, ובתה של פ' (להלן: "פ'") שגם היא חברת הקבוצה.

11
12 במהלך החקירה נרמז, כי גם בין פלוגית א' ועד א' אחר ובין פ' קיימת יריבות משפטית
13 בעניינים כספיים, ופלוגית א' ועד א' אחר אף הגישו כנגדה תביעה משפטית. הדעת נותנת, כי
14 הבת – המצהירה א' – תשמור את נאמנותיה לאמה, אולם באופן מפתיע הוברר, כי לאחר
15 הגשת תביעת פלוגית א' ועד א' אחר כנגד אמה פ', פנתה הבת עורף לאמה והפגינה נאמנות
16 ומסירות מוחלטת לפלוגית א' וזאת במופגן ותוך נקיטת פעולות פוזיטיביות על מנת לפגוע
17 באמה. כך למשל, היא החלה לנהל בלוג הנקרא "-----" (עמ' 189 שורות 4-5), בו
18 היא מפרטת "-----" לכאוריות שביצעה האם פ', ונרמז, כי היא פועלת בעצת פלוגית
19 א' – אם כי הדבר לא הוכח – אליה נסעה, ל----, לפחות עשר פעמים בשנים האחרונות,
20 שם שוהה פלוגית א' (עמ' 192 שורות 16-20), ועל כן, אך טבעי הוא, שאם אמה החדשה
21 ומורתה הרוחנית - פלוגית א' – מצויה בסכסוך עם אמה הביולוגית ועם אלמוני, תעשה
22 המצהירה א' הכל כדי לסייע לפלוגית א' במאבקה המשפטיים, לרבות כנגד אמה
23 הביולוגית.

24
25 המצהירה א' פרטה בתצהירה ובעדותה, כי פחדה מאוד מהנתבע, והרושם היה שהנתבע אף
26 פגע בה, אלא שבמהלך עדותה התברר, כי "הפחד העצום" שתיארה, נובע מכך שכילדה הוא
27 היה מסייע אותה לעיתים מ----- הביתה, והיה נוהג מהר, דבר ש "מאד הפחיד אותי"
28 (עמ' 193 שורה 20), מה עוד, שבאותן נסיעות, לדבריה, הוא גם לא ענה לה כשדיברה, כלומר
29 "מהירות הנסיעה וההתעלמות המוחלטת שלו מכל מה שאמרתי, הוא לא שמע בכלל
30 שדיברתי, שהייתי שם" (עמ' 194 שורות 3-4) הם אלו שעוררו אצל המצהירה א' את אותו
31 פחד עצום המתואר בתצהירה, ומכל מקום, הובהר, כי הנתבע לא פגע מעולם במצהירה א',
32 וממילא לא הובאה כל סיבה מתקבלת על הדעת לאותו הפחד המתואר, למעט הרצון לפגוע
33 בנתבע ולהשחיר את דמותו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בהמשך עדותה טענה המצהירה א', במפתיע, כי הנתבע ניסה לאנוס את אמה – טענה פופולרית בתיקים אשר בפני – אלא שלמעט דבריה של המצהירה א' בנושא זה, איש לא העלה טענה, על פיה הנתבע ניסה לאנוס את פ', לרבות לא פ' ובן זוגה באותה עת, ונוכח ריבוי התשובות בסגנון "לא זוכרת" ו"לא זוכרת את סדר האירועים", ברור, כי מדובר בטענה שקרית, אשר לא באה לעולם, אלא כדי לסייע לפלונית א' במאבקה המשפטיים כנגד אמה של המצהירה א' – פ', וכנגד הנתבע אלמוני, כאשר סיועה ניתן, כמו גם על ידי התובעות, בדרך "הפופולרית" בתיקים אלו, בדרך של העלאת טענות על פיהן אלמוני הוא אנס.

במהלך עדותה של המצהירה א' בלטה מאוד תמיכתה הבלתי מסוייגת והערצתה העיוורת לפלונית א'. כך למשל, כאשר נשאלה לגבי "המלחמה המרה" (עמ' 196 שורה 7) שמנהלים פלונית א' ועד א' אחר כנגד אמה, קטעה המצהירה א' את עו"ד אליאס, ב"כ הנתבע, וענתה בחדות "היא מנהלת נגדם" (שם, שורה 9), וכפי שציינתי, עדותה של המצהירה א' סיפקה אשנב הצצה נוסף ליחסים החולניים בין חברי הקבוצה לבין עצמם, ובינם לבין מנהיגתם פלונית א', אשר על פי הדוגמה הנוכחית, אף הצליחה להכניס טריז בין בת לאמה ולהסית את הבת כנגד אמה, לרבות נקיטת פעולות פוזיטיביות שנקטו על ידי הבת לצורך פגיעה באמה, פעולות שאין זה המקום לפרטן.

בהינתן, כי זו מערכת היחסים בין חברי הקבוצה לבין עצמם, וסגידתם לראשת הקבוצה פלונית א', ניתן בהחלט להבין את דברי פלונית ב', על פיהם פגיעה בפלונית א' ועד א' אחר מהווה פגיעה גם בה, ומכאן קצרה הדרך לעשות הכל, כדי לסייע למנהיגה הנערצת, לרבות הגשת תלונת סרק במשטרת ישראל. ודוק: הנני מניחה, כי בין התובעת לבין הנתבע התקיימה איזושהי התרחשות רומנטית בתאריך לא ידוע ובמקום לא ידוע, אולם מכאן ועד הטענה, כי נאנסה על ידי הנתבע קיים מרחק רב, ולעניות דעתי, הורתה של התלונה שהוגשה על ידי התובעת, כמו גם על ידי הנשים הנוספות, אינה אלא נסיון ברור לסייע לפלונית א', וכאמור, בין היתר, על ידי הגשת תלונת סרק כנגד הנתבע, בתזמון שנקבע מן הסתם, על ידי פלונית א', והכל על בסיס עובדתי רעוע ושקרי, ומכל מקום - בלתי מוכח. ודוק: התובעת לא המציאה כל הסבר הגיוני, או אחר לכבישת עדותה, ועל כן לא ניתן ליתן כל אמון, או ערך ראייתי לעדות זאת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

נטל השכנוע

22. כפי שהבהרתי, מסקנתי היא, כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה, ועל מנת להבהיר עמדתי, אחזור למושכלות ראשונים בדבר הטיית מאזן ההסתברות במשפט האזרחי, ויפים לכך דברי המחבר י. קדמי בספרו "על הראיות" עמ' 1548, בהבהירו:

"הטיית מאזן ההסתברות מאי משמע? הלכה למעשה, משמעותה של מידת ההוכחה האמורה היא: שלדעת בית המשפט – על בסיס העמדה שהוא נוקט באשר למהימנותן של הראיות שבאו בפניו, כמותן, דיותן, והמשקל הראייתי, שיש להעניק להן – גרסה אחת (באשר לעניין השנוי במחלוקת) מסתברת יותר ומתקבלת יותר על הדעת מן הגרסה שכנגד. באורח ציורי, נוהגים לומר 'שדרושה רק הרמת נטל ההוכחה עד למעלה מ- 50% לשון אחד די לנושא בנטל השכנוע, שגרסתו תשכנע את בית המשפט ב- 51%, מתוך ה- 100% המבטאים ודאות מוחלטת, על מנת לצאת ידי חובתו; ואין נפקא מינה שנותרים 49% של 'אי ודאות'". (ראו גם: ע"א 6283/97 יאניקה אלכסנדרוב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3) 254; ע"א 1892/95 מוחמד קאסם אבו סעדה נ' שירות בתי הסוהר – משטרת ישראל פ"ד נא(2) 704).

ובאשר להבחנה בין נטל השכנוע לבין נטל הבאת הראיות, נקבע:

"נטל השכנוע' הוא נטל ראייתי מהותי שהוא חלק מדיני הראיות. נטל זה הוא הנטל העיקרי המוטל על בעל-דין הנדרש להוכיח את העובדות ביסוד טענותיו. אי-עמידה בנטל זה משמעותה דחיית תביעתו של מי שהנטל מוטל עליו. 'נטל הבאת הראיות' הוא נטל דיוני, הוא חלק מסדרי הדין. נטל זה הוא הנטל המוטל על בעל-דין להביא את ראיותיו כדי לעמוד ב'נטל השכנוע' אם נטל זה מוטל עליו, או כדי לשמוט את הבסיס מתחת לכוחן של הטענות של יריבו וראיותיו. נטל זה הוא נטל משני, ועיקר קיומו הוא לצורכי הנטל העיקרי. (רע"א 3646/98 כ.ו.ע. לבנין בע"מ נ' מנהל מס ערך מוסף נז(4) 891, בעמ' 897). (ראה גם י. קדמי "על הראיות" (תשס"ד – 2003) בעמ' 1505-1508). הקביעה מי מבעלי הדין נושא בנטל השכנוע נעשית על בסיסם של שני כללים יסודיים: האחד – 'המוציא מחברו עליו הראיה'; ויכול שיהא זה התובע שיכול שיהא זה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

הנתבע, הכל לפי העניין. והשני – 'דיני הראיות הולכים אחרי הדין
המהותי'; הן לעניין הוכחת יסודות העילה/ההגנה והן לעניין הפרכתן
של חזקות".

באשר לכלל, 'המוציא מחברו עליו הראייה', נקבע בע"א 357/72, שנס' עזיז נ' סוראיה
בצלציוני, פ"ד כז (1) 741 בעמ' 744:

"חובת שכנוע זו נובעת מהעקרון היסודי בדיני ראיות, לפיו בעל-דין
במשפט אזרחי, הטוען טענה חשובה לעמדתו המשפטית, נושא בנטל
השכנוע להוכחת העובדות הנחוצות לביסוס טענתו."
(ראה גם: יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי ע' 1515-1508 (תשס"ד-
2003); א. הרנון דיני ראיות כרך א' ע' 200 (תש"ל); ע"א 210/88 החברה
להפצת פרי הארץ בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה כפר סבא,
פ"מ מו(4) 627).

ובע"א 642/61 זאב טפר נ' שלמה מרלה (פ"ד טז 1000) הובהר מפי השופט זוסמן:

"תובע המביא דברו לפני בית המשפט מבקש לזכות ביתרון או בהנאה
שנקבעו – לטובתו – בהלכה פלונית מהלכות המשפט המהותי. תוצאה
זו, הזכות שהתובע טוען לה, מותנית בכך שנתקיימו העובדות המולידות
את הזכות האמורה ("עילת התביעה").
כיוצא בזה הנתבע המבקש לנקות את עצמו ומסתמך לשם כך על הלכה
אחרת הפוטרת אותו מחבות שנולדה. אם תופסת הלכת הפטור לטובת
הנתבע, תלוי בכך אם נתקיימו עובדות אחרות ("עילות ההגנה").

באשר לכלל על פיו "דיני הראיות הולכים אחרי הדין המהותי" נקבע:

"הכל תלוי במשפט המהותי, כי דיני הראיות הולכים אחיו. פעמים
יש והמשפט המהותי תולה את הזכות שהתובע טוען לה בכך שלא
ארעה עובדה מפקיעה, ואם עשה כן – נטל השכנוע על התובע ועליו
להוכיח שלא ארעה העובדה האמור, אף על פי שלעניין זכות אחרת –
עובדה מפקעת היא".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 (ע"א 210/88 החברה להפצת פרי הארץ בע"מ נ' הוועדה המקומית

2 לתכנון ולבניה, כפר סבא, פ"ד מו(4), 627, בעמ' 643. (ראה גם: י.

3 קדמי "על הראיות" (תשס"ד – 2003) בעמ' 1516-1537).

5 ובהתייחס לעמידה, או אי עמידה בנטל השכנוע נקבע:

6 "השאלה אם הרים בעל דין את נטל השכנוע המוטל עליו נבחנת בתום

7 הדיון כולו; ובית המשפט משיב לשאלה זו, על פי כלל הראיות שבאו

8 בפניו ואין נפקא מינה מיהו בעל הדין שהביאן – ועל בסיס הערכת

9 מהימנותן של ראיות אלו וקביעת משקלן הראייתי"

10 (י. קדמי "על הראיות" (תשס"ד – 2003) בעמ' 1537).

12 "ואין צריך לומר, שחשיבותה המיוחדת של קביעת נטל השכנוע היא

13 בכך: שאם בסוף המשפט העריך השופט שההוכחות של הצדדים הן

14 שקולות ומאוזנות, כי אז יכריע את הדין לרעת הצד הנושא בנטל

15 השכנוע'.

16 (ד"נ 4/69 יצחק נוימן נ' פולה פסיה כהן ואח' פ"ד כד(2) 229, ע"א

17 8385/09 המועצה המקומית סאג'ור נ' סונול ישראל בע"מ (פורסם בנבו,

18 24.1.11).

20 23. כפי שהבהרתי, לא נתתי אמון בעדותה של התובעת, אשר לא הייתה עקבית, הייתה מלאת

21 סתירות ופרכות, התאפיינה "בהתפתחות" הגרסה, ובעיקר היותה כבושה, וללא מתן הסבר

22 משכנע, או מתקבל על הדעת לעובדת כבישתה עד מועד הפנייה הראשונה, בשנת 2009

23 למרכז הסיוע, ועל כן דינה של התביעה להידחות.

25 24. מעבר לצורך אציין, כפי שיבואר בהמשך פסק הדין, כי הדמיון הרב בין טענותיהן של

26 שלושת התובעות, לרבות בעניין טענת ההדחקה של האירועים נשוא התובעות, או השכחה

27 של האירועים הנטענים, וההיזכרות באותם אירועים נטענים בסמוך למועד הגשת תביעתם

28 של פלונית א' ועד א' אחר כנגד הנתבע, לרבות שימוש בביטויים זהים כנגד הנתבע, אומרת

29 דרשני, ותומכת במסקנה, שעצם הגשת התלונות בעיתוי בו הוגשו, לא נועדה, אלא לסייע

30 למנהיגת הקבוצה – פלונית א' – במאבקה כנגד אלמוני. עוד אציין, כי מהעדויות עולה

31 תמונה של מתירנות מינית מוחלטת שהייתה נהוגה בין חברי הקבוצה, ודומה, כי בזמן

32 התרחשות האירועים המתוארים, שקיומם לא הוכח, איש מחברי הקבוצה, לרבות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

"הקורבנות" עצמן, לא מצא בהם פסול והם המשיכו להתרועע, ואף לבצע אקטים מיניים, חרף הטענות המועלות במסגרת התובענות שבפני, ולראיה, התובעת – פלוגית ב' – המשיכה להתרועע עם הנתבע, אף לאחר התרחשות האירוע הנטען על ידה, חרף הטענות המפורטות בכתב התביעה; היא הזמינה אותו לטקס נישואיה; הוא ביקר אותה במלונית בית היולדות לאחר לידת בתה; והוא המשיך לטפל בענייניה המשפטיים, כמו גם של בעלה באותה עת, עובדות התומכות במסקנתי, על פיה האונס הנטען לא היה ולא נברא.

שאלת ההתיישנות

25. נוכח מסקנתי בדבר דחיית גרסתה של התובעת, וכפועל יוצא – דחיית תביעתה, הנני פטורה למעשה מלדון בשאלת ההתיישנות, אולם פטור בלא כלום לא ניתן, ועל כן אתייחס בקצרה לשאלת ההתיישנות, תוך קביעה, כי אף אילו הייתה מתקבלת גרסתה העובדתית של התובעת, לא היה מנוס מדחיית תביעתה נוכח ההתיישנותה.

סע' 5 לחוק ההתיישנות, התשי"ח - 1958 (להלן: "חוק ההתיישנות") קובע:

"התקופה שבה מתיישנת תביעה שלא הוגשה עליה תובענה

(להלן: "תקופת ההתיישנות") היא:

(1) בשאינו מקרקעין – שבע שנים ... "

סע' 6 לחוק ההתיישנות, קובע:

"תקופת ההתיישנות מתחילה ביום שבו נולדה עילת התובענה".

החריג למניין תקופת ההתיישנות מופיע בסע' 8 לחוק ההתיישנות, הקובע:

"נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובענה, מסיבות

שלא היו תלויות בו ושאלן בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן,

התחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלו"

ואילו סע' 89 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין") קובע:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

1 "לענין תקופת ההתיישנות בתובענות על עוולות – היום שנולדה עילת

2 התובענה הוא אחד מאלה:

3
4 (1) מקום שעילת התובענה הוא מעשה או מחדל – היום שבו אירע

5 אותו מעשה או מחדל; נמשך והולך – היום שבו חדל;

6 (2) מקום שעילת התובענה היא נזק שנגרם על ידי מעשה או מחדל –

7 היום שבו אירע אותו נזק שנגרם על ידי מעשה או מחדל – היום שבו

8 אירע אותו נזק; לא נתגלה הנזק ביום שאירע – היום שבו נתגלה

9 הנזק, אלא שבמקרה אחרון זה תתיישן התובענה, אם לא הוגשה תוך

10 עשר שנים מיום אירוע הנזק".

11
12 במקרה דנן טוענת התובעת פלוגית ב' - כמו גם התובעות האחרות – כי בעניינה מתקיימים
13 חריגים לכלל ההתיישנות בת שבע השנים.

14
15 26. ראש ובראשונה נטען, כי מתקיים חריג ההתיישנות שלא מדעת. לטענת פלוגית ב', אין
16 מחלוקת בין המומחים, כי היא סובלת מהפרעת דחק פוסט טראומטית, אשר בגינה נעלמו
17 ממנה העובדות המהוות את עילת התביעה, כמאמר סעי' 8 לחוק ההתיישנות. דא עקא,
18 שטענה זו איננה מתיישבת כלל ועיקר עם הראיות והעדויות שהוצגו בפני, לפיהן קיימת
19 מחלוקת מהותית ביותר, תהומית, בין המומחים, בהתייחס לנכותה של פלוגית ב', כפי
20 שיובהר להלן.

21
22 מחוות דעתו ומעדותו של דר' פלשמן – המומחה מטעם הנתבע – אשר עדותו הייתה
23 מקובלת עלי, עולה, כי נדירים ביותר, אם בכלל, מצבים של שכחה זמנית ושחזור של זכרון
24 מלא ומהימן אצל נשים בגירות – להבדיל מילדים – ולמעשה הוא מצא מאמר אחד ויחיד
25 של חוקרת, אשר מצאה כי קיים אחוז מסויים של נשים ששכחו שנאנסו לתקופת זמן
26 מסוימת. עם זאת, מהמחקר הנ"ל לא ניתן ללמוד על משך השהיית הזכרון, וממילא לא
27 פורט באותו מאמר, ולו מקרה אחד הדומה למקרה של פלוגית ב', מה עוד שהנחקרים
28 באותו מחקר לא הונחו להבחין בין זכרון חלקי לבין חוסר זכרון מוחלט של האירוע.

29
30 דר' פלשמן הסביר, כי קיימת ספרות עולמית ענפה העוסקת במחקרים בתחום שכחה
31 והזכרות אצל ילדים הנזכרים בבגרותם במעשה טראומטי שאירע בילדותם, אולם מצבים
32 כאלו לא תועדו אצל מבוגרים, ולמעשה, דר' פלשמן הבהיר, כי לא קיים אף מאמר המתעד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

נשים שנאנסו בבגרותן, איבדו לחלוטין את זכרון לגבי האונס, ולאחר מכן שב זכרון
בהתייחס לאירוע האונס, כנטען על ידי פלונית ב'.

גם בחוות דעתו של פרופ' אליצור, שהוגשה מטעמה של פלונית ב', אין כל דיון מקצועי, או
מחקרי בהתייחס לטענה בדבר זכרונות שאבדו **לבגירים**, ושבנו לאחר מכן.

מעבר לצורך אציין, כי בתיק המוצגים שהוגש מטעם הנתבע צורפה גם חוות דעת של דר'
נעמי כהן, אשר צורפה כנספח מס' 1 לחוות דעתו של דר' פלשמן, על פיה אין בתיעוד הרפואי
של פלונית ב' כל עדות לקיומו של מצב פוסט טראומטי, דיכאון, חרדה, או אובדנות.

יתרה מזאת, מעבר לספק המקצועי הרב שהטיל דר' פלשמן בטענתה של פלונית ב' בדבר
אובדן זכרונה וחזרתו, מסכים דר' פלשמן, כי לתובעת נכות נפשית מסויימת, אולם לא ניתן
לשייכה באופן מובהק להתרחשות האירוע הנטען על ידה, וזאת נוכח טענותיה בדבר
טראומה שחוותה בילדותה בגין קבלת טיפולים אנדוקרינולוגיים פולשניים וחוסר
ההתייחסותם של הוריה בעיקר אמה – לסבלה.

מסקנה דומה עלתה גם מחקירתו של פרופ' אליצור, אשר לא ידע לקבוע בחקירתו, לאחר
שמלוא התמונה העובדתית הוצגה בפניו, האם נובעת נכותה של פלונית ב' בתחום הנפשי
מהתרחשות האירוע המתואר על ידה, ומשקבעתי, כי קיומו של האירוע לא הוכח כלל, כי
אז, כפועל יוצא, ניתן לקבוע באופן פוזיטיבי, כי אין קשר סיבתי בין נכותה של פלונית ב'
בתחום הנפשי, לבין האירוע הנטען, שכאמור לא הוכח.

עוד יש לחזור ולציין, כי התובעת לא העלתה כל נימוק משכנע באשר להחלטתה שלא לדווח
על מעשה האונס, לבד מתחושת "בושה עצומה" וטענות סתמיות על פיהן הדחיקה את
האירוע, טענה שהינה רפואית במהותה, ואינה יכולה להיטען על ידי התובעת, שכן ממה
נפשך? באם הייתה התובעת מודעת להדחקת זכרון האירוע, כי אז זכרה אותו ופעלה באופן
פוזיטיבי ומודע להדחיקו, ואם לא הייתה מודעת להדחקת, כי אז טענתה בדבר הדחקתו
אינה אלא תירוץ, שאינו יכול להתקבל.

לא זו אף זו. מעדותה של המצהירה ל' במשטרה, מתאריך 14.1.10 עולה, כי באחת הפגישות
הטיפוליות סיפרה לה התובעת, כי חוותה **נסיון** אונס וכאשר שאלה אותה המצהירה ל'
מדוע לא סיפרה על **נסיון** זה עד כה, ענתה לה התובעת כי "**חששה ופחדה שיחשבו שהיא**
אשמה" ((עמ' 103 לפרוטוקול, שורה 11-12), קרי התובעת לא טענה בפני המצהירה ל', כי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

- שכחה, או הדחיקה את האירוע, אלא כי החליטה במודע שלא לספר עליו, בבחינת סוד, לגביו העידה המצהירה ל' במשטרה, כי מדובר ב"סוד שהכביד עליה (על פלונית ב' - ד.ג.). מאוד".
- מכאן ברור, כי פלונית ב' לא שכחה מעולם את האירוע הנטען, אשר התרחשותו לא הוכחה, אלא שמרה עליו בסוד, וחשפה אותו כעבור שנים רבות, במועד ספציפי ומסיבות שפורטו בפסק הדין.
28. המסקנה מהאמור הינה, כי מרוץ ההתיישנות חל ממועד התרחשות המעשה – האירוע הנטען – שהתרחש לדברי התובעת באוגוסט 2000, ועל כן זכות הגשת התובענה התיישנה, ומכל מקום, הנני קובעת באופן פוזיטיבי, כי לא מתקיים במקרה זה חריג ההתיישנות שלא מדעת.
29. עוד טוענת התובעת, בבחינת העלאת טענות מן הגורן ומן היקב, להתקיימותו של החריג בסעי' 11 לחוק ההתיישנות – התיישנות מחמת ליקוי נפשי.
- טענה זו מוטב היה לו לא הייתה מועלית, משהועלתה. ודוק: גם אם אצא מתוך הנחה, כי התובעת סובלת מהפרעת דחק פוסטטראומטית כתוצאה מהאירוע נשוא כתב התביעה, לא הוכח, כי מדובר בליקוי נפשי, אשר מנע מהתובעת להגיש את התובענה בתוך תקופת ההתיישנות, מה עוד שאף המומחה מטעם התובעת לא נדרש לשאלה זו, וממילא לא קבע, כי היא לא הייתה מסוגלת להגיש את התובענה מחמת ליקוי נפשי, שמנע ממנה, לכאורה, לעשות כן.
30. התובעת אף טענה בסיכומיה להפרת הוראה חוקית, בהתאם לסעי' 23 לפקודת הנזיקין וסעי' 26 לפקודת הנזיקין, שעניינן תקיפה וכליאת שווא. היות וקבעתי, כי התובעת לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את התרחשות האירוע הנטען, הרי שאין מקום לדון בטענה זו, כמו גם בטענה להטרדה מינית בהתאם לסעי' 6 (א) לחוק למניעת הטרדה מינית.
31. עניין נוסף ואחרון, שיש ליתן עליו את הדעת, הינו הטענה, כי בין התובעת פלונית ב' לבין הנתבע – אלמוני, התקיימו יחסי מרות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

גם טענה זו מוטב היה לו לא הייתה מועלית, משהועלתה, שכן עניינה של הטענה, בזיקה לתובענה אשר בפני הינה, כי התובעת **הסכימה** לכאורה לקיום יחסי מין עם הנתבע, בשל יחסי המרות הלכאוריים הקיימים ביניהם.

מיותר לציין, כי טענה זו עומדת בניגוד גמור ומוחלט לתיאוריה הדרמטיים של התובעת בדבר התנגדותה הלכאורית – במילים ובמעשים – לקיום יחסי המין עם הנתבע, וכפי שצינתי, מגוון הטענות שהועלו על ידי התובעת לא באו לעולם, אלא כדי להצדיק את הגשת התביעה, אשר מוטב היה לו לא הייתה מוגשת, ודוק: האם בהעלאת טענה זו רומזת התובעת, כי הסכימה לקיים עם הנתבע יחסי מין, אשר עתה היא מנסה להצדיקם??

לגופה של הטענה יובהר, כי יחסי מרות אינם מוגדרים בחוק, ושאלת התקיימותם מוכרעת על פי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, ונקבע:

"... מרות שאינה פורמלית – ארגונית, אלא "אחרת" היא עניין הנעוץ במציאות ובתנאים בהם מצויים השניים, כאשר מעמדו של אחד עדיף על פני מעמדו של השני – ועניין זה מנוצל לצורך ביצוע העבירה, או לצורך השגת הסכמתו של "הנחות" מביניהם... לעשיית המעשה האסור" (ע"פ מחוזי חיפה) 176/96 ראובן מזרחי נ' מדינת ישראל (לא פורסם); תפ"ח (ת"א 1133/05 מדינת ישראל נ' חנן גולדבלט (פורסם בנבו, 317/08 וכן ראו: י. קדמי, על הדין בפלילים, חלק שלישי, עמ' 1400, מהדורת תשס"ו – 2006.

בבחינת טענותיה התובעת, לא ניתן לקבוע, כי בינה לבין הנתבע שררו יחסי מרות. אמנם השתכנעתי, כי מדובר בקבוצה הירארכית, וכי בתקופות מסויימות היה הנתבע מקורב למנהיגת הקבוצה – פלונית א', אולם לא נטען, וממילא לא נרמז, כי הנתבע ניצל את מעמדו בקבוצה לצורך קיום יחסי מין עם התובעת, או כי התובעת נעתרה לקיים עימו יחסי מין עקב מעמדו ההירארכי הגבוה, לכאורה, בקבוצה, ועל כן, לא רק שלא הוכחו יחסי מרות בין התובעת לנתבע, אלא שלא הוכח כל קשר סיבתי בין מעמדו של הנתבע בקבוצה לבין יחסיו עם התובעת, ועל כן דינה של הטענה להידחות.

עוד יוסף, כי ב"כ התובעת נטלה דרור לעצמה והוסיפה במסגרת סיכומיה עוד כהנה וכהנה טענות עובדתיות שלא נטענו בכתבי הטענות, או בתצהירי התובעת, וממילא לא הוכחו, ועל כן אינני נדרשת לדון בהן, כמו למשל אי התנגדותה, או הסכמתה בשתיקה של התובעת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

לקיום היחסים, נוכח מעמדו הרם של הנתבע בקבוצה, מה עוד, שכפי שציינתי, טענה זו עומדת בניגוד גמור ומוחלט לדברי התובעת בכתב התביעה ובתצהירה, לפיהם גילתה התנגדות נחרצת למעשיו של הנתבע.

נוכח כל האמור נדחית בזאת תביעתה של פלונית ב' נ' אלמוני (ת.א. 4057-05-10).

התובעת פלונית ב' תישא בשכ"ט עו"ד בסך 30,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק, בתוספת הוצאות עדים ומומחים שנפסקו במהלך הדיון, ובצירוף הוצאות אגרה.

ת.א. 1077-10-11 תביעתה של פלונית ד'

32. התובעת, פלונית ד', ילידת 1968, משמשת כ---- "ב- פלוני", בבעלותה ובניהולה של פלונית ג', הגישה תביעתה כנגד אלמוני בגין שני מעשה אונס שבוצעו בה, לטענתה, האחד בשנת 2001, והשני בשנת 2002.

33. באשר לאונס הראשון, שבוצע לכאורה בשנת 2001 (להלן: "האונס הראשון") – מספרת התובעת בכתב התביעה, כי בתקופה הרלבנטית חיתה "באהבה ובהרמוניה מצויינים" עם בן זוגה דאז- העד א', וכי הנתבע היה באותה עת בן זוגה של פלונית ג' וידידו הטוב של בן זוגה – העד א'. התובעת טוענת, כי באחד מימי 2001 הגיע הנתבע לביתה באמתלה שהוא מבקש למסור דבר מה לבן זוגה, ולדבריה, כמפורט בכתב התביעה, מיד עם היכנסו של הנתבע לדירה "ללא כל הכנה, הנתבע החל להכות אותה פתאום, הדף אותה בכוח אל שולחן האוכל, ואנס אותה בברוטליות". (סעי' 10 לכתב התביעה).

עוד מוסיפה פלונית ד', כי לאחר מכן עזב הנתבע את דירתה, לא לפני "ששכנע אותה, בדרך עקומה, כי היא אשמה במה שקרה משום שפיתתה אותו..." (סעי' 11 לכתב התביעה). התובעת ממשיכה ומתארת בהדגשה, כי במועד האירוע היא "לבשה טרנינג ביתי שכיסה את גופה, ובוודאי שלא היה בהתנהגותה, או בלבושה כל פיתוי" (שם). בהמשך מתארת התובעת את מצוקתה נוכח התרחשויות האירוע ואת תחושת "האשמה כי פיתתה את הנתבע והספק כאילו בגדה לא רק בבן זוגה, אלא גם בחברתה פלונית ג', בת זוגו של הנתבע, ובשאר חברי הקבוצה..." (סעי' 13 לכתב התביעה), ובמאמר מוסגר יצויין כבר עתה, כי אמירה זו מדגישה, ביתר שאת, את היחסים החריגים בין חברי הקבוצה לבין עצמם, עד כי קיום יחסי המין המתואר, מהווה, לדעת התובעת, בגידה בחברי הקבוצה !!

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

התובעת ממשיכה וטוענת, כי נמנעה מלספר לבן זוגה על שאירע "על רקע תחושת האשמה, אשר נטע בה באורח מניפולטיבי הנתבע..." (סעי' 14 לכתב התביעה), אלא שלמחרת היום פנה הנתבע לבן זוגה וסיפר לו, כי בעת הגיעו לדירה "פיתתה אותו התובעת לקיים עמו יחסי מין" (סעי' 15 לכתב התביעה), אולם כאשר ניסה בן זוגה להתעמת עמה, היא בחרה שלא להתעמת עמו "ולא אמרה דבר לגבי העובדה שהנתבע היכה אותה ואנס אותה באכזריות וברח" (סעי' 16 לכתב התביעה).

התובעת ממשיכה ומתארת, כי לאחר האירוע האמור "זוגיותה התפרקה" ובן זוגה עזב את הבית "ללא אומר" (סעי' 17 לכתב התביעה).

34. באשר לאונס השני, אשר התרחש לכאורה בשנת 2002 (להלן: "האונס השני") – התובעת מתארת, כי הנתבע "ביצע בה מעשה אינוס כעור, בעת שישבו בחברותא המורחבת שלהם, במסעדה, במסגרת טיול בירושלים, הוא הושיט יד מתחת לשולחן והחזיר במפתיע אצבע לאיבר מינה, ללא הסכמתה, תוך שהיא נותרת מזועזעת מהמעשה, מתעשתת ובורחת בסערת רגשות מהמסעדה" (סעי' 19 לכתב התביעה).

התובעת ממשיכה וטוענת, כי לאחר האונס השני המשיך הנתבע להטרידה ולאיים עליה "ואף איים על חייה מספר פעמים", ויום אחד, בסערת רוחה "היא הגיעה ביוזמתה לביתו, קרעה מעליה בזעם את בגדיה וצעקה אליו: "כמה שתוכל להשיג את הגוף שלי, לעולם לא תוכל להשיג את הנפש שלי". לדבריה, הנתבע ניסה לנצל אפילו סיטואציה קשה זאת כדי לגעת בה (כיצד?); אך נותר המום מהתפרצות הזעם שלה, והיא הלכה משם, ומאז חדל להציק לה (סעי' 21 לכתב התביעה).

35. ממש כמו פלונית ב', גם פלונית ד' טוענת, כי הצליחה להדחיק את מעשיו של הנתבע במשך שמונה שנים, עד שנת 2010, שאז פלונית ב' חשפה בפניה את "ניסיון האונס" האלים שביצע בה הנתבע. חשיפה זו "עוררה בבת אחת.... גל של זכרונות והצפה של קטעי אירועים, והיא חוותה משבר חמור מאד" (סעי' 22 לכתב התביעה).

36. בתאריך 31.3.10 הגישה התובעת תלונה למשטרת ישראל, אולם תלונה זו – כמו גם תלונתה של פלונית ב', ותלונתה של פלונית ג', כפי שיובהר בהמשך- נגנזה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

37. התובעת צירפה לכתב התביעה את חוות דעתה של ד"ר אלה סוסנובסקי, המעריכה, כי לתובעת נכות בשיעור של 50% בגין פוסט טראומה, ועל כן תובעת התובעת את נזקיה כתוצאה ממעשיו של הנטענים של הנתבע והנזקים שנגרמו לה בגינם.

38. הנתבע מכחיש מכל וכל את טענותיה של התובעת, וחוזר על טענותיו, כפי שפורטו בתביעתה של פלונית ב', בדבר היות התובעת משתייכת לכת ומונהגת על ידי פלונית א', אשר אף עומדת מאחורי הגשת התלונות והתביעות כנגדו, והיות והטענות זהות, ופורטו על ידי במסגרת הדיון בתביעתה של פלונית ב', אינני מוצאת ענין לחזור עליהם.

עוד טוען הנתבע, כי האירועים המתוארים בכתב התביעה, והמוכחים על ידו, התיישנו זה מכבר, שכן אירעו לכאורה בשנים 2001-2002, וכי חוות דעתה של ד"ר סוסנובסקי הינה חסרת ערך משפטי.

באשר לקשריו עם התובעת, הנתבע מפרט, כי הכירה במסגרת הקבוצה, בה היה חבר משנת 1995 ועד שנת 2003, אולם בניגוד לטענותיה של התובעת, מבהיר הנתבע, כי הם ניהלו מערכת יחסים זוגית אינטימית במשך מספר חודשים במהלך שנת 2001, אשר כללו, כמובן גם קיום יחסי מין, ומכל מקום מעולם לא אנס אותה.

הנתבע טוען, כי במסגרת כתב התביעה מנסה התובעת לסגל לעצמה תבנית התנהגות של נפגעת תקיפה מינית, בלומדה פסקי דין שפירטו התנהגויות אלו, וכי מדובר בטענות שקריות.

הנתבע מפנה לדמיון "המגווח" כהגדרתו, בין גרסתה של פלונית ב' לגרסתה של פלונית ד', כאשר שתיהן דיווחו על "הדחקה" ו"שכחה" של האירועים הנטענים על ידן, כמו גם גרסתה של פלונית ג', שתיבחן בהמשך.

הנתבע חוזר ומפנה לסמיכות הזמנים שבין תחילת ההליכים המשפטיים בינו לבין פלונית א' והעד א' אחר, לבין הגשת התלונות והתביעות כנגדו, כאשר באופן עלום, כל התובעות "נזכרו" ו"הוצפו" בזכרונותיהן במהלך אותו פרק זמן, וכאמור, בסמיכות זמנים לסכסוכים המשפטיים שהתגלעו בין הנתבע לבין מנהיגת הקבוצה – פלונית א'.

האם הוכחו האינטוסים הנטענים בכתב התביעה?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

39. על מנת להקל על בדיקת העובדות, אדון בכל אחד מהאונסים הנטענים בנפרד.

האונס הראשון

40. כזכור, האונס הנטען הראשון בוצע לכאורה במהלך שנת 2001, עת הגיע הנתבע לבית התובעת, באמתלה.

אקדים ואציין, כי בדומה לגרסתה של פלונית ב' בתביעתה, גם גרסתה של פלונית ד' הינה גרסה "מתפתחת", איננה קוהרנטית ומלאת סתירות ופרכות, עד כי לא ניתן ליתן בה כל אמון.

פלונית ד' הגישה את תלונתה במשטרת ישראל בתאריך 31.3.10, ובמסגרתה, פירטה באופן מפתיע, מגע מיני נוסף, שאירע, לכאורה בשנת 1997, עת יצאו חברי הקבוצה מהצגה ב"הבימה", כשהנתבע הזמינה למשרדו.

לדבריה, היות והמשרד היה נעול, הציע לה הנתבע לטפס (לאן?!), ולדבריה "אני הייתי עם חצאית. אני טיפסתי ואז הוא נגע לי בתחת. הוא היה מתחתי..."

התובעת המשיכה וסיפרה, כי לא ייחסה חשיבות כלשהי להתנהגותו, שכן, "הוא היה עושה לי טיזינג, חשבתי שהוא סתם חרמן".

בהמשך הודתה התובעת, כי הייתה ביחסי ידידות קרובים עם הנתבע, וכי "הוא היה מתקשר אלי בלילה ואומר לי מה שלומך, אולי תבואי אלי. ואני מודה כי דיברתי איתו לפעמים באותו זוג (צריך להיות "סוג" – ד.ג.) של שיחה", שיחות שהוגדרו על ידה כ"שיחות מין. טיזינג כאלה", במהלכן היה שואל אותה "מה היית רוצה שאני אעשה לך, מה היית חולמת שגבר יעשה לך..." ודוק: בכל אותה תקופה היה הנתבע בן זוגה של פלונית ג' "המנהלת שלי. הוא תמיד נתפס בעיני כגבר חרמן, לא תפסתי אותו כמאיים עלי. לא הרגשתי פגועה", עובדה המסבירה, לכאורה, את הודאתה בשיתוף פעולה עם הנתבע בקיום שיחות אלו.

אציין כבר עתה, כי התנהלות זו, כפי שתוארה על ידי פלונית ד' בעדותה במשטרה, אינה מחמיאה לאיש מבעלי הדין, שכן הנתבע היה באותה עת בזוגיות, עובדה שהייתה ידועה לתובעת, אשר ציינה כי בת זוגו הייתה המנהלת שלה ב-- באשר לאירוע האונס הנטען,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

התובעת מסבירה בתלונתה, כי הנתבע התקשר לביתה ושאל האם בן זוגה – העד א' – נמצא, תוך ציון העובדה כי "הוא והעד א' חברים טובים ופלונית ג' מנהלת ה-- היא אחותו של העד א' ובת זוגו של אלמוני".

התובעת טוענת, כי אמרה לנתבע שבן זוגה לא בבית ולמרות שאמרה לו שהיא עסוקה, הוא התעקש להגיע כדי למסור דבר מה לעד א'.

התובעת המשיכה ותיארה בהודעה במשטרה, כי בהיכנסו לבית, עשה לה התובע תרגיל טאי צי, אשר הצחיק אותה, אולם, "פתאום זה נהיה אמיתי וזה כאב והוא דפק לי את הראש בקיר ליד הדלת של הכניסה". ובהמשך, ועל אף מחאותיה "הוא דחף אותי על שולחן אוכל גדול שהיה בכניסה לדירה. אני חושבת שנתן לי סטירה שם, או מכה בכתף, אני לא בדיוק זוכרת... זה כאב אני בכיתי.... לא צרחתי...".

כאשר התבקשה התובעת להתייחס לפרטי לבושה באותה עת, היא ענתה כי "אני לא זוכרת מה לבשתי, לא חושבת שהפשיט אותי לגמרי, רק את החלק התחתון. הוא לא הוריד את הבגדים שלו, הוא רק פתח את הריץ רץ ... זה היה בכוח על השולחן, ואז הוא חדר אלי...לא זוכרת אם גמר או לא. לא חושבת שהוא גמר בפנים, הוא אז בתוכי אבל לא גמר. פתאום הוא נעמד ודחף אותי והסתובב והלך".

בהמשך החקירה הוסיפה התובעת וטענה "הוא החזיק לי את הידיים...זה לא היה שעות, הוא נכנס ויצא בכוח כמה דקות ואז הוא כזה כעס, דחף אותי סגר את הדלת והלך".

41. לאחר חקירתו של הנתבע במשטרת ישראל, זומנה התובעת לחקירה נוספת, אשר התקיימה בתאריך 27.6.10, ובאותה חקירה, בניגוד לאמירותיה בחקירה הקודמת, הכחישה כי בעבר היו בינה לבין הנתבע "פלירטטים", וכאשר אומתה עם אמירותיה, טענה, כי "הוא היה כזה עם כל הנשים" וחזרה והכחישה כי בינה לבין הנתבע היו בעבר פלירטטים, כאמור בניגוד לאמירותיה הקודמות.

התובעת לא הצליחה להסביר לחוקר מדוע לא הגישה מיד תלונה כנגד הנתבע בגין אינוסה, ולמעשה לא הייתה בפיה תשובה עניינית לשאלה זאת, לבד מתחושות בושה שחשה, וכן חשה "טיפשה ומנוצלת", אלא שלעניות דעתי, אין בתחושות אלו כדי למנוע מנאנסת הגשת תלונה כנגד האנס, והאמת היא שעד רגע זה לא המציאה התובעת תשובה הגיונית לסיבת אי הגשת התלונה, עובדה הפועלת לחובתה, מה עוד שמדובר בעדות כבושה (ראו דיון בסעיף 12

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

לעיל), אשר, כפי שיבואר בהמשך, לא הומצאה כל סיבה מתקבלת על הדעת לכבישתה למשך
שנים רבות, וכבר עתה ניתן לציין, כי ייתכן שהימנעותה של התובעת מהגשת תלונה הייתה
משום שלא נאנסה, אלא קיימה יחסי מין עם הנתבע מרצונה???

בחקירתה הראשונה ציינה התובעת שלא סיפרה לאיש על שאירע, אולם "יום אחד העד א'
(בן זוגה – ד.ג.) בא אלי וצעק עלי שמבין שהיה לי משהו עם אלמוני, ואת אפשרת את זה"

תגובתה של התובעת לאמור, בהתאם לגרסתה בתלונה הראשונה הייתה: "בכיתי, צעקתי
וכעסתי, אמרתי שהוא התחיל איתי, אבל לא אמרתי את המילה אונס לאף אחד. הוא סיפר
לעד א' שהייתי בחלוק ופיתיתי אותו ושהוא אשם בזה שהוא התפתה. אני הרגשתי אז
באמת חרא על זה, והאמנתי שאני אשמה ובגדתי בפלונית ג' ובעד א' ופשוט נפרדנו".

והנה, בחקירה השנייה טענה התובעת, כי "יום אחרי זה (ודוק "לא יום אחד" כפי שנטען
בתלונה הראשונה – ד.ג.) הוא (הנתבע – ד.ג.) "תפס את החבר שלי וסיפר לו שפיתיתי אותו,
ופתאום התחלתי להטיל ספק בעצמי וחשבתי שאני משוגעת, שפיתיתי אותו...", ובניגוד
לגרסתה בחקירה הראשונה, על פיה, בעימות שהיה לה עם העד א', היא בכתה וצעקה
וכעסה, זו הפעם טענה התובעת כי "לא יכולתי לדבר" (?!?) ונשאלת השאלה, מדוע לא סיפרה
התובעת לבן זוגה מייד עם היוודע עובדת קיום יחסי המין בינה לבין הנתבע, שהיא בעצם
נאנסה? ודוק: התגובה הטבעית של אישה בגירה הנאנסת, הינה להגיש תלונה במשטרה
ולשתף את קרובה באשר אירע לה. התובעת לא נהגה כך ללא כל הסבר. בתלונתה
הראשונה טענה, כי התביישה וחשבה שהאירוע התרחש באשמתה, ואילו במסגרת התלונה
השנייה "פיתחה" את גרסתה, וטענה, כי רגשות האשמה תקפו אותה, רק לאחר שבן זוגה
בא אליה בטענה, כי קיימה יחסי מין עם חברו, ועל כן, אציין כבר עתה, כי קביעתה של דר'
סוסנובסקי – המומחית מטעם התובעת – לפיה העובדה שהתובעת החלה להאשים את
עצמה נבעה "מנטיית (הקבועה) להאשים את עצמה", אין לה על מה לסמוך, שכן תחושת
האשמה האמורה נולדה רק לאחר שבן זוגה של התובעת הטיח בה והאשים אותה בקיום
יחסי מין עם חברו אלמוני.

42. בתאריך 27.6.10 ערכה משטרת ישראל עימות בין התובעת לבין הנתבע. הנתבע חזר וסיפר
על קיום מערכת יחסים רומנטית עם התובעת, שנמשכה מספר חודשים, אולם התובעת
הכחישה זאת, וטענה, כי המגע המיני היחיד שהיה ביניהם הוא אותו אונס נטען.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

במסגרת אותו עימות תיאר הנתבע את מיטתה של התובעת, עובדה שהייתה יכולה להיות בידיעתו רק אם ראה אותה במו עיניו. התובעת לא כפרה בתיאורו, אולם טענה, כי המיטה היא של בן זוגה ולא שלה(!?), וכאשר הנתבע טען כי הפריעה לו העובדה **"שפלונית ד' הייתה מנהלת אותו במיטה"**, התובעת חייכה וצחקה בשקט, התנהלות אשר תועדה על ידי השוטרת שהייתה נוכחת בעימות.

במהלך אותו עימות, כמו גם בחקירתה בבית המשפט, הרבתה התובעת להיתלות בתשובה **"לא זוכרת"**, וטרח לציין, כי איננה משקרת, אלא איננה זוכרת, ומשכך נשאלת השאלה, הכיצד **"זוכרת"** התובעת פרטים מסויימים, העולים בקנה אחד עם גרסתה, והכיצד נשתכחו ממנה פרטים אחרים, אשר אינם עולים בקנה אחד עם גרסתה? והכיצד זה **"מתפתחת"** גרסתה בהתאם להתקדמות העלילה הנטווית?

43. כפי שציננתי, בכתב התביעה תיארה התובעת את האונס הנטען, אולם, באופן מפתיע ובניגוד לגרסתה במשטרה, על פיה, בתום האונס הנטען **"פתאום נעמד"** (הנתבע – ד.ג.) **ודחף אותי והסתובב והלך"** (תלונה מתאריך 31.3.10), וכן **הוא כזה כעס ודחף אותי, וסגר את הדלת והלך, לא אמר מילה"** (שם), צצה בכתב התביעה עובדה חדשה, שלא בא זכרה עד כה, לפיה **"הנתבע עזב את דירתה לאחר ששכנע אותה, בדרך עקומה, כי היא אשמה במה שקרה, משום ש"פיתתה" אותו... (סעי' 11 לכתב התביעה), ואין מנוס מהמסקנה, כי שוני זה בגרסאות אינו מוסיף לאמינותה של התובעת, וזאת בלשון המעטה, ומכל מקום, עד רגע זה לא ברור, האם "הסתובב" הנתבע והלך מיד לאחר ביצוע זממו, כנטען בגרסה הראשונה, או שהתעכב כדי לשוחח עמה ולשכנעה **"בדרך עקומה"**, שהיא אשמה במה שקרה. זאת ועוד. בעוד שבמועד הגשת התלונה (31.3.10) מסרה התובעת, כי **"לא זוכרת מה לבשתי"**, ידעה התובעת לציין בהדגשה, כי עובר להתרחשות האירוע הנטען **"לבשה טרנינג ביתי שכיסה את גופה"**, ופעם נוספת נשאלת השאלה, הכיצד לא זכרה התובעת מה לבשה במועד מסירת התלונה, ומה גרם לחזרת הזכרון בשאלה זו, באופן שהתובעת ידעה לציין זאת בכתב התביעה ?? אלא שבכך לא הסתיימה סוגיית **"התפתחות"** זכרונה של התובעת בהתייחס לבגדים שלבשה במועד האמור, שכן, בתצהירה, היא ידעה לתאר, כי לבשה **"טרנינג ארוך ומיושן, אפילו מעט מלוכלך, בטח שלא מושך ולא חשוף"** (סעי' 11 לתצהיר), וכן הוסיפה, כי הנתבע **"הפשיל את מכנסי הטרנינג, שרק גומי החזיק אותם..."** וכפי שציננתי, גם בשאלת הלבוש, כמו בשאלות עובדתיות רבות אחרות, עדים אנו להתפתחות של גרסה, אשר כפי הנראה, מיטיבה עם התובעת, לסברתה, ויתכן בהחלט, כי גרסתו של הנתבע, על פיה לבשה התובעת חלוק וכי היחסים היו בהסכמה, היא היא הגרסה האמיתית באשר למה שהתרחש בין השניים במועד האמור, ולא בכדי העידה התובעת במשטרה, כי **"הרגשתי באמת חרא על****

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

זה והאמנתי שאני אשמה ובגדתי בפלונית ג' והעד א' על זה שזה קרה" (תלונה מיום 31.3.00), תחושה שהינה הגיונית ומתקבלת על הדעת, בהינתן, כי התובעת קיימה יחסי מין עם הנתבע – בן הזוג של חברתה והמנהלת של ה-- בו היא עובדת - בעודה בזוגיות עם אחר.

44. נושא נוסף הדורש ליבון הינו נושא האיומים הנטענים – אשר כלל לא הועלה בכתב התביעה, והועלה במובלע בתצהיר התובעת, דבר המטיל ספק של ממש באמיתות הטענות בדבר איומיו של הנתבע כלפיה, כפי שפורטו בתלונות במשטרה. במה דברים אמורים? במועד הגשת התלונה במשטרת ישראל טענה התובעת, כי לאחר האונס הנטען החל הנתבע לאיים עליה, לבל תספר לאיש את אשר אירע.

אבהיר מיד, כי לא ניתן כל הסבר אפשרי באשר לסיבת השמעת איומים כלפי התובעת, לבל תגלה את אשר אירע, בשעה שלפחות בן זוגה – העד א', ובת זוגו של הנתבע – פלונית ג', ידעו, לגרסת התובעת, על אשר אירע, ואם כך? מה ההגיון בהשמעת איומים לבל תספר? יתרה מכך. לגרסת התובעת היא **הסתירה** את התרחשות האונס הנטען, אפילו מבן זוגה, אשר שמע מפי הנתבע, שהוא קיים יחסי מין עם התובעת. אם כך, ואם ממילא הסתירה התובעת את סיפור האונס הנטען, מדוע נדרש הנתבע לאיים עליה לבל תספר לאיש את אשר אירע? שאלה זו נותרה ללא מענה.

בנוסף, מדברי התובעת בתלונתה במשטרה עולה, כי לכאורה הושמעו כלפיה איומים חמורים ומפחידים ביותר. כך למשל טענה התובעת בתלונתה, כי **"אחרי זה, במקומות ציבוריים, כמו בקבוצה, היינו יושבים ומדברים ואז היה תופס אותי ליד הדלת של השירותים, מאיים עלי ואומר לי שלא תעזי לספר מה שהיה, אם יצא ממך משהו מילה... את שקרנית. אם אני אשמע מילה אחת רעה שאת סיפרת עליי, אני אהרוג אותך. אני יודע היכן את גרה והיכן הוריך גרים"**. התובעת המשיכה וטענה, כי הנתבע איים עליה **"הרבה פעמים. הוא היה מתקשר אליי בלילה ומזכיר לי שלא היה ולא קרה כלום, שאם אעז לספר אני אפגע. אני פחדתי ממנו מאוד"**, אולם, באופן תמוה, התובעת לא סיפרה לאיש על אותם איומים, ואף לא הביאה עדים, אשר היו עדים, לכאורה, להשמעת האיומים, שהושמעו, לדבריה, גם בנוכחות חברי הקבוצה.

והנה, חרף סיפור האיומים הקשים והמפחידים הלכאוריים, טוענת התובעת, כי בשנת 2002 החל הנתבע לחזר אחריה, ואף הזמין אותה להיפגש עמו, **והיא נענתה להזמנתו**. היעלה על הדעת, כי התובעת הייתה נפגשת עם הנתבע אילו באמת איים עליה, לרבות איומים ברצח? דומני, כי שאלה זו איננה צריכה תשובה. בתלונתה ממשיכה התובעת וטוענת, כי לאחר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 שהנתבע עזב את הקבוצה, בשנת 2003, הוא "חזר לאיים עליי בטלפון, ואמר לי שאם משהו
2 יצא מפי, הוא ירצח אותי". דומני, כי מיותר לקבוע את חוסר סבירות של אמירות אלו,
3 אשר, לטעמי, אינן אלא הזויות, ואינן מתיישבות עם התנהגותה של התובעת, כפי שתוארה
4 על ידה.
5
6 כפי שצינתי, עניין האיומים הלכאוריים אינו מוזכר כלל בכתב התביעה, אולם הוזכר, 45.
7 במובלע בסעיף 24 לתצהיר התובעת, אשר ציינה את עצם השמעת האיומים "אך אינני
8 זוכרת מה הוא אמר שיעשה אם אספר, רק זכור לי שאיים עלי, שאם אספר למישהו, זה
9 יהיה רע מאוד עבורי", קרי: האיום "ברצח" טרם נולד בשלב זה, ופעם נוספת נשאלת
10 השאלה, מדוע היה צורך באיומים, אם ממילא הקרובים לתובעת ולנתבע ידעו על קיום
11 יחסי המין ביניהם? עובדה שלא הוסתרה על ידי הנתבע, שכן הוא עצמו סיפר לעד א' – בן
12 זוגה של התובעת, ולפלונית ג' – בת זוגו דאז, על שאירע בינו לבין התובעת.
13
14 בחקירתה בבית המשפט סיפקה התובעת מגוון תשובות מוזרות בהתייחס לשאלת
15 האיומים. לדבריה "אני הרגשתי מאוד מאויימת, אני לא יודעת להגיד לך. אני הרגשתי
16 מאויימת מאוד. אני אבל הרגשתי מאויימת שלא יכולה לספר את זה לאף אחד" (!?) (עמ'
17 68 לפרוטוקול, שורות 14-15), אולם הבהירה, כי "לא חשבתי שהוא, בכל זאת, לא חשבת
18 ש, תמונות של רצח לא היו לי בראש, היו לי פחדים ומן חרדות קיצוניות" (שם, שורות 18-
19 17), ואין ספק, כי תשובות מגומגמות אלו מדברות בעד עצמן.
20
21 זה המקום לציין, כי מוטיב "הפחד" מפני הנתבע חוזר בגרסתן של כל התובעות ועדיהן,
22 ולהתרשמותי, מדובר בטענה מתואמת, שכן אף אחת מהתובעות לא ידעה להסביר ממה
23 בדיוק פחדה, וכל אחת מהן, בצר לה, נסה לתחום המוכר של תשובות בסגנון "לא יודעת",
24 או "לא זוכרת", המהווה מקלט, אשר בגדרו אין הן צריכות להתמודד עם טענותיהן.
25
26 מכל מקום, קיומם של האיומים לא הוכח, ולעניות דעתי, טענה זו לא באה לעולם, אלא
27 לצורך האדרת טענות התובעת בתביעתה, ואמירותיה של התובעת בתצהירה, על פיהן
28 "פחדתי ממנו מאוד... נוכחותו איימה עלי...." (סע' 18 לתצהיר), אמירות שאינן אמת.
29
30 נוכח האמור, ההתפתחות בגרסאות התובעת בתיאור "האונס", חוסר אמינותה הבולט,
31 טענותיה התכופות, כי אינה זוכרת, או איננה יודעת את התשובות לשאלות שהוצגו לה,
32 בצירוף העובדה שמדובר בעדות כבושה (במשך שמונה שנים!), אשר לא הובא לגביה הסבר
33 הגיוני כלשהו (ובהמשך תידון חוות דעתה וחקירתה של דר' סוסנובסקי בעניין זה), מובילים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

למסקנה, כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה, ולא הוכיחה את התרחשותו של האונס הנטען.

47. מבחינת העדויות והראיות שהובאו בפני עולה, כי במועד התרחשות האונס הנטען קיימו התובעת והנתבע יחסי מין בהסכמה מלאה, יחסים, אשר כפי הנראה, התובעת התחרטה על ביצועם, ואף החליטה להסתירם מבן זוגה.

כפי הנראה, הופתעה התובעת מכך שהנתבע סיפר לבן זוגה העד א' ולבת זוגו על קיום היחסים עמה, ונראה כי כל התחושות הרעות שתקפו אותה לאחר מכן, נבעו מחרטתה ומעובדת חשיפת קיום יחסי המין עם הנתבע, בעוד שניהם מצויים בזוגיות, עובדה שגרמה לה לבושה רבה, ולמעשה בחקירתה בבית המשפט הודתה התובעת, כי במעמד השיחה עם בן זוגה – העד א', אשר הטיח בה שקיימה יחסי מין עם הנתבע, היא הרגישה נבוכה מאוד, וחשה צורך להצטדק (עמ' 61 שורות 18-21), וברי, כי אין זו תגובה המאפיינת נאנסת, מה עוד, שכזכור, היא לא טענה אז בפני העד א', כי נאנסה, טענה מתבקשת, אילו הייתה נכונה.

האונס השני

48. האונס הנטען השני מתואר בסע' 19 לכתב התביעה כדלקמן: "בשנת 2002... בעת ישובו בחברותא המורחבת שלהם במסעדה במסגרת טיול בירושלים, הוא הושיט יד מתחת לשולחן והחדיר במפתיע אצבע לאיבר מינה, ללא הסכמתה ותוך שהיא נותרת מזועזעת מהמעשה, מתעשתת ובורחת בסערת רגשות מהמסעדה....".

מבחינת הראיות והעדויות שהובאו בפני עולה, כי אף קיומו של אירוע זה לא הוכח, ומכל מקום, לא הוכח, כי מדובר במעשה אינוס, להבדיל ממעשה שנעשה, ככל שנעשה, בהסכמה, ואבאר.

49. ראש וראשונה יצוין, כי בתלונה הראשונה שהוגשה על ידי התובעת למשטרת ישראל, לא הוזכרה כלל התרחשותו של האירוע הנטען, עובדה המעלה סימן שאלה גדול מאד לגבי עצם התרחשותו, שהרי הדעת נותנת, שאם אכן התרחש, היה נכלל בתלונה זו.

מעיון בראיות שהוצגו בפני עולה, כי בעקבות הגשת תלונתה של התובעת, נחקר הנתבע, בתאריך 20.6.10 במשטרת ישראל, שם סיפר על קיומה של מערכת יחסים רומנטית בינו לבין התובעת בשנת 2002.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

במהלך חקירתו סיפר הנתבע על אירוע יום ההולדת של חברת הקבוצה – פ', וטען, כי כאשר חזרו חברי הקבוצה מאירוע יום ההולדת, הוא הסיע במכוניתו מספר חברים, בהם התובעת. לדבריו, רצה להוריד את פלונית ד' ראשונה "ואז היא אמרה לי, בוא תוריד את העד א' וא', הם יותר עייפים. באותו לילה שכבנו בחדר השינה שלה (ברחוב – ד.ג.) בכתובת X...".

בעקבות דבריו של הנתבע בחקירתו במשטרה, זומנה התובעת לחקירה נוספת במשטרת ישראל, בתאריך 27.6.10, במסגרתה הכחישה קיומו של "רומן" בינה לבין הנתבע, לדבריה "לא היה מעולם רומן בינינו, מעולם", ותוך כדי דבריה הודיעה במפתיע "יש לי אירוע די רציני לספר לך, הוא הכניס את היד שלו במקום פומבי. אל תוך התחתונים שלי, לתוך איבר המין שלי, לווגינה שלי, הוא הכניס אצבע באמצע מסעדה....", ובהמשך סיפרה התובעת, כי האירוע הנטען התרחש בפורים, "הלכנו למסעדה, אותה קבוצה של חברים בשעות הערב, המסעדה בהרי ירושלים, לבוקה גרניי, זה השם המסעדה....ישבנו, היה שולחן מאוד ארוך, אני התיישבתי, ומקום אחד לימיני היה פנוי.. והוא בא והתיישב לידי, ואני אפילו לא שמתי לב.... הוא ישב מימיני, ומשמאלי ישיבה פ' והמצהירה ל' הפסיכולוגית... בין המנות הראשונה והשנייה, בזמן שלא היה אוכל על השולחן, הרגשתי שהיד שלו נוגעת לי ברגל... אני מרגישה את היד שלו נכנסת מתחת לחצאית ומזיזה את הגרביון, כאילו משהו מהיר ותוקפני, ואני הפסקתי לנשום... אני עשיתי תנועה חדה ודחפתי לו את היד החוצה בכח....", ובניגוד לגרסתה בסע' 19 לכתב התביעה, על פיה ברחה מהמסעדה בסערת רגשות, היא לא טענה, כי ברחה מהמסעדה "בסערת רגשות", אלא "חזרתי עם חברים".

גם גרסה זו לבשה ופשטה פנים, ככל שההליכים המשפטיים התקדמו. ודוק: בעוד שבחקירתה במשטרה טענה התובעת, כי באירוע במסעדה נותר מקום פנוי לימינה, שם התיישב הנתבע, היא שינתה את גרסתה בתצהירה, עת טענה, לראשונה, בסע' 20 לתצהירה, כי "לצערי הגעתי מעט באיחור (למסעדה – ד.ג.) ונותר לי רק מקום פנוי אחד ליד השולחן, ליד אלמוני". ודוק: סתירה זו איננה הרת גורל, או הרת משמעות, אולם היא מדגימה היטב את חוסר מהימנותה של התובעת, חוסר מהימנות, אשר בלט מאוד במהלך השמעת עדותה בבית המשפט, עת גרסאותיה השתנו פעם אחר פעם, באופן אשר אינו משאיר ספק באשר למסקנה על פיה לא ניתן ליתן אמון בגירסתה.

50. כפי שצינתי, המשטרה ערכה עימות בין התובעת לבין הנתבע, אשר במהלכו טען הנתבע, כי התובעת התיישבה מולו, ולא לצידו, ולדבריו "ואנחנו שחקנו משחקי רגליים, כמו ההודים,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 חשבנו שלא רואים, מסתבר שאנשים בכת ראו, זה היה במהלך הרומן שהיה לנו...".

2 הנתבע המשיך ותיאר כיצד, בתום הישיבה במסעדה, הסיע הביתה ברכבו את התובעת, את

3 א' ואת העד א', נסיעה, אשר בסופה הגיעו השניים לביתה של התובעת ולנו בביתה

4 ובמיטתה.

6 במהלך העימות, התובעת לא הטיחה בנתבע את עובדת החדרת אצבעו לאיבר מינה

7 במסעדה, כנטען על ידה, אלא לאחר שהחוקרת ביקשה ממנה לעשות כן, והיא הכחישה, כי

8 הנתבע ישב מולה – עובדה שהייתה זכורה לנתבע בשל "משחקי הרגליים" – אלא שהנתבע

9 הציע מיד לחוקרת להתקשר לחלק מהנוכחים באירוע: המצהירה ל', מ', פ' והעד א', כדי

10 שתאמת את גרסתו. החוקרת אכן פעלה על פי עצתו וביצעה את ההתקשרויות הטלפוניות.

11 המצהירה ל' ופ' לא השיבו לטלפון, ואילו מ' השיב, כי התובעת ישבה מול הנתבע, והוא ידע

12 "שהיו דברים מתחת לשולחן, הוא לא ידע בדיוק מה...". גם העד א' אישר, כי התובעת

13 ישבה מול הנתבע, ולא לצידו, ואילו העד ד' אמר שאינו זוכר את סדר הישיבה, אולם הוא

14 סבור שהם ישבו אחד ליד השני.

16 בהמשך זומנו פ' והמצהירה ל' לחקירה במשטרה. פ' מסרה שהתובעת והנתבע ישבו אחד

17 מול השני, אולם היא לא הבחינה שקורה ביניהם משהו מתחת לשולחן, ואילו המצהירה ל'

18 מסרה בחקירתה – בתאריך 1.7.10 – כי היא ישבה ליד פ', וכי התובע והנתבע ישבו אחד

19 ליד השני מולה.

21 נוכח הגרסאות השונות, ובהתחשב בעובדה, כי פ' הינה ידידתו של הנתבע, ואילו המצהירה

22 ל' הינה ידידתה של התובעת, לא ניתן ליתן ערך ראיתי לדבריהם. לעומת זאת, נוכח

23 תשובתם הספונטנית של מ' ושל העד א' במהלך שיחת הטלפון, ונוכח גרסתו המוסברת

24 וההגיונית של הנתבע, הנני בדעה, כי גרסתה של התובעת, לפיה ישבה ליד הנתבע, ולא מולו,

25 איננה אמת, וכי גרסתו של הנתבע, הן באשר לאופן הישיבה והן באשר למשחקי הרגליים

26 בינו לבין התובעת במהלך הישיבה במסעדה, הינה אמת.

28 מעבר לצורך אציין, כי חקירתה של המצהירה ל' התקיימה מספר ימים לאחר חקירת

29 התובעת ולאחר ביצוע העימות, ויתכן שבפרק זמן זה הודרכה המצהירה ל' מה לומר באשר

30 למקומות הישיבה במסעדה, מה עוד שדבריה בחקירתה בלתי הגיוניים בעליל, שכן, למרות

31 שהמצהירה ל' טענה שהתובעת והנתבע ישבו מולה, ומן הסתם חצץ ביניהם השולחן, היא

32 ראתה "את אלמוני נוגע ברגליים של פלונית ד'..." ואפילו הבחינה בעובדה שהוא "מעלה

33 קצת את החצאית שלה", ונשאלת השאלה? הכיצד יכולה הייתה המצהירה ל' לראות כל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

זאת, כאשר מדובר בתנועות הנעשות מתחת לשולחן, במושבים שמולה? אין זאת, אלא שדבריה אינם אמת, מה עוד שלא ניתן היה לקבל את הסבריה לאמור, שכן התובעת נמנעה מזימונה לבית המשפט והגשת תצהיר מטעמה, הימנעות הפועלת לחובתה של התובעת, ויפים לכאן דברי המחבר י.קדמי, בספרו "על הראיות", חלק שלישי, עמ' 1649:

"יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו הייתה זו ראייה נסיבתית. כך ניתן להעניק משמעות ראייתית לאי האת ראייה, לאי השמעת עד, לאי הצגת שאלות לעד או להימנעות מחקירה נגדית של מי שעדותו הוגשה בתעודה בכתב שהוגשה על ידו. התנהגות כזו, בהיעדר הסבר אמין וסביר, פועלת לחובתו של הנוקט בה; באשר על פניה, מתחייבת ממנה המסקנה שאילו הובאה הראיה או הושמע העד, או הוצגו השאלות או קויימה החקירה נגדית – היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב.

הימנעות מהבאת ראיה – במשמעות הרחבה של המושג כמוסבר לעיל – מקימה למעשה לחובתו של הנמנע חזקה שבעובדה, הנעוצה בהגיון ובנסיון החיים, לפיה: דין ההימנעות כדין הודאה בכך שאילו הובאה אותה ראיה, הייתה פועלת לחובת הנמנע. בדרך זו ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה".

זאת ועוד. כאשר הסתיימה חקירתה של המצהירה ל', היא נשאלה האם יש לה מה להוסיף, או אז מצאה לנכון לומר את הדברים הבאים: "אני את אלמוני (אלמוני – ד.ג.) מכירה. למדתי איתו, וראיתי את ההתנהגות שלו הרבה שנים. הוא רמאי, נוכל, שקרן, סוטה מין. בהגדרה שלי הטיפוסים האלה מוגדרים פסיכופטיים....", ואם סברתי, כי יש ליתן משקל ראייתי כל שהוא לדברי המצהירה ל' בחקירתה, אמירות אלו סותמות את הגולל על כך, שכן ברור, שהיא שונאת מאוד את הנתבע, ואין ספק, כי עדותה איננה אובייקטיבית.

כפי שצינתי, התובעת ציינה בכתב התביעה, כי לאחר האירוע במסעדה, עזבה את המסעדה בסערת רגשות, עובדה שלא צויינה בתצהירה, דבר שתומך בגרסת הנתבע, על פיה, בתום הבילוי במסעדה הוא הסיע אותה הביתה ואף נכנס לביתה.

והנה, במהלך חקירתה בבית המשפט, הודתה התובעת, כי הנתבע היה בביתה באותו ערב, אלא שמקריאת העדות עולה, כי לא ניתן להגדירה, אלא כעדות הזויה, לא פחות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

במסגרת שמיעת הראיות העידה התובעת, כי באותו לילה, לאחר ששבה לביתה, מבלי לציין את אופן הגעתה לביתה, נקש מאן דהוא על דלתה, והיא פתחה את הדלת, מבלי לשאול מיהו המתדפק על דלתה בשעה מאוחרת זו של הלילה (אחרי ששבו מהמסעדה), וזאת חרף היותה לבדה בביתה. מעדותה עלה, כי משפתחה את הדלת גילתה את הנתבע עומד בפתח ביתה, ולמרות שלטענתה, מספר שעות קודם לכן הוא ביצע בה מעשה אונס במסעדה באמצעות החדרת אצבעותיו לאיבר מינה, היא הכניסה אותו לביתה, עדות שהנני מתקשה מאוד לקבלה כאמת.

במהלך העימות במשטרה טענה התובעת, כי לאחר שפתחה לנתבע את הדלת, ביקשה ממנו לעזוב, אולם הוא דחף אותה, והיא נפלה על הכורסה בסלון, ונחבלה בצווארה מרגלי העץ של הכורסה, ובדיוק אז צלצל הטלפון בביתה, "ברגע הזה שהייתי על הרצפה...". התובעת ענתה לטלפון, והתברר שזו המצהירה ל', אשר לדברי התובעת שאלה אותה מה קרה במסעדה "ואז אמרתי למצהירה ל', ואז הוא פשוט הסתלק, אני אמרתי למצהירה ל' שאני לא יכולה לדבר עכשיו...". אולם למרות זאת "סיפרתי לה מה קרה והשבעתי אותה שלא תעשה כלום...".

זה המקום לציין פעם נוספת את הימנעותה של התובעת מזימונה של המצהירה ל' כעדה מטעמה, עדה, אשר יכולה הייתה לאשר את אמירותיה, ואין לי כל ספק, שהימנעותה של התובעת מזימונה כעדה הינה בגין חששה, שדבריה עלולים לפעול לחובתה. ודוק: כל אירוע התקיפה הלכאורית במסעדה אינו מופיע בתצהירה של התובעת, עובדה המטילה, גם היא, צל כבד על אמיתות טענותיה, שכן, אין ספק, כי אילו מדובר היה באירוע אמת, שנעשה ללא הסכמתה, הייתה מפרטת אף אותו בתצהירה, והימנעותה מלעשות כן, ללא כל הסבר, מובילה, בהכרח, למסקנה, כי ככל שהיה בין התובעת והנתבע מגע פיסי כלשהו בעת ישיבתם במסעדה, נעשה מגע זה בהסכמה מלאה של שניהם, ממש כפי שטוען הנתבע.

והנה, חרף הימנעותה של התובעת מציון האירוע האמור בתצהירה, היא מצאה לנכון להעיד את חברתה, ש', שגם היא חברה בקבוצה ועובדת עם התובעת ב----- בו עובדת התובעת, ואשר הצהירה, כי ראתה את התובעת מגיעה ל-- עם סימן כחול על צווארה, וזאת בשנת 2001, וזאת כחיוזק לגרסתה, על פיה נדחפה והופלה על ידי הנתבע וספגה מכה מרגלי העץ של הכורסה. ודוק: חרף הנטען, כי האירוע האמור חל ביום הולדתה של פ', או בסמוך לכך, לא מצאה התובעת לנכון להבהיר בתצהירה, או בעדותה, מתי בדיוק ביקרה הקבוצה במסעדה, ואף לא התייחסה לחודש המשוער בשנה, שבו ביקרה הקבוצה במסעדה, ועל כן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

לא ניתן לייחס לעדותה של ש', הזוכרת, לכאורה, כיום את הסימן הכחול על צווארה של התובעת בשנת 2001, וממילא לא ניתן לראות בדבריה חיזוק לגרסתה של התובעת בהתייחס לתקיפתה הלכאורית על ידי הנתבע בליל שובם מהבילוי במסעדה. ודוק: תאריך זה הינו בעל חשיבות רבה, שכן לגרסתה של ש', התובעת הגיעה ל-- עם סימן כחול במהלך שנת 2001, בעוד שהאירוע הנטען אירע, על פי גרסת התובעת, בשנת 2002. יתרה מכך, ש' התעקשה, כי ראתה את התובעת עם סימן כחול על צווארה במהלך שנת 2001, משום שלדבריה, זו השנה בה החלה לעבוד ב-- ולכן, לדבריה, זכרה את השנה. אלא, משהוברר, כי האירוע הנטען התרחש, ככל שהתרחש, בשנת 2002, הרי שלא ניתן לייחס ערך כלשהו לעדותה של ש'.

זאת ועוד. כבר ציינתי, כי מוטיב "הפחד" הלכאורי של התובעות ועדיהן מהנתבע הינו מוטיב החוזר על עצמו, מבלי שאף אחת מהן יכולה הייתה להסביר את פשר תחושת הפחד הלכאורית הזאת, והנה, גם ש', כמו יתר התובעות ועדיהן, הקפידה לספר שפחדה מהנתבע, אולם גם היא לא הצליחה ליתן, ולו סיבה אחת לפחד זה. לדבריה "הוא כל הזמן עבד באופל, הוא היה מסוכן, הוא לגלג, הוא זלזל באנשים..." (עמ' 148 שורות 16-18), וכאשר התבקשה להסביר מה בדיוק הפחיד אותה אצל הנתבע, ענתה "ההתנהגות שלו... הזלזול שלו... הדיבור שלו, איך שהוא הסתכל גם עלי, המבטים שלו, האופן שהוא דיבר לאנשים", אולם, היא הודתה כי הוא מעולם לא איים עליה, ונוצר הרושם, כי העדה הונחתה לטעון, כי פחדה מהנתבע, ולא היא כמובן. ודוק: יתכן בהחלט שהנתבע אינו אדם נחמד ונעים (כמובן שאינני מחווה דעה בעניין זה, מה עוד שאין לי הכרות אישית עמו), אולם מכאן ועד הגדרתו כמעורר פחד המרחק רב, והתחושה היא, שטענות התובעות ועדיהן, לפיהן פחדו מהנתבע, אינה אלא תיאום גרסה, שאין לה על מה להתבסס, ומטרתה להשחיר את אישיותו.

52. במאמר מוסגר אציין, כי האזנה לעדותה של ש', חיזקה את ההתרשמות בדבר ההתנהלות הבעייתית של חברי הקבוצה כקבוצה. הוברר, כי אלו המיישרים קו עם דעותיה והנחיותיה של המנהיגה פלונית א' הם המקובלים שבקבוצה והנהנים ממנעמיה, ואילו אלו המתנגדים לפלונית א' – כמו הנתבע למשל – "זוכים" למסע הכפשות קשה ומאורגן, אשר ספק בעיני האם מהלכיו חוקיים. כך למשל התברר, כי במסגרת מסע ההכפשות המאורגן כנגד הנתבע, התקשרה ש' לפסיכולוגית של אשתו לשעבר של הנתבע – ל' – כדי להעביר לה מידע שנמסר לה- לש' – מפי גיסתה של ל', שמה פלונית אלמונית "שהיא אמא ל-----" (עמ' 155 שורה 16). ומה כלל המידע שהועבר? "סיפורים מזעזעים על מה שהוא (הנתבע – ד.ג.) עושה גם לאשתו... שמעתי על משפטים שמתנהלים מולו במשפחה, על כספים שהוא רוצה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

להוציא מההורים, על אלימות שלו כנגד אשתו בזמן הריון שלה, על כל מיני פגיעות בעוד אנשים... על אלימות בבית, על ידיים שבורות, על אשה בהריון שעוזבים אותה עם ידיים שבורות... על עוד חברה של חברה שהוא התעסק איתה... (עמ' 155-156 לפרוטוקול) וכך עוד ועוד רפש, אשר שמיעתו גורמת לזעזוע ולתהייה באשר למידת הרוע הטמונה באנשים, ונכונותם, הראוייה לכל גנאי, לפגוע באחרים.

מעבר לצורך יצויין, כי אמירותיה של ש', אינן יכולות להיחשב אפילו כ"עדות שמועה" ולכל היותר ניתן להגדירם כסוג חדש של עדות, שניתן לכנותה כ"עדות רכילות", אשר שמץ ממנה לא הוכח, ואף לא נטען על ידי התובעת עצמה, ומיותר לציין, כי ש' אישרה שהיא "מאוד" קרובה לפלונית א' (עמ' 161 שורות 9-10), עובדה המסבירה, לטעמי, את אמירותיה הקשות כנגד הנתבע.

53. טענה נוספת המצריכה ליבון, הינה הטענה המפורטת בסעי' 23 ו-24 לתצהיר התובעת.

התובעת טוענת בתצהירה (סעי' 22), כי השנה שחלפה לאחר האירוע במסעדה "הינה עבורי כמסכת אירועי זוועה. אלמוני התחיל להטריד אותי בטלפון. הוא נהג להתקשר אליי ולשכנע אותי שיש בינינו קשר רומנטי... בזמן הזה היה ידוע בציבור של אישה אחרת, אינני בטוחה מי זו הייתה אז", ובהמשך ישיר לטענה בדבר שיחות "הטרדה אלו", "יום אחד, כשהשיחות המגעילות שלו לא הפסיקו, חטפתי התקפת בכי ועצבים, איבדתי לגמרי את השליטה על עצמי, טרקתי את הטלפון, לקחתי מונית כמו מטורפת, בוכיה וכמו על "אוטומט" ישר אליו הביתה. נכנסתי, קרעתי מעלי בעצבים את כל הבגדים שלי – נעמדתי מולו עירומה וצרחתי עליו, תוך כדי בכי: הנה, קח מה שאתה רוצה, אתה יכול לקחת את הגוף שלי בכח, זה רק גוף, את הנשמה שלי לא תקבל. נראה היה שאלמוני נבהל. בתחילה הוא ניסה להתקרב אלי פיסית, אבל הוא התכווץ, לא הצליח לעשות דבר, נחסם...". (שם).

54. תיאור זה מעורר סימני שאלה רבים, שלא רק שלא נענו במהלך חקירתה של התובעת בבית המשפט, אלא התעצמו, מה עוד שהעובדות הנוגעות לתרחיש זה, כפי שעלו מחקירתה של התובעת בבית המשפט, אינן דומות כלל לתיאורן בתצהיר.

ראש וראשונה יצויין, כי לדברי התובעת עצמה, בתצהירה, "ההטרדות הטלפוניות", אינן יכולות להתפרש, אלא כנסיון חיזור של הנתבע אחר התובעת, ממש כפי שפרטה במסגרת הגשת התלונה למשטרה, שם סיפרה, כי "קרוב ל-2002 הוא התחיל להתקשר אלי הביתה בלילה. עוד פעם, כל פעם חוזר לזה שאני אבוא אליו, הוא אמר לי יש בינינו קטע. הוא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 ביקש שאבוא אליו לדבר... אחרי תקופת האיומים שלו, הוא פשוט התחיל לחזר אחרי.
2 טלפונים ליליים וביקש שאבוא אליו...". הדעת נותנת, כי לאחר האונס הנטען, האכזרי
3 והברוטלי, תסרב התובעת לחידוש הקשר ואף "תזכיר" לנתבע את האונס הנטען, אלא
4 שהתובעת הבהירה, כי "אני לא אמרתי לו שאנס אותי אף פעם", והיא אף הגדילה לעשות
5 ו"באתי אליו לעיר X. הוא פגש אותי בחוץ ואמרתי לו בוא נטייל ברגל ונדבר. עשינו סיבוב
6 ברגל, ניסיתי לדבר איתו שזה יעזוב אותי, זה לא יצליח בינינו. הוא אמר לי תני לי
7 הזדמנות, אני לא בן אדם רע...". ושוב, הדעת נותנת כי התובעת "תזכיר" לו את האונס
8 הנטען, אשר אינו מעיד בשום פנים ואופן על טוב לב, אלא שהתובעת לא רק שלא דיברה על
9 אונס כלשהו, אלא "נכנסתי אליו הביתה. אמרתי לו אני לא מבינה מה אתה רוצה ממני.
10 ואז התפשטתי לגמרי ואמרתי לו קח מה אתה רוצה את הגוף שלי. זה רק זיון, והוא ניסה
11 אבל לא עמד לו...". דומני, כי עדות זו איננה נזקקת לפרשנות בדבר טיב היחסים, באותה
12 עת, בין התובעת והנתבע, ובמיוחד, נכונותה של התובעת לקיים עימו יחסי מין, כי זה "רק
13 זיון", ופה נשאלת השאלה, מה הקשר בין התיאור ההזוי של אירוע זה, כפי שמתואר
14 בתצהיר, לבין אמירותיה של התובעת במשטרה, אמירות המעידות על חיבתו של הנתבע
15 כלפיה ורצונו להיות עמה. למותר לציין, כי מהאמור בתלונתה של התובעת, ברור כי לא
16 הייתה מאויימת על ידי הנתבע, ואף הגיעה אליו מרצונה, טיילה עימו, ואף הביעה את
17 נכונותה לקיים עימו יחסי מין.

18
19 הבדלי הגרסאות בתיאור האירוע, כפי שמועלות בתצהיר לעומת דברי התובעת במסגרת
20 הגשת התלונה, מצביעים על חוסר אמינותה הטוטאלי של התובעת, ונסיונה הנואל לייחס
21 לנתבע מעשה מיני בכח וללא הסכמה, דבר, אשר כפי הנראה לא היה ולא נברא. ודוק:
22 התובעת נדרשה לסתירה האמורה במסגרת חקירתה בבית המשפט, אולם לבד מאין ספור
23 התחמקויות והתחכמויות, לא עלה בידה להסביר את הסתירה האמורה, הפוגעת קשות
24 באמינותה, ולבסוף, בצר לה, טענה, כי התפשטותה בפני הנתבע, לא הייתה, אלא "אקט של
25 התאבדות" (עמ' 67 שורה 4), בבחינת "סתמה ולא פרשה".

26
27 55. נוכח הסתירות והפרכות הרבות בגרסתה של התובעת, חוסר אמינותה וכבישת עדותה, כפי
28 שפורטו, הנני בדעה, כי אירוע "האונס השני" במסעדה, לא היה ולא נברא, והוא לא בא
29 לעולם, אלא כדי להזיק לנתבע ולהכפישו, וזאת במסגרת מסע מתוכנן ומתוזמן היטב, כפי
30 שעלה מעדותו של העד מ', ואפרט.

31
32 העד מ', בעל משרד ליחסי ציבור, זומן לעדות על ידי ב"כ הנתבע, ועדותו "סגרה למעשה את
33 המעגל" בכל הנוגע לנסיבות הגשת התביעות של התובעות, וסיפקה הסברים למניעיהן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

העד מ' סיפר בעדותו, שנשכר על ידי ד' – חבר הכת, הן לצורך הסרת תווית ה--, שהוצמדה לקבוצה על ידי ----- (עמ' 19 לפרוטוקול), והן כדי לפרסם את הנתבע כ"מפסיד במשפטים, מפסיד בחיים, בורה, נעלם, מפסיק להטריד", והן כדי לפרסם את פ' כ"מפסידה במשפטים, מפסידה בחיים, בורחת, נעלמת, מפסיקה להטריד" (נספח ו' למוצגי הנתבע).

עוד סיפר העד מ' בעדותו, כי "בא אליי ד', הביא איתו בחורה, או שתיים ואמר שיש יותר, ואמר שאלמוני אנס את הבנות האלה" (עמ' 18 שורות 16-18), ובהמשך הבהיר, כי "הבחורות האלה" הן פלונית ג', פלונית ב' ופלונית ה'.

במסגרת פעילותו בעניין הנתבע, שוחח העד מ' עם פלונית א' בסקיפ, ולדבריו היא תיארה את הנתבע "כשטן, מישהו שעשה לה הרבה רע, וביקשה שאני אעזור".

כפי שעלה מעדותו של העד מ', על סמך הנחיותיו של ד' "הלקוח" ופלונית א', הוכנה במשרדו תוכנית, ששם הקוד שלה היה "תוכנית הנאנסות" (עמ' 21 שורה 19), אשר מטרתה הייתה "להוציא לאור את ההאשמות נגד אלמוני" (עמ' 22 שורה 10).

בהמשך התברר, שהשגת המטרה נתקלה בקשיים, נוכח קיומו של צו איסור פרסום הפרשה שהוצא על ידי בית המשפט, ובשלב מסוים הופסקה ההתקשרות עם העד מ', לא לפני שתוכננו תוכניות, אשר חלקן אף הוצא אל הפועל, במטרה להשיג את המטרות המבוקשות.

במהלך עדותו של העד מ' הוברר, כי המוציא והמביא, הרוח החיה בהפעלת משרדו של העד מ' לצורך השגת המטרות, היה ד', אשר לא הובא לעדות על ידי התובעות, וכן הוברר, כי העד מ' העביר דיווח על פעולותיו לד' ולעד א' אחר ופלונית א' ב----- "כי הם היו הלקוחות" (עמ' 29 שורה 19).

עוד עלה מעדותו של העד מ', כי במסגרת גיבוש פרטי התוכנית, הוא ערך ישיבות עם "הנאנסות", בנוכחות עו"ד סדובניק, כאשר כל אחת מהמשתתפות העלתה רעיונות באילו דרכי פעולה לנקוט לצורך השגת המטרות, לענייננו – "חיסולם" של הנתבע ופ', אם כי המילה "חיסול" לא הוזכרה כמובן, וכן עלה, כי עו"ד סדובניק פעלה לצורך מימוש סעי' 1 בתוכנית, ושלחה מכתב תלונה ל----- בעניינו של הנתבע.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

מעבר לצורך אוסיף, כי עו"ד סדובניק התנגדה להגשת המסמכים שנלקחו ממשרדו של העד מ', שכן לטענתה נגנבו, אלא שטענה זו הועלתה על דרך הסתם, והעד מ' אף אישר בחקירתו, כי לא הגיש תלונה למשטרת ישראל בעניין.

56. מכל האמור לעיל עולה תמונה, מבהילה משהו, של התנהלות הקבוצה וראשיה, אשר ברצותם – אינם חוסכים במאמצים, או בכסף, על מנת "לחסל" את יריביהם, או את מתנגדיהם, במקרה דנן- הנתבע, ופעם נוספת יש להזכיר, כי האישיות אשר תוארה על ידי כל העדים כאישיות הדומיננטית ביותר, אשר על פיה יישק דבר, היא פלונית א', אשר מסיבותיה – המובנות – מעדיפה לשהות מחוץ לגבולות המדינה.

שאלת ההתיישנות

56. הדיון בשאלה זו מיותר, נוכח קביעתי, כי התובעת פלונית ד', לא הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה, ולא הוכיחה את התרחשות שני האונסים הנטענים, אולם חרף האמור, הנני קובעת, כי אף אילו הייתי מקבלת את גרסת התובעת, לא היה מנוס מדחיית התובענה בשל התיישנותה.

57. גם התובעת דכאן, כמו קודמתה, טוענת להתיישנות שלא מדעת (ראה הניתוח המשפטי בסעי' 25 לעיל), ותומכת את טענתה בחוות דעתה של ד"ר אלה סוסנובסקי, אלא שדינה של הטענה להידחות, ואבאר.

ראש וראשונה, מן הראוי לציין את אמירותיה של דר' סוסנובסקי בחוות דעת, שנכתבו מפי התובעת, לפיהן "פלונית ד' בחרה שלא לחשוף את האמת מאחורי מעשה התקיפה שעברה", קרי: אי חשיפת האמת במועד סמוך והתרחשות האירועים, ובמשך שנים רבות לאחר מכן, נבעה מהחלטתה המושכלת של התובעת שלא לעשות כן, וממילא, אין מדובר בתופעה רפואית שעניינה הדחיקת הטראומה הנטענת.

עוד עולה מחוות דעתה של דר' סוסנובסקי, כי התובעת מסרה לה פרטים שקריים אודות האירועים נשוא התובענה, כך למשל, התובעת מסרה לדר' סוסנובסקי, כי המפגש שלה עם "התוקף במסעדה בהרי ירושלים אירעה כשנה לאחר התקיפה הראשונה", וכי במהלך אותה שנה לא פגשה בו, אמירה העומדת בניגוד גמור ומוחלט לכתוב בתצהירה ובעדותה של התובעת, אשר אישרה, כי נפגשה כל העת בקביעות עם הנתבע במסגרת המפגשים הקבוצתיים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

עוד מסרה התובעת לד' סוסנובסקי, כי לאחר האירוע במסעדה "פלונית ד' בורחת בבעתה מהמסעדה", עובדה, אשר כפי שפרטתי, הוכחה כשקרית.

בהתייחס לאירוע התפשטותה של התובעת בפני הנתבע, הוכח, כי מעשה זה לא נבע ממצוקה ואף לא לווה באקט אלים כלשהו של הנתבע, אלא בתפיסתה הרעיונית של התובעת "שזה רק זיון", אולם בניגוד לאמור, פורש האירוע על ידי ד' סוסנובסקי- וכך כנראה נמסר לה על ידי התובעת, כאקט קיצוני, המצביע, לכאורה, על מצבה הנפשי הקשה של התובעת, ולא היא.

עוד, ועל סמך האינפורמציה שמסרה התובעת לד' סוסנובסקי, נטען בחוות הדעת, כי "פלונית ד' עושה כל מאמץ להדחיק את אירוע התקיפה שעברה, ומשקיעה עצמה, מבוקר עד לילה, בטיפול ב- - - - -ב- - - - -אך באשר לתפקודה מחוץ לשעות העבודה, היא חווה מוות רגשי, מסתגרת, נמנעת מקשרים חברתיים, ומקשרים זוגיים בפרט", אלא שאמירות אלו נטענו על דרך הסתם, על ידי התובעת, שהינה בעלת עניין בתוצאות המשפט ולא הוכחו כלל.

ד' סוסנובסקי מאמצת את "אבחונה" של התובעת באשר למצבה הנפשי, ובין היתר את העובדה ש"החשיפה מציפה בפלונית ד' את ... האונס שעברה...".

זאת ועוד, ד' סוסנובסקי אינה קובעת, כי התובעת "הדחיקה" – במשמעותו הרפואית של המונח- את אירוע האונס הראשון הנטען, אלא "שאופייה של פלונית ד', סגירותה ונטייתה להאשים את עצמה, מנעו ממנה לחשוף את פשעיו...", ופעם נוספת עולה, כי אי חשיפת "פשעיו" הנתבע אינה נובעת ממצב רפואי כלשהו, כי אם מהחלטה מושכלת של התובעת, ובעניין זה יובהר, כי אחת היא, האם ההחלטה המושכלת נובעת "מאופייה וסגירותה" של התובעת, או מכל סיבה אחרת, מקום שברור שאין מדובר בסיבה רפואית אשר מנעה מהתובעת להגיש תלונה כנגד הנתבע במועדי ביצוע המעשים הנטענים.

בהמשך טוענת ד' סוסנובסקי בחוות דעתה, כי "למעשה מאז המפגש הטראומטי האחרון ביניהם, פלונית ד' עושה כל מאמץ להדחיק ולדחוף אל תוכה את הטראומה שעברה", ומהאמור עולה, כי אף לדעת ד' סוסנובסקי, לא הייתה מניעה להגשת תלונה במשטרה בגין האירוע הראשון, במהלך השנה שחלפה עד "למפגש הטראומטי האחרון" שהתקיים בשנת 2002, וכי הימנעותה של התובעת מהגשת התלונה נובעת מסיבותיה היא, ואולי משום שלא הייתה כל סיבה אמיתית להגשת תלונה כנגד הנתבע.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

חוות דעתה של דר' סוסנובסקי מבוססת, רובה ככולה, על אמירות ועל אינפורמציה שנמסרה לה על ידי התובעת, באשר למצבה הנפשי במהלך השנים שחלפו מאז האירועים הנטענים ועד להגשת התלונה במשטרה, אלא שהתיאורים המופיעים בחוות הדעת הינם הזויים במקרה הטוב, ושקריים במקרה הפחות טוב, ומכל מקום, לא הוכחו על ידי התובעת.

מעניין לציין, כי התובעת סיפרה לדר' סוסנובסקי, שכשלוש שנים לאחר האירוע, התחילה ללמוד אומנויות מלחמה, ואף קצצה את שיערה **"על מנת שלא להפגין נוכחות נשית בולטת..."**, עובדות שלא בא זכרן באף אחת מגירסאותיה השונות של התובעת.

58. האם באמת **"הדחיקה"** התובעת את התרחשויות האירועים מתודעתה? היות ואין בפני חוות דעת רפואית המבססת טענה זו על פי קריטריונים רפואיים, לא נותר לי, אלא להסתמך על דברי התובעת, בשלל גירסאותיה, לצורך בחינת הטענה.

מקריאת התיאורים בתצהירה של התובעת, ברור, כי היא לא שכחה ואף לא הדחיקה את האירועים הנטענים, שלא הוכחו, כאמור. כך למשל, בסעי' 18 לתצהירה תיארה התובעת את התנהגותו של הנתבע **"מאז האונס"**, ולא ציינה, ולו פעם אחת, כי **"שכחה"** את האונס, אשר בעקבותיו **"פחדה"** כל כך מהנתבע.

זאת ועוד, בתלונה שהגישה התובעת בתאריך 31.3.10 היא ציינה, כי **"אני האשמת את עצמי שנים..."** (שורה 57), קרי: לא רק שהאירועים לא השתכחו ממנה, או הודחקו, אלא שבמשך שנים האשימה את עצמה בגין התרחשויות.

עוד טענה התובעת, כי במשך שנים סבלה מאיומיו של הנתבע כלפיה, לרבות איום ברצח וכו', כדי שלא תספר את אשר אירע. אמנם קבעתי, כי טענה זו, בשאלת האיומים, לא הוכחה, אולם אף אם אאמץ את גרסתה של התובעת בנקודה זאת, לא יהיה מנוס מהמסקנה, כי היא לא הייתה יכולה לשכוח, או להדחיק את האירועים, שכן, הנתבע הקפיד להזכיר לה את ההתרחשויות באמצעות איומיו הלכאוריים.

יתרה מכך, התובעת טענה, כי הנתבע הטריד אותה בטלפון ואיים עליה, אולם לא היה בפיה הסבר, מדוע לא הגישה תלונות בגין אותן שיחות טלפון מטרידות, אשר אף קיומן לא הוכח.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

מקריאת חקירתה של התובעת, עולה בבירור, כי טענת השכחה, או ההדחקה, לא באה לעולם, אלא כדי להכשיר את הגשת התובענה, חרף התיישנותה, מסקנה, המקבלת חיזוק בחוות דעתה של הפסיכיאטרית, דר' עירית אוריין, הקובעת: "האפשרות כי שכחה לגמרי את האירועים ונזכרה בהם מחדש רק כאשר שמעה את סיפורה של פלוגית ב', הינה לא שכיחה כלל ועיקר. תופעה זו נקראת אמנזיה דיסוציאטיבית, הינה תופעה נדירה, המאפיינת, על פי רוב, בוגרים שסבלו מטרומה מינית מתמשכת בילדותם. לא מוכרים לי תיאורים של מצב דיסוציאטיבי שכזה אצל מבוגרים, שחו טראומה בבגרותם".

ודוק: אל לנו לשכוח, כי שלושת התובעות שבפני, טוענות כולן לשכחה ולהדחקה של האירועים למשך שנים רבות, מצב רפואי, אשר אינו ידוע בעולם הרפואה בהתייחס לבגירים, וממילא נדיר שבנדירים, ומעולם לא דווח על התרחשותו אצל מספר נשים המשתייכות לאותה קבוצה "ונזכרות" באירוע מסויים במהלך אותו פרק זמן.

עוד אציין, כי דר' אוריין הרשימה אותי במקצועיותה וברמת הידע שלה, כמו גם בהסבריה הבהירים, הרהוטים והקולחים, והנני מעדיפה לאין ערוך את קביעותיה על אלו של דר' סוסנובסקי.

59. מהאמור עולה, כי התרחשותם של האירועים הנטענים לא הוכחה, וממילא יש לדחות את הטענה בדבר הדחקתם, או שכיחתם, ומכל מקום, הימנעותה של התובעת מהגשת תלונה במשטרת ישראל כנגד הנתבע, בזמן אמת, מחזקת את המסקנה בדבר אי התקיימותם של האירועים הנטענים.

עדות שיטה ומעשים דומים

60. לא אוכל לסיים את הדיון בעניינה של פלוגית ד', מבלי להתייחס לטענתה בדבר עדות שיטה ומעשים דומים, כעולה גם מתביעות התובעות הנוספות, ונשאלת השאלה האם אכן מתקיימים בענייננו מאפיינים חוזרים דומים בהתנהגותו של הנתבע, בהתייחס לכל אחד מהמקרים המפורטים בכתבי התביעה אשר בפני, ויפים לכך דברי המחבר י.קדמי, בספרו "על הראיות – הדין בראי הפסיקה", חלק ראשון, עמ' 294, כדלקמן:

"הלכה פסוקה היא, שראיה בדבר מעשים דומים (שעשה הנאשם) ושיטת ביצוע במקרים אחרים (המייחדת את הנאשם) – במקום שעל פי הדין היא קביעה- עשויה לשמש סיוע ועדות הטעונה סיוע.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

כוחם הראייתי של מעשים דומה ושיטה נעוץ, כידוע, במסקנה המתחייבת מן הדמיון שבין המעשה, או שיטת הביצוע של המעשה נושא האישום, לבין מעשים שנעשו על ידי הנאשם בהזדמנות אחרת, או לבין שיטת ביצוע בה נקט במקרה אחר. עם זאת, אין פשרות כי: כאשר מדובר במעשים דומים- כוחם מתנה בהשמטת הבסיס מתחת לטענות של טענת, תום לב וכיו"ב, קושר שיטת ביצוע ומצביעה על הנאשם במבצע מעשה העבירה, אשר על כן: ניתן להוכיח מעשים דומים כאשר הנאשם טוען שלא נתקיים, בשם "הלך הנפש" הדרוש להרשעה בעוד ששיטת ביצוע מובאת כראיה לכך שהנאשם הוא שביצע את המעשה" נשוא האישום.

61. במקרה אשר בפני, לא הוכחו העובדות הנדרשות לצורך הוכחת הטענה, כאמור, לא במובן של עדות שיטה ואף לא במובן של מעשים דומים, ואף לא בוססה כל תשתית קונקרטית לכך במסגרת הסיכומים, שם צוטטו ההלכות הכלליות בלבד, ולא יושמו ספציפית בהתייחס לעובדות התובענות, למעט העלאת הטענה, כי "השיטה" היא כפייה מינית, חיזור והצגת האונס כמעשה רומנטי. ודוק: באם הייתי מגיעה למסקנה בדבר קיומה של "שיטה" בכל מקרה של קיום יחסי מין בכפייה, כי אז לא היה כל הבדל בין עברייני מין אחד למשנהו, מה עוד, שבמקרים אשר בפני לא הוכח, כי יחסי המין נעשו בכפייה, ככל שנעשו.

באשר לטענות בדבר חיזור והצגת האונס כמעשה רומנטי, יש לזכור, כי חיזורו של הנתבע אחר התובעת, לא רק שהוכחו, אלא שהתובעת עצמה העידה לגבי התקיימותם.

באשר להצגת האונס כמעשה רומנטי – לא ברור על מה מבוססת טענה זו, מה עוד שמעשי האונס הנתענים כלל לא הוכחו, ואין זאת, אלא שהעלאת טיעון זה אך מחזק את המסקנה על פיה, ככל שהיו מגעים מיניים בין מי מהתובעות לבין הנתבע, הם היו בהסכמה הדדית, ובמסגרת היחסים הרומנטיים שהיו לנתבע עם כל אחת מהתובעות.

62. יובהר, כי אף אם הייתי משתכנעת, כי יחסי המין בין התובעת לנתבע התאפיינו באלימות, מה שאין כן בפועל, לא הייתי רואה בכך הוכחה לטענות התובעת, שכן, טענות התובעת באשר לאינוסה על ידי הנתבע, נדחו, ולמעשה הסיכוי שהמעשים המתוארים אירעו בהסכמה, גבוה לאין שיעור מהסיכוי שמדובר במעשים שנעשו ללא הסכמה, מה עוד שהוכחה באופן פוזיטיבי המתירנות המינית הנהוגה בין חברי הקבוצה, וקיום יחסי מין ביניהם אינו בגדר מעשה יוצא דופן, או יוצא מן הכלל, אלא התנהלות מקובלת ושיטתית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

63. נוכח דחיית גרסתה העובדתית של התובעת בהתייחס לטענה כי נאנסה על ידי הנתבע, אין בדעתי לדון בטענות שעניינן עוולת תקיפה, עוולת כליאת שווא, עוולת פגיעה באוטונומיה והטרדה מינית.

באשר לטענתה של התובעת בדבר קיומם של יחסי מרות, הנני דוחה טענה זו, והמפורט בסעי' 31 לפסק הדין – בהתייחס לפלונית ב', יפה אף לגבי התובעת דן – פלונית ד'.

64. סוף דבר, לא נתתי אמון בטענותיה של התובעת, פלונית ד', והנני קובעת, כי היא לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכחתן, ומשכך נדחית בזאת תביעה.

התובעת פלונית ד' תישא בשכ"ט עו"ד בסך 30,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק, בתוספת הוצאות מומחים ועדים שנפסקו במהלך הדיון, ובתוספת הוצאות אגרה.

ת.א. 1009010-11, תביעתה של פלונית ג'

65. פלונית בעלעידת-1956"---פלונית", הינה התובעת השלישית, אשר הגישה 18 תובענה כנגד הנתבע אלמוני, בגין מסכת מתמשכת של מעשי אונס שביצע בה, לכאורה, בין השנים 1996-2000, במהלך מערכת היחסים הזוגית שהתנהלה ביניהם, וכן בגין אונס נוסף, אשר התרחש לכאורה בחוף מנדרין, במהלך שנת 2004.

66. מכתב התביעה עולה, כי התובעת – כמו גם התובעות הנוספות – חברה באותה קבוצה "חברתית העוסקת בלימוד ----- מעשית, וחברי הקבוצה חולקים שעות פנאי, ויחסים של אמון, ממש כמו משפחה" (סעי' 8 לכתב התביעה).

67. התובעת מציינת בכתב התביעה, כי הנתבע הצטרף לקבוצה "בסביבות שנת 1998", והחל לחזר אחריה "בהדרגה, ולהציג עצמו כבן זוגה של התובעת, והיא נענית לחיזורו, משום שטרם עמדה על אופיו ומסוכנותו" (סעי' 13 לכתב התביעה).

במסגרת אותם יחסים 'התובע נהג להסיעה בקביעות אל שיעורי ה-----, ולטייל עמה בחו"ל, בהדרגה נוצר, אכן, קשר זוגי, ואולם, כשמגיע השלב של מימוש היחסים האינטימיים ביניהם, היא החלה לגלות לזוועתה, כי הקשר המיני ביניהם מתאפיין באלימות פיסית, שהפכה דבר קבוע, בביטויי אלימות מילולית, כדפוס לוואי ולא באקראי"

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 (סע' 14 לכתב התביעה), וכך קרה, לגרסת התובעת, כי "כל מערכת היחסים המעוותת
2 ביניהם לוותה במעשי אינוס" (ההדגשה במקור ד.ג.). חוזרים בהווייתם" (סע' 16 לכתב
3 התביעה).
4

5 68. לאחר סיום "תקופת זוגיות מעוותת" (סע' 19 לכתב התביעה) הכירה התובעת את בן זוגה
6 הנוכחי – צ' (להלן: "צ'"), עמו היא חיה בזוגיות עד עצם היום הזה.
7

8 69. בחמש כתב התביעה נטען כי, "במהלך שנת 2004 הנתבע מתקשר טלפונית אל התובעת
9 באמתלה, כי הוא נמצא בדילמה אישית ומעוניין מאוד להתייעץ איתה ולקבל את חוות
10 דעתה לגבי הסוגייה שמציקה לו" (סע' 21 לכתב התביעה). התובעת נעתרה להזמנתו
11 "להיפגש איתו במסעדת טנדורי בהרצליה פיתוח..." (סע' 22 לכתב התביעה), ולדבריה
12 בכתב התביעה "במהלך הפגישה במקום הציבורי, התובעת שתתה כוס של משקה קל
13 והיום היא בטוחה בכך, שכשלא שמה לב – הנתבע הוסיף חומר כלשהו לתוך הכוס שלה –
14 חומר מטושטש ומרדים. התובעת חשה שלא בטוב, ונענית להצעת הנתבע להסיע אותה
15 ברכבו הביתה.... תוך כדי הנסיעה ברכב, בקצב מהיר מאוד, היא מאבדת שליטה על
16 הגפיים, וחשה מטושטשת ונוכחת כי מבעד לחלון נשקפים חולות חוף הים של -----
17 ולא הדרך המוכרת הנוסעת לביתה... היא ניסתה להגיד משהו, אך לשונה כמו שותקה
18 והיא לא יכלה להוציא הגה מפיה. התובעת לא זוכרת את כל רצף השתלשלות האירוע,
19 אולם זכור לה, שהנתבע עצר את הרכב ועט עליה, תוך שהוא קורע את הבגד שלבשה ואונס
20 אותה בצורה מכאיבה ותוך שהוא צווח עליה קללות, גידופים... היא זוכרת שהצליחה
21 בשלב מסוים לצעוק ולבכות וזעקותיה גרמו לקבוצה של נערים, אשר טיילו על החוף,
22 לדפוק על דלתות הרכב, דבר שגרם לנתבע לחדול ממעשיו" (סע' 23-26 לכתב התביעה).
23

24 בדומה לתובעות האחרות – פלונית ב' ופלונית ד' – טוענת גם פלונית ג', כי הדחיקה במשך
25 שנים את אירוע האונס, זאת עד שנת 2010, "כשחשפה חברתה פלונית ב' בפניה ובפני
26 פלונית ד' חברתן את האונס האלים שביצע בה הנתבע..." (סע' 28 לכתב התביעה), עובדה
27 שגרמה לה להכתיר בשם את מגוון תחושותיה הקשות, וב"פעם הראשונה שנתנה לאירוע
28 שקרה בחוף הים את השם הנכון שלו "אונס". (סע' 28 לכתב התביעה).
29

30 70. בדומה לתובעות האחרות, הגישה גם פלונית ג' תלונה למשטרת ישראל בגין האונס האמור,
31 וגם תלונה זו נגנזה על ידי משטרת ישראל.
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

71. גם תובעת זו – בזהה לאחרות – מפרטת בכתב התביעה מקרי אונס נוספים שבוצעו, לכאורה, על ידי הנתבע, והיא מפרטת את נזקיה, בהסתמך על חוות דעתה של הפסיכיאטרית – דר' אלה סוסונורסקי – אשר סבורה, כי נכותה של התובעת הינה בשיעור של 50% בגין PTSD, ממש כפי שקבעה לגבי פלונית ד'.

72. הנתבע הכחיש מכל וכל את המיוחס לו, והסביר כי הורתה של תביעה זו – כמו גם של התובענות האחרות – הינה קיומו של הסכסוך המשפטי בינו לבין מנהיגת הקבוצה – המכונה על ידו כת, וממילא, דינה של התובענה להידחות מחמת התיישנות.

הנתבע מבהיר, כי היה חבר בקבוצה בין השנים 1995-2003, ובמהלך אותה תקופה התקיימו בינו לבין התובעת יחסים מעין זוגיים בין השנים 1996-1999, אשר החלו כאשר התובעת מונתה להיות החונכת שלו בקבוצה, עם הצטרפו אליה. לדבריו, על אף שנחשבו כ"זוג" בקרב חברי הקבוצה, בפועל היו יחסיהם "רחוקים מזוגיות במובן המלא של המילה" (סעי' 28 לכתב התביעה ההגנה).

73. הנתבע מתאר בכתב ההגנה ההתנהלות של הקבוצה – כת, כאשר יחסי השליטה של מנהיגת הקבוצה – פלונית א' – בחברי הקבוצה משמשים, בין היתר, לשאיבת כספים ורכוש מחברי הקבוצה ובני משפחותיהם, תוך השמעת איומים בניתוק הקשר בין חברי הקבוצה ומשפחותיהם הביולוגיות.

74. מכתב ההגנה עולה, כי לאחר התנתקותו של הנתבע מהקבוצה, התגלע סכסוך כספי בינו לבין מנהיגת הקבוצה – פלונית א', והסיבה להגשת שלושת התביעות, נשוא פסק דין זה, שהוגשו כנגדו הינה בגין אותו סכסוך, והכל מתוך לחץ, שמטרתו להניאו מהמשך ההליכים המשפטיים, ויתור על תביעותיו הכספיות כנגד מנהיגת הקבוצה – פלונית א', והנאתו מחשיפת קלטות שהקליט במהלך השיעורים שניתנו לחברי הקבוצה על ידי פלונית א'.

מעשי האונס הנטענים

75. על מנת להקל על הדיון, אחלק אותו לשני חלקים, כאשר בחלק הראשון יידונו מעשי האונס, אשר לגביהם נטען, כי התרחשו במהלך השנים 1996-1997, תקופה בה קיימו התובעת והנתבע קשר זוגי, ובחלק השני ייבחן ענין האונס הנטען בחוף מנדרין, אולם עוד טרם אצלול לנבכי הראיות והעדויות, הנני מציינת, כי בדומה לגרסאות שהושמעו על ידי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

פלונית ב' ופלונית ד', גם גרסאותיה של פלונית ג' פשטו ולבשו פנים רבות, הן בתיאור
האינוסים והן במועדי התרחשותם, הכל כפי שיבואר בהמשך.

מעשי האינוס, אשר לגביהם נטען כי התרחשו במהלך השנים 1996-1999

76. בתאריך 6.6.11 הגישה התובעת תלונה במשטרת ישראל, כשהיא מלווה על ידי עו"ד רוני
אלוני סדובניק.

במסגרת תלונה זו מסרה התובעת פרטים הן בנוגע לאינוסים שהתרחשו, לכאורה, במהלך
השנים שבהם שררה מערכת יחסים זוגית בינה לבין הנתבע והן בנוגע לאונס הנטען משנת
2004, והדבר הוביל לעיני הקורא את התלונה הוא הערבוביה ואי הסדר בהצגת העובדות.

בפתיח לתלונה הצהירה התובעת, כי "הגעתי היום למשטרה להתלונן על סדרה של מקרי
אונס, שהאחרון היה בשנת 2003, או 2004..." (שורה 2 לתלונה).

בהמשך, כאשר התובעת התבקשה לפרט את אופן התרחשות מקרי האונס הנטענים, החלה
בתיאור חלקלקות לשונו של הנתבע ונטייתו להתווכח עמה, ולדבריה, באחד הפעמים בהם
שהה בביתה, במהלך ויכוח שהתנהל ביניהם, היא דחפה את הנתבע אל הדלת "ואז הוא דחף
אותי למיטה ואנס אותי..."

נוכח התיאור הכללי והסתמי של האונס הנטען, התבקשה התובעת ליתן פרטים נוספים
לגביו, ואז טענה כי "זה קרה שנתיים לפני האירוע האחרון ב-2002" (קרי שנת 2002,
ד.ג.)... אני זוכרת שהיו בגדים על המיטה וזה היה על הבגדים כזה, במיטה הזוגיות בדירה
שלי... באותו יום הוא עלה אלי הביתה... הוא השכיב אותי על המיטה בצורה שהוא הפיל
אותי, הוריד לי את התחתונים, החזיק לי את הידיים, אני התנגדתי והוא חדר לתוכי..."
(גיליון 2 להודעה). ודוק: תיאור האונס על ידי התובעת, מופיע לאחר מספר שורות בהן היא
מתארת את הנתבע ואת התנהלותו, כשהיא מתארת אותו כאדם ביקורתי, רכלן ושלתן.

החוקר לא הסתפק גם בתיאור זה, וביקש מהתובעת לתאר "במדויק, מה היה במקרה
שעליו דיברת עכשיו", או אז טענה התובעת, "זה היה בתחילת שנת 2000...", וכבר בשלב
זה נשאלת השאלה, הכיצד התרחש האירוע המתואר בשנת 2000, אם, בהתאם לאמירתה
הקודמת, הוא התרחש כשנתיים לפני האירוע הנטען בחוף מנדרין, אשר לגרסת התובעת
התרחש בשנת 2004?!

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1
2 בהמשך התברר, כי התובעת בורכה, כפי הנראה, בזכרון נפלא ויוצא דופן, שכן ידעה לספר,
3 כי "זה היה בשעות הערב המוקדמות, בסביבות השעה בין 19:30 לשעה 20:30, כי
4 בסביבות שעה 21:00 הלכנו לשיעור, וכנראה הוא לקח אותי לשיעור. זה היה אצלי בבית,
5 הוא הגיע אלי לדבר איתי על משהו, והתייעץ איתי. אני זוכרת שהייעוץ היה בחדר השינה
6 על מיטת חדר השינה..." ודוק: מחד גיסא מתארת התובעת בתלונתה אונס אלים וקשה,
7 ומאידך גיסא, בהתאם לגרסתה היא, לאחריו ממשיכים התובעת והנתבע בשגרת חייהם,
8 ונוסעים בצוותא לשיעור?! גרסה זו איננה סבירה ואיננה מתקבלת על הדעת, וספק אם
9 האירוע הנטען התקיים, מה עוד שאין לדעת את מועדו. מכל מקום ברור, כי אם אכן היה
10 הנתבע מבצע בתובעת מעשה אינוס אלים, כפי שתיארה, היא לא הייתה עוברת לסדר היום
11 ולא הייתה נוסעת עמו לשיעור, כאילו לא קרה דבר, והדעת נותנת, שכפי הנראה קיימו
12 השניים יחסי מין בהסכמה, וגרסת האונס לא באה לעולם, אלא כדי להצדיק את הגשת
13 התלונה במשטרת ישראל ואת הגשת התביעה.

14
15 התרשמות זו מתחזקת למקרא תיאוריה של התובעת בהמשך, כשתיארה את הוויכוח
16 שהתפתח בינה לבין התובע, ו"כנראה הייתי מתוסכלת, ואמרתי לו חלק ממני, לא רוצה
17 לשמוע אותך, תעזוב את הבית. הדלת הייתה קרובה, ניסיתי לדחוף אותו ולהדוף אותו
18 החוצה לעזוב את הבית, ואז הוא הדף אותי, הפיל אותי על המיטה, הוריד לי מהר את
19 התחתונים וחדר. אני צעקתי עליו שיעוף ממני, שילך, שאני לא רוצה לראותו אותו יותר
20 ובכיתי וזרקתי אותו מהדלת ואז זה נגמר והוא קם. ואז כאילו הכל בסדר, ואז הלכנו
21 לשיעור ביחד. הוא לקח אותי..." (גליון 3 להודעה). ולא נותר לי, אלא לתהות, האם כך
22 מתנהגת אשה שזה עתה נאנסה? היתכן שבתום האונס הנטען "כאילו הכל בסדר" והשניים
23 ממשיכים את שגרת הערב כרגיל? ואם אכן "זרקה" אותו "מהדלת", מתי שב לדירה? גרסה
24 זאת איננה הגיונית, ואין בידי לקבלה. ודוק: אינני מקבלת את התיאור על פיו בוצע בתובעת
25 אונס אלים, ומיד לאחר מכן "הכל בסדר", ולמרות שהנתבע נזרק לכאורה מדירת התובעת,
26 נסעו השניים בצוותא, במכוניתו של הנתבע, לשיעור הקבוצתי, והמשיכו בענייניהם, מבלי
27 שאירוע האונס הנטען יעיב על יחסיהם, או ישבש את המשך שגרת הערב המשותפת.

28
29 התהיות האמורות גברו למקרא המשך הודעתה של התובעת במסגרת תלונתה, שהוגשה
30 למשטרת ישראל. כך למשל, כאשר נשאלה התובעת מה לבשה באותו אירוע, ענתה,
31 שהאירוע התרחש בעונת החורף, והיא לבשה חולצת "גולף בצבע בורדו, יש לי אותה עד
32 היום, ומכנסיים", וכאשר תהה החוקר, הכיצד הצליח האנס להוריד את מכנסייה
33 ותחתונייה, שינתה מיד את גרסתה וענתה "לא בטוח שלבשתי מכנסיים יכול להיות שזה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 **היה חצאית**". לעניות דעתי, נוכח שינוי הגרסאות התכופ, היות הגרסה בלתי הגיונית בעליל,
2 נוכח חלוף הזמן והיות העדות, עדות כבושה, שלא ניתן כל הסבר לכבישתה, הנני בדעה, כי
3 התובעת לא הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה, ולא הוכיחה את התרחשות האונס
4 הנטען.
5

6 בהמשך חקירתה במשטרה התבקשה התובעת לתאר מקרי אינוס נוספים שהתרחשו
7 לכאורה, או אז התייחסה לאירוע נוסף שהיה **"כמה חודשים לפני, או אחרי, יכול להיות**
8 **בשנת 2000... באותו בית, אני זוכרת שהוא גם כנראה אנס אותי. אני לא זוכרת את האונס.**
9 **זה היה בלילה. אני זוכרת משהו אחד, שהוא היה מאוד דרמטי, שאזרתי כח והוצאתי אותו**
10 **מהבית, נעלתי את הדלת, הוצאתי אותו מחוץ לדלת, נעלתי. והוא דפק בדלת ולא ענית לך,**
11 **והייתי אחוזת אימים, הוא דפק לי על הדלת והצלחתי להתגבר עליו...**". ופעם נוספת עולה
12 התהייה, אם האירוע היה כל כך דרמטי, כפי שמנסה התובעת להציג, מדוע לא טלפנה
13 למשטרה וביקשה עזרה, ובנוסף, וזה העיקר – מדוע לא הגישה מייד תלונה על אונס?
14 לתובעת הפתרוני. ודוק: יש לשים לב לעובדה, כי התובעת לא טענה, שבאותו אירוע
15 הנתבע אנס אותה, אלא **"כנראה"** אנס אותה, וכי היא **"לא זוכרת את האונס"**, ולמעשה,
16 לא ניתן להבין מהאמור האם נאנסה באותו אירוע, אם לאו, מה עוד שהימנעותה מהגשת
17 תלונה, או הזעקת המשטרה פועלת לחובתה ומעלה סימני שאלה באשר לעצם התרחשות
18 האירוע הנטען, המתואר על ידה כ**"מאד דרמטי"**. התנהלותה של התובעת מטילה צל כבד
19 על אמינות גרסתה, עד כדי קביעה, כי ספק אם האירוע התרחש, ומכל מקום, אין כל ספק,
20 כי התובעת לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיחו.
21

22 מעניין לציין בעניין זה, כי בתצהירה של התובעת התווסף פרט נוסף בהתייחס לאירוע הנ"ל,
23 על פיו, דפק הנתבע על הדלת **"דפיקות מטורפות. זו הייתה שעת לילה מאוחרת, השכנים**
24 **שליד פתחו את דלתם..."** (סעי' 33 לתצהיר), ונשאלת השאלה, מדוע לא סיפרה התובעת
25 במשטרה, כי מדובר היה בשעת לילה מאוחרת, וכי השכנים פתחו את דלתם, וחמור מכך –
26 מדוע לא הובא איש מאותם שכנים לעדות, כדי לתמוך בגרסת התובעת? (ראו הדיון בסעיף
27 50 לפסק הדין, בדבר הימנעות מהבאת עד לעדות), מכל מקום, מדובר בעדות יחידה של
28 בעלת דין, במשמעות סעי' 54 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א – 1971 (להלן: **"פקודת**
29 **הראיות"**), המסדיר את הכללים על פיהם רשאי בית המשפט להכריע על סמך עדות יחידה
30 במשפט האזרחי, ובעיקר – מהן החובות המוטלות על בית המשפט בבואו להכריע את הדין
31 על סמך עדות יחידה, במיוחד כאשר מדובר בעדותו של בעל הדין, המעוניין בתוצאות
32 המשפט.
33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

המחבר א. הרנון התייחס לסוגיה זאת בספרו **דיני ראיות** (ירושלים, דפוס אקדמי 1970, שער שני, עמ' 5-7) בקובעו:

"על בית המשפט ליתן דעתו גם ליחידותה של עדות זו וגם לחוסר הסיוע, ונתינת דעת זאת צריכה להשתקף מפורשות בהחלטתו. אולם לשם כך אין די בנוסחה סתמית וחסרת המשמעות, שהשופט כביכול 'מזהיר את עצמו'... דרוש נימוק אמיתי, שיש להעלות על הכתב כמצוות החוק; למשל, טעם שבהערכת העדות, הנעוץ בהגיון הדברים, או טעם מיוחד אחר..."

(דברים זהים מפורטים גם בספרו של המחבר י. קדמי בספרו **על הראיות**, הוצאת דיונון, שער שלישי, עמ' 1242; וכן ראו: ע"א 231/72 **עזבון המנוח שמעון אלמליח נ' ישראל זוטא**, פ"ד כז (1) 679, 680-681; ע"א 224/78 **חמישה יוד תכשיטנים בע"מ נ' פיירמנס פאנד אינשורנס קומפאני**, פ"ד לג (2) 92; ע"א 78/04 **המגן חברה לביטוח בע"מ נ' שלום גרשון הובלות בע"מ** [פורסם בנבו, 5/10/06]; ע"א 7298/10 **הדר חברה לביטוח בע"מ נ' אחד העם מזון ומשקעות בע"מ** [פורסם בנבו, 9/7/12]; רע"א 3567/13 **ע-מ-ס-ת- ניהול והשקעות בע"מ נ' עטרה סחר רכב בע"מ** [פורסם בנבו, 11/7/13]).

כפי שציינתי, לא נתתי אמון בטענתה של התובעת בדבר התרחשות אונס זה, על שלל גרסאותיו, והנני קובעת, כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה, ולא הוכיחה את התרחשות האונס האמור.

בהמשך חקירתה, התבקשה התובעת לדווח על מקרי אינוס נוספים שהיא "כן זוכרת" ואז היא סיפרה על מקרה "זה היה ב- ---- במלון, הוא היה איתי, עוד פעם פרץ ויכוח על משהו, והוא צעק עלי ובכיתי מאוד, בכיתי וסגרת את עצמי במקלחת, ממש זעקתי שישמעו אותי, כי היו לנו חברים בחדרים ליד, והוא דפק בדלת של האמבטיה, מדבר בקול של כבשה, שאני יצא ושהוא אוהב אותי, ואז יצאתי והוא שוב הפיל אותי על המיטה ואנס אותי. הייתי עם חלוק... הוא הוריד את מכנסיו, או תחתונים שהוא היה בהם, רכן עלי במהירות כזאת ודחף את איבר מינו לתוכי, והוא גם צעק משהו, לא זוכרת מה, ואז בלי לדבר התלבשתי והלכנו, יצאנו מהחדר לעבר החדר שבו התכנסו החברים שנסעו איתנו, כאילו כלום לא קרה".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

גרסה זו תמוהה במיוחד, מה עוד שהיא לוקה בחסר עובדתי מהותי, כמו למשל, חוסר זכרונה של התובעת באשר לפרטי לבושו של הנתבע בעת התרחשות האירוע (מכנסיים, או תחתונים) ותוכן צעקותיו כלפיה. זאת ועוד. לא ברור מדוע הסתגרה התובעת במקלחת "זעקה" – כך לדבריה – בשל ויכוח שפרץ בינה לבין הנתבע? מדוע נדרשה לזעוק? וכן, למרות שקיום היחסים לאחר מכן מוגדר על ידה כאונס אלים וקשה, פעם נוספת – ממש כמו בתיאור האונס הקודם – המשיכו התובעת והנתבע את שגרת יומם והצטרפו לחבריהם לארוחת בוקר "כאילו כלום לא קרה". ודוק: התובעת טענה, כי זעקה במקלחת כדי להסב את תשומת לב חבריה שהיו בחדרים סמוכים, כאשר לכאורה עשתה כן אך ורק בגין הוויכוח שפרץ בינה לבין הנתבע, ואם כך – הכיצד לא ניסתה התובעת להסב את תשומת לב החברים למתרחש בחדרה בזמן ביצוע האונס? ומדוע לא אמרה להם דבר כשנפגשו? כאמור, מדובר בגרסה הזוייה, אשר אין בה אמת. ודוק: יתכן שבאותו אירוע קיימו התובעת והנתבע יחסי מין, אולם התפאורה שהתלוותה לכך, כמתואר בתלונה אינה אלא תפאורה, אשר הוספה כפי הנראה, על מנת להאדיר את תיאור התרחשות מקרי האונס הנטענים, מקום שקיים ספק רב מאוד, האם אכן התרחשו, ומכל מקום, אין בידי לקבלה.

באמרת אגב אציין, כי גם בהתייחס לאירוע זה חלה "התפתחות" בתצהירה של התובעת, שם נטען, כי בתום האירוע יצאה התובעת מחדרה "בעיניים נפוחות מבכי, וכאילו דבר לא התרחש, יצאנו יחדיו ונפגשנו לארוחת בוקר עם החברים כאילו דבר לא התרחש..." (סע 33 לתצהיר), ואם כך, עולה מאליה השאלה, מדוע עובדת "העיניים הנפוחות" לא הוזכרה במסגרת הגשת התלונה במשטרה, וכן, הכיצד לא הבחינו החברים בעיניים "הנפוחות" של התובעת? ואם אכן היו עיני התובעת נפוחות, האם יתכן שהנפחות נבעה מבכי של התובעת בשל ריב שפרץ בינה לבין הנתבע, ולא דווקא משום שנאנסה, כמתואר על ידה? כאמור, לתובעת הפתרוני.

77. התובעת זומנה לחקירה נוספת במשטרה, בתאריך 3.10.11, שם הודתה, כי היא והנתבע חיו בזוגיות "מול הקבוצה" במשך ארבע שנים (!!!), ובמענה לשאלה, ענתה "יחסי מין, לרוב זה היה אונס, כשהיה יחסי מין זה תמיד היה אחרי השפלה וריב, הוא היה מייצר מריבה וויכוח, וכשהייתי מתנגדת למה שהוא אומר, הוא היה משפיל אותי והייתי בוכה, וזה תמיד היה נגמר בזה שהוא משכיב אותי וחודר אלי, קורע ממני את הבגדים, אף פעם זה לא היה חיזור, או גירוי, תמיד זה היה ריב והשפלה" (גליון 3 להודעה). התובעת המשיכה ותיארה, כי "פעמים נדירות היה אומר לי לבוא אליו הביתה, ואז היה מתפשט ולובש בגדי נשים, או תחתוני נשים, ועושה הצגה... היום אני יודעת שהוא היה פסיכופת".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

זה המקום לציין, כי הפינגו " הוצמד לנתבע על ידי כל אחת מהתובעות, וברור, כי
גם בעניין זה, כמו בפרטים אחרים הכלולים בתביעות אשר בפני, היה ביניהן תיאום מלא,
שאם לא כן, הכיצד משתמשות כל התובעות באותו ביטוי? וכן מעניין לציין, שגם המצהירה
ל', אשר לא הוזמנה לעדות, מנתה בסיום הודעתה במשטרה את "תכונותיו" של הנתבע, ובין
היתר, כינתה אותו בשם "-----", ובהתחשב בעובדה, שכל אחת מהתובעות נהגה
להתייעץ, או לקבל טיפול מאת המצהירה ל', סביר להניח, כי היא זו שנטעה במוחן את
הכינוי "-----" בהתייחס לנתבע, כנראה בהשראת פלונית א', כפי שיובהר בהמשך.

78. התובעת לא פירטה בתלונותיה, או בתצהירה מקרי אינוס נוספים, והסתפקה באמירות
כלליות, המתארות לכאורה מערכת יחסים יצרית וחולנית, תוך הקפדה על הכפשתו של
הנתבע והתייחסות למחלותיו, נוהגיו וכיוצא ב (באופן בלתי מחמיא ומכפיש), אלא שאין
בתיאורים כללים אלו, כדי לקבוע, כי התובעת הייתה קרוב אונס במהלך ארבע שנות
זוגיותה עם הנתבע, וכפי שצינתי, לכל היותר ניתן לקבוע, כי מערכת היחסים התאפיינה
במריבות רבות והייתה רוויית יצרים, אולם מכאן ועד המסקנה, כי מערכת היחסים
אופיינה גם במעשי אינוס, רחוקה הדרך, מה עוד שטענה זו לא הוכחה.

במאמר מוסגר אציין, כי בהתאם לראיות שהובאו בפני, הייתה התובעת בעלת מעמד מכובד
בהירארכיה הקבוצתית, בהיותה גיסתה של מנהיגת הקבוצה, וככזו, יכולה הייתה לבחור
לעצמה כל בן זוג מהקבוצה, ולא הייתה חייבת לדבוק ביחסיה עם הנתבע דווקא. ודוק: לא
הובאה כל ראיה, כי הנתבע אילץ, בדרך כלשהי, את התובעת להמשיך את מערכת היחסים
הזוגית עימו, מחד גיסא, ומאידך גיסא נטען, כי היות התובע בן זוגה של פלונית ג' – גיסתה
של מנהיגת הקבוצה ואחות בעלה – רוממה דווקא את מעמדו הוא בקבוצה. מהאמור עולה,
כי לא הייתה לתובעת כל מניעה לעזוב את הנתבע ולהפסיק את מערכת היחסים הזוגית
עימו, ועובדת הימנעותה מלעשות כן, מעידה על כך שלא רק שלא הייתה לה סיבה לעשות
כן, אלא היא הייתה מעוניינת בהמשך היחסים עימו, דבר שלא היה קורה, אילו אכן הייתה
סובלת ממעשי אינוס חוזרים ונשנים, כפי שהיא מנסה לטעון.

זאת ועוד. באם אכן נחשפה התובעת לסבל מתמשך בגין התנהגות של הנתבע כלפיה, הדעת
נותנת, כי מערכת יחסים זו לא הייתה מתפרשת על פני ארבע שנים, וכי התובעת הייתה
שמה להם קץ הרבה קודם לסיומה בפועל. העובדה שהתובעת נותרה במערכת יחסים זוגית
עם הנתבע מעידה, כי תלונתה המאוחרת והכבושה בדבר אינוסה במשך שנים, אינה אמת,
מה עוד שלא נטען למשל, כי התובעת פיתחה בנתבע יחסי תלות מסוג כלשהו, או שניסתה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

לנתק את יחסיה עימו והוא מנע זאת ממנה, ובענין זה נפסק בע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי פ"ד מח (2), 302, 377 :

"גבר היוזם מגע אישות עם אשה, עליו הנטל לבקש הסכמתה של האשה, ועליו הנטל לקבל הסכמתה ורק במקום בו הסכימה האשה באחת מדרכי ההסכמה המקובלות: בין מקובלות על בני אדם בכלל, ובין מקובלות על הגבר והאשה המיוחדים- ניתן לומר, כי מעשה האישות נעשה בהסכמתה של האשה" (ההדגשה שלי ד.ג.).

זאת ועוד. במהלך עדותה בבית המשפט נשאלה התובעת על ידי בית המשפט, האם יתכן שהסכימה למערכת היחסים, כמתואר על ידה, מערכת יחסים הנשמעת כרצף חולני של מעשי אינוס והתנהלות אלימה, ותשובתה המפתיעה הייתה: "כן, זה היה טקס כזה..." (עמ' 119, שורות 15-18), ובכך הוסר למעשה הספק, ככל שהיה קיים, בדבר הסכמתה של התובעת לקיים עם הנתבע יחסי מין, החורגים מיחסי מין שגורתיים, והמלווים באלימות מילולית, ויתכן אף באלימות פיזית.

ולענייננו, נוכח הדמיון הרב בין הגרסאות של שלושת התובעות באשר להתנהלותו המינית של הנתבע, תוך שימוש במילים זהות ותיאור סצנות זהות, לא ניתן לפסול את העובדה, כי גרסאות אלו תואמו ונוצרו על ידי התובעות, דבר המאיין את משקלן הראייתי. ודוק: במקרה של פלונית ג', מדובר במערכת יחסים, שנמשכה ארבע שנים תמימות, ולא ניתן להעלות על הדעת את גרסתה של התובעת, לפיה בכל אותן ארבע שנים נאנסה שוב ושוב, ויחסי המין נכפו עליה באלימות, מבלי שהתלוננה, מבלי שאיש ממכריה הבחין במצוקתה ומבלי שתעשה דבר וחצי דבר כדי להפסיקם.

ויובהר, כי אף אם יחסי המין בין התובעת והנתבע לא היו קונבנציונליים, ולוו בסממנים של אלימות, עובדה שלא הוכחה כאמור, אין מנוס מהקביעה, כי לא נעשו בניגוד לרצונה של התובעת, אלא על דעתה ובהסכמתה, בדרכים "מקובלות על הגבר והאשה המיוחדים..." (עניין בארי), אשר נתפסו בעיניה "כטקס כזה", אשר מן הסתם גרם לה הנאה והיה מקובל עליה, ועל כן אין לקבל את גרסתה בהתייחס לביצוע אותם אונסים, גרסה "שנולדה" שנים רבות כל כך לאחר התרחשותם הלכאורית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

האונס בחוף מנדרין

79. גם בעניין זה, כפי שיפורט בהמשך, התפתחו והשתנו גרסאותיה של התובעת, עד כי לא ניתן ליתן אמון בדבריה בדבר עצם התרחשות אונס זה, ואבאר.

התובעת נדרשה, לראשונה, לאונס זה בתלונה הראשונה שהגישה במשטרת ישראל, בתאריך 6.6.11, שם סיפרה התובעת, כי "אלמוני הזמין אותי למסעדה, להתייעץ איתי, עד היום לא הבנתי על מה, על החיים שלו עד היום, אני לא יודעת על מה, ואז נפגשנו, ישבנו במסעדה, זה היה בשעות 21:00, או 22:00, ישבנו במסעדה ופתאום הרגשתי ערפול כזה, ומשם ועד לזה שהוא לקח אותי, ולכן שהוא לקח אותי אני לא זוכרת, זה בלקאואט, מה שזכור איתי זה האונס, כאילו כמו בחלום, הרגשתי בהזייה. היום אין לי ספק שהוא שם לי משהו בכוס. ישבתי לידו ברכב שלו מסוג ב.מ.וו. מה שאני זוכרת זה חולות ושקט כזה. הוא השכיב הכסא שלי, המשענת, הייתי עם מכנסי עור, התחיל להפשיט אותי ממכנסי העור, צווח שהוא יראה לי מה זה, אני יראה לך מי הגבר פה, את תראי מי הגבר פה, הוריד לי את המכנסיים, רכן עלי, הכניס את איבר מינו, ופתאום קרה משהו, ואני הייתי מעולפת, לא הבנתי מה קורה איתי, ופתאום אני שומעת אותו צועק, פותח את הדלת, יוצא כאילו שמעתי רעמים, אחר כך התברר שהייתה שם חבורה של נערים ששמעו את הצעקות שלי, ובאו ודפקו על השמשות, והוא נבהל יצא מהאוטו, הוא אמר לי אני יראה להם, יצא מהאוטו וכנראה גירש אותם, ובזמן שהוא יצא לבשתי חזרה את הבגדים שלי, המכנסיים שלי, הייתי קפואה במקום, וגם ככה מטושטשת, לא הבנתי מה קורה סביבי... הרמתי את המשענת בזמן שהוא יצא, הוא חזר לאוטו ואמר בני זונות, ולקח אותי, החזיר אותי, ואני לא זוכרת כלום, כנראה החזיר אותי הביתה, ומאז אנחנו לומדים באותה קבוצה..." (גליונות 1,2).

בהמשך נשאלה התובעת, אקדמית, "אם נשאלה את הרוכסן, הכל במהירות, הוא משך ושובתה הייתה "הוא השכיב את הכסא, והוריד את הרוכסן, הוא היה שלומיאל".

בתום גביית התלונה נשאלה התובעת האם היא מבקשת להוסיף דבר מה, והוסיפה כי "הוא ביקש ממני עזרה, שהוא רוצה לדבר איתי על כל מיני דברים לא אישיים, זהו ונעניתי לו, ואז הוא אסף אותי מהבית, עוד לא גרתי עם בן הזוג שלי... נסענו למסעדת טנדורי, ושם אכלנו ושתינו קולה, ההשערה שלי שהיה איזה רגע שהתחלתי להיות מטושטשת, משהו מוזר קרה לי והתבלבלתי מהסיטואציה, הוא יושב איתי כאילו רומנטי, כאילו אני שלו,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

והתחלתי להתבלבל, יש לי חבר, הוא בלבב אותי כמו כישוף כזה, ואני נעלמתי לעצמי ומצאתי את עצמי בתוך האוטו שלו בחלות הים במנדרין, ואז במהירות הוריד את המשענת של הכסא, הוריד לי את הרוכסן, מכנסי העור שלבשתי, רכן עלי והחדיר לי את איבר המין שלו, וצעק, אני הגבר, אני יראה לכם, אני הגבר פה, את תהני, ואז פתאום שמעתי אותו צווח נורא, נבהלתי חשבתי שהוא צועק עלי, ואז הוא הרים מהר את המכנסיים, יצא מהאוטו והבנתי בטשטוש שלי, שיש חבורה של נערים שדופקת על החלון, כנראה שמעה את הצעקות שלי, של די, מספיק, מה אתה עושה, והוא אמר, אני יראה להם ויצא החוצה, ואני בזמן הזה הרמתי את המכנסיים, שמתי את החגורה, הייתי מכונסת וקפואה, לא הרמתי את הראש, ואז הוא נכנס לאוטו ואמר בני זונות, אני יראה להם, וזהו, אני קפאתי, ואני לא זוכרת איך הגעתי הביתה, הוא לקח אותי הביתה, אחרי יומיים שלושה סיפרתי ל-ו'".

80. לא בכדי ציטטתי את דברי התובעת בתלונתה, וזאת על מנת להמחיש את האבסורד שבדברים, ודוק: אציין כבר עתה, כי הנני מקבלת את הטענה בדבר קיום יחסי מין במכונית בחוף מנדרין, וזאת חרף הכחשת הנתבע, אלא שבניגוד לטענת התובעת, כפי הנראה התקיימו יחסים אלו בהסכמה, ולא בכפייה ואבאר.

התובעת מתארת, כי בהיותם במסעדה, חשה לפתע תחושת ערפול, ולדבריה הייתה **בבלקאאוט**, והדבר היחיד הזכור לה הוא האונס, שבמהלכו חשה "**בהזייה**", ועל כן היא יוצאת מתוך הנחה, שהנתבע שם חומר כלשהוא בכוסה וגרם לה לתחושת ערפול והזייה זו, ובמילים אחרות, אשר משום מה לא נאמרו על ידי התובעת, סימם אותה. אלא מאי? למרות התיאור של הערפול, הטשטוש והבלקאאוט, התובעת זוכרת היטב, כי הנתבע השכיב את משענת מושבה והחל להפשיטה, ונשאלת השאלה, הכיצד חשה התובעת בהטיית מושבה והפשטתה, אם הייתה מעורפלת ובבלקאאוט, כפי שהיא טוענת? זה המקום לציין, כי התובעת לא המציאה חוות דעת לעניין השפעתו של "**סם אונס**", או כל סם אחר, ובמיוחד, לא הוכחה השפעתו, ולא הוברר, האם הקורבן הנוטל סם אונס, או כל סם אחר, חש משהו אם לאו, והאם הוא מסוגל להבחין בפרטים, כפי שנטען על ידי התובעת.

נראה שהתובעת הייתה מודעת לבעייתיות גרסתה בהתייחס להכרתה המעורפלת, וכאשר נשאלה בתום הגשת התלונה, האם היא מבקשת להוסיף דבר מה, היא "שיפצה" את גרסתה, וזו הפעם סיפרה ששתתה קולה במסעדה (מדוע לא ציינה זאת בגרסתה הראשונית?) ואז סיפרה על תחושת הטשטוש והבלבול, אלא מאי? היא בעצמה הסבירה את הטשטוש והבלבול שתקף אותה, בכך "**שהסיטואציה**" בלבדה אותה ומהי אותה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 "סיטואציה"? "הוא יושב איתי, כאילו רומנטי, כאילו אני שלו, והתחלתי להתבלבל, ויש
2 לי חבר, הוא בלבב אותי כמו כישוף כזה..." קרי: מהאמור ברור, כי במהלך ישיבתם
3 המשותפת של התובעת ושל הנתבע במסעדת טנדורי, התעוררה התחושה הישנה של קרבה,
4 משיכה, וייצריות, אשר אפיינה את יחסיהם במשך ארבע שנות זוגיותם, ולמרות שלא היו
5 עוד במערכת יחסים זוגית מזה כשנה, ולמרות שלתובעת היה בן זוג חדש – צ' – נכנעו
6 השניים, כפי הנראה, לתשוקתם, עברו מהמסעדה למכוניתו של הנתבע, וקיימו שם יחסי מין
7 בהסכמה מלאה.

8
9 בעניין זה מעניין לציין, כי כבר בעת מסירת התלונה במשטרה השתמשה התובעת במילה
10 "כישוף", כאשר לדבריה הנתבע כישף אותה, מונחים אשר חזרה עליהם בחקירתה הנוספת
11 במשטרה, שם הסבירה, כי מערכת היחסים הזוגית ביניהם, שנמשכה ארבע שנים תמימות,
12 אופיינה ב"משיכה ודחיה שלי" (גליון 4 להודעה השניה), וכאשר נשאלה האם אהבה אותו,
13 ענתה: "אני לא יודעת. היה לו קסם שנמשכתי אליו, כי הוא היה חמוד ומצחיקן", אם כי
14 הוסיפה "והייתה בו גם אכזריות שנבהלתי ממנה ופחדתי ממנה...." (שם), ונוצר הרושם,
15 שדווקא אישיותו המורכבת, מלאת ההפכים של הנתבע, היא זו שקסמה לתובעת, ושימשה
16 דבק ליחסיהם הזוגיים במשך תקופה ארוכה כל כך.

17
18 81. התובעת הגדילה לעשות, כאשר הוסיפה פרטים עובדתיים חדשים בתצהירה, פרטים שלא
19 בא זכרם בהודעותיה במשטרה.

20
21 בניגוד להודעותיה במשטרה, על פיהן ביקש ממנה הנתבע להיפגש עימו, מבלי שידעה,
22 ולדבריה שם, איננה יודעת עד היום, את מטרת הפגישה, הרי שבחקירתה השנייה ידעה
23 לומר שלא היה מדובר בעניין אישי, ובתצהירה "הסבירה" מדוע ניאותה להיפגש עימו,
24 למרות שיחסיהם הזוגיים הסתיימו כשנה קודם לכן, וחרף תיאוריה הדרמטיים בדבר
25 האונסים שעברה כביכול.

26
27 לדבריה, הנתבע התקשר אליה, "הוא נשמע מדוכדך וחסר בטחון, ביקש ממני להיפגש
28 איתו בדחיפות כדי להתייעץ איתי על 'משהו'. באותה שיחה הוא נשמע לי מאוד אומלל
29 ומסכן, מבודד בקבוצה ומבולבל, ריחמתי עליו, וזאת אני, ---- בנשמה, נעניתי לבקשתו
30 מתוך מן רגש אשם שטוב לי והוא אולי סובל, והוא בודד, ורצון להקשיב לו" (סע' 44
31 לתצהיר), קרי: מהאמור עולה, כי נכונותה של התובעת להיפגש עם הנתבע נבעה מרגשות
32 חמלה גרידא, אלא מאי? בחקירתה השנייה, הודתה למעשה התובעת, כי רצתה להיפגש
33 עימו. לדבריה "הוא התנהג אלי יותר יפה בכללי, ואולי היו לי רגשות אשמה שזרקתי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

אותו... זה היה סוג של רצון לרצות אותו ולהתייחס אליו, לכן נפגשתי" (גליון 4 להודעה השניה).

מהראיות והעדויות שהובאו בפני עולה, כי התובעת הסתירה מבן זוגה באותה עת – צ' – את דבר פגישתה המתוכננת עם הנתבע, הסתירה הגיונית, לכאורה, שכן קרוב לוודאי שצ' לא היה רואה בעין יפה את קיום הפגישה בין בן זוגה לשעבר של זוגתו לבין זוגתו, אם כי התובעת בחרה לנמק את הסתרת קיום הפגישה מבן זוגה – צ' – בכך שההסתרה הייתה "חלק מההסתרה וההדחקה" (שם), ולא ברור על איזו הדחקה מדובר, ובכלל, נוצר הרושם, כי התובעת משתמשת במונח "הדחקה" בכל פעם שבו אינה מעוניינת ליתן הסבר של ממש, בבחינת התחמקות ממתן מענה ענייני, מה עוד שמוטיב "ההדחקה", שהינו תיאור של מצב רפואי, שגור בפי התובעות, אשר עושות בו שימוש כל אימת שאין באפשרותן להסביר את טענותיהן, שאינן ברות הסבר...

הנה כי כן, מהאמור ברור, כי התובעת הייתה מעוניינת לפגוש את הנתבע, אשר לדבריה, אף אסף אותה במכוניתו והסיע אותה למקום הפגישה.

82. בין הצדדים נטושה מחלוקת בעניין הפגישה במסעדת טנדורי, שכן בעוד שהתובעת עומדת על דעתה כי הפגישה החלה במסעדה, מכחיש זאת הנתבע וטוען כי הפגישה התקיימה במכונית, אשר הוחנתה במגרש החניה מול מלון מנדריין.

אינני יודעת לקבוע האם אכן נפגשו השניים במסעדה, ונוכח השינויים התכופים והתוספות בגרסאותיה של התובעת, ובהיעדר ראיה ממשית לנטען, ספק אם אכן החלה הפגישה במסעדה, ויתכן שמטרת סיפור המסעדה, נועד להכשיר את הטענה בדבר סימומה על ידי הנתבע בדרך של החדרת חומר כלשהו לכוסה, עובדה שאף לגביה מעניין לציין את ההתפתחויות בתיאורה.

בהודעה במשטרה טענה התובעת, כי שתתה במסעדה "משקה קל"; בסיומה של אותה הודעה, התנדבה להוסיף את העובדה, כי שתתה קולה; ובהודעתה הנוספת טענה "אני זוכרת ששתיתי קולה, ולא יודעת, פתאום התחלתי להיות מטושטשת, זה לא סוג של עייפות, אלא טשטוש נורא מוזר, כאילו עננה כבדה ירדה לי על העיניים. כבר במסעדה התחלתי להרגיש שאני לא יודעת איפה אני נמצאת ומה אני עושה שם, הרגשתי פתאום שהחושים שלי מתערפלים, משהו במרחב התערפל לי..." (גליון 5 להודעה השניה), ולמותר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

- לציין, כי תיאור ציורי זה הופיע לראשונה בהודעתה השנייה של התובעת במשטרה, חרף מסירת שתי גרסאות בהודעתה הראשונה.
- כך למשל, התובעת לא טענה בהודעה הראשונה, כי חשה "עננה" על עיניה, ואף לא טענה, כי לא ידעה היכן היא, או מה היא עושה. כאמור, "תוספות" אלו מופיעות לראשונה בהודעה השנייה, כפי הנראה, בנסיון לצייר תמונה מסויימת של מצבה עובר לביצוע האונס הנטען השני, ותוך התעלמות מוחלטת מההסבר ההגיוני – היחיד המתקבל על הדעת – המופיע בשולי ההודעה הראשונה, על פיו תחושת הבלבול נבעה דווקא מהקסם ומתחושת "הכישוף" שהשרה עליה הנתבע.
83. דומה, כי התובעת חששה שגרסתה בעניין החדרת חומר כלשהו לכוסה אין בה די, ועל כן, הוסיפה בתצהירה פרט נוסף, על פיו "תוך כדי הארוחה, קמתי ויצאתי לשירותים, חזרתי והמשכנו לאכול ולשתות..." (סעי' 46 לתצהיר), ופעם נוספת עולה התהייה, מדוע לא ציינה התובעת עובדה זו עד כה? והרי לכאורה הינה ברת חשיבות? אלא שנוכח השינויים התכופים בגרסתה של התובעת, אין להתפלא על תוספת זאת בתצהירה.
84. "עובדה" נוספת אשר צריכה הבהרה, הינה תיאור האונס והתנהגותו של הנתבע. זה המקום לציין, כי התובעת מסרה במשטרה, וכן הרחיבה בעדותה, על הפן האלים באישיותו של הנתבע, אשר, לדבריה, היה "מייצר" ריב באופן מלאכותי, ולאחר שהיה מביאה לידי בכי, היה אונס אותה. משכך, הדעת נותנת, כי קודם לאינוסה של התובעת, התנהל ביניהם ריב, אלא שהתובעת לא טוענת זאת, נהפוך הוא, לדבריה הייתה מטושטשת ולא הבינה מה קורה סביבה, ועל כן תמוהה גרסתה, על פיה, חרף המצב בו הייתה לטענתה, החל התובע לצעוק עליה "שיראה לה מי הגבר". מדוע צעק הנתבע על התובעת? האם הטילה התובעת דופי בגבריותו? והלא לדבריה הייתה "מעולפת". אין זאת, אלא שגרסת הצעקות במהלך האקט המיני לא הייתה ולא נבראה. לא זו אף זו. בתלונתה תיארה התובעת כיצד "צווח" הנתבע תוך כדי הפשטתה והחדרת איבר מינו "ופתאום אני שומעת אותו צועק", צעקה שהופנתה כנראה אל עבר חברות הנערים שהגיעה למקום, ולא ברור הכיצד "פתאום אני שומעת אותו צועק", כאשר לדבריה, הוא לא הפסיק "לצרוח".
- תהייה זו חוזרת על עצמה ביתר שאת, בתיאור הנוסף שנתנה התובעת בסיפא לתלונתה, כאשר תיארה כיצד הנתבע צעק לעברה "אני הגבר פה, אני יראה לכם (מי זה "לכם"? – ד.ג.)... ואז פתאום אני שומעת אותו צווח נורא, נבהלתי, חשבתי שהוא צועק עליי....",

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

ונשאלת השאלה מדוע נבהלה התובעת "וחשבה" שהנתבע צועק עליה, כאשר ממילא טענה שצעק עליה, ובהתאם לעדותה, צעקתו על הנערים הייתה בהמשך ישיר לצעקותיו עליה??

זאת ועוד. תיאור התנהגות הנתבע ואמירותיו עובר ובזמן ביצוע האונס הנטען, בפרטי פרטים, אינו עולה בקנה אחד עם תיאוריה של התובעת לגבי מצבה, שכן הדעת נותנת, שאדם שסומם בדרך כלשהי, השרוי "בערפל", "בבלקאאוט", "בחלום", "בהזיה", "מעולפת", "קפואה", "מטושטשת" (ההודעות במטרה), "עייפות וחולשה", "לא זוכרת את הדרך חזרה לאוטו", "ערפול חושים" (התצהיר), אינו מסוגל לתאר במדויק את אופן הפשטות, הטיית מושב הכסא, פתיחת הרוכסן, החדרת איבר המין ותחושת רטיבות במבושים (סעיף 48 לתצהיר), כמו גם את מילותיה המדויקות שנאמרו באותה עת, אמירות, אשר אף הן "התפתחו" מגרסה לגרסה. כך למשל, בתלונה הראשונית טענה התובעת "התחלתי לצעוק מה אתה עושה, די תפסיק"; בתיאור הנוסף באותה תלונה, לא ציינה כלל כי אמרה משהו; בחקירה הנוספת ציינה את "הצעקה שלו והצעקה שלי"; ואילו בתצהיר נטען "צעקתי ונאבקתי שיפסיק, אני זוכרת שבכיתי וצעקתי: יש לי חבר, יש לי חבר, מה אתה עושה, תפסיק" (סעיף 48 לתצהיר), אמירות שלא נאמרו עד כה, למרות ש"אני זוכרת".

85. גם ההתנהלות לאחר שהנערים דפקו על חלון הרכב זוכה למספר גרסאות. בתלונה הראשונה טענה התובעת, כי שמעה את התובע צועק – להבדיל מהצעקות המתוארות כלפיה – ולאחר מכן פתח את דלת המכונית ויצא, והיא "כאילו שמעתי רעמים", ואחר כך התברר, לטענתה, שהייתה שם חבורת נערים, אשר לדבריה ניגשה למכונית משום ששמעה את צעקותיה. אלא מאי? התובעת טוענת, כי בשלב זה הייתה "קפואה" ו"מטושטשת" ולא הבינה מה קורה סביבה, ועל כן, לא ברור מהיכן ידעה שאותה חבורת נערים דפקה על שמשות המכונית דווקא משום ששמעה את צעקותיה, מה עוד שלאחר שובו של הנתבע למכונית, הדבר היחיד שאמר, לדבריה, היו המילים "בני זונות", ואז לקח אותה הביתה "כנראה". ודוק: מתיאוריה של התובעת עולה, כי לאחר שובו של הנתבע למכונית, לאחר שהניס את הנערים, לא התנהלה בין השניים שיחה כלשהי, ומכל מקום, לא הוכחה טענתה של התובעת, על פיה ניגשו הנערים למכונית עקב צעקותיה, אשר אף הן לא הוכחו.

עוד, ולמרות התיאור בדבר היותה "מעולפת", "קפואה", "מטושטשת" לכאורה, ולמעשה אינה יודעת מה קורה עמה, ידעה התובעת להצהיר, כי "בזמן שהוא יצא לבשתי חזרה את הבגדים שלי, המכנסיים שלי", היתכן??

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בהמשך התברר, כי התובעת לא הסתפקה בלבישת בגדיה בעת שהנתבע יצא מהמכונית כדי להניס את הנערים, אלא, למרות מצבה החמור לכאורה, כפי שעולה מתיאורה "הרמתי את המשענת בזמן שהוא יצא", האם זאת התנהגותה של אישה שסוממה ונאנסה??

זאת ועוד. בסיפא לתלונתה, סיפרה עוד התובעת, כי בזמן שהנתבע יצא מהמכונית "כנראה", כדי לגרש את חבורת הנערים, "הרמתי את המכנסיים ושמתי את החגורה", עובדה שלא הפריעה לה להמשיך ולתאר את עצמה כ"קפואה, ואני לא זוכרת איך הגעתי הביתה", האם יעלה על הדעת, שאישה שסוממה ונאנסה זוכרת, כי התלבשה, זקפה את גב המושב וחגרה את חגורת בטיחות?? דומני, כי התשובה לכך מיותרת.

נראה שהתובעת הבינה כי גרסתה בלתי הגיונית בעליל, ועל כן, מן הסתם, "תיקנה" את התיאור האמור בהודעתה השנייה במשטרה, שם טענה כי "ההתעוררות שלי הייתה באוטו", אם כי "הרגשתי שהגפיים שלי משותקות ואני לא יכולה להניע את השפתיים", עובדות חדשות שלא בא זכרן עד מועד מסירת הודעה זו.

בתצהירה הסבירה התובעת כיצד התעוררה לפתע "באוטו", לדבריה "אני זוכרת שהתעוררתי למגעו האגרסיבי, שועט לעברי ביושביו לידו בתא הנהג..." (סעי' 47 לתצהירה), כאשר לדבריה, טריגר נוסף שגרם להתעוררותה במכונית, חרף היותה "בערפול חושי" (סעי' 51 לתצהירה) היה "בהלתה" משאגתו, כפי הנראה כלפי הנערים, חרף העובדה שלא תיארה הפסקה בין "צרח עליו קללות וגידופים..." (סעי' 48 לתצהירה) לבין "השאגה" שהופיעה בהמשך וכן נטען, כי שלב נוסף "בהתעוררותה" היה בשל "פרץ אוויר קר שנכנס מבחוץ" (סעי' 51 לתצהירה), בעת שהנתבע פתח את דלת המכונית בדרכו להניס את הנערים. או אז "הרמתי מהר את התחתונים...", אלא שאז חזר הנתבע לרכב "ושוב התערפלו חושיי" (סעי' 52 לתצהירה) וכן "הוא כנראה כבר החזיר אותי לביתי" (שם).

אינני יכולה להגדיר תיאורים אלו, אלא כהזויים, בלתי הגיוניים, מלאי תוספות וסתירות ובלתי מתקבלים על הדעת בעליל.

עובדה נוספת הראויה לציון הינה אי הוכחת מועד ביצוע האונס הנטען. 86.

ברישא לתלונתה טענה התובעת, כי האונס הנטען אירע "בשנת 2003, או 2004, בסביבות חודש אוקטובר", ובהודעתה השנייה טענה, כי האונס הנטען אירע בשנת 2003, וכי "אני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

זוכרת שהיה קריר בערבים, אולי זה היה באביב 2003....", אלא שאוקטובר חל בתחילת עונת הסתיו....

לעומת זאת, בתצהירה טענה התובעת – לאחר תיקון – כי האונס הנטען אירע "בסתיו 2004" (סעי' 44 לתצהיר), ולמעשה, עד רגע כתיבת פסק הדין, אינני יודעת מהו המועד המדויק בו ארע האונס הנטען לגרסת התובעת, מה עוד, שבמהלך חקירתה טענה במפתיע, כי האונס הנטען אירע מספר חודשים לאחר תחילת מערכת היחסים עם בן זוגה הנוכחי – צי – כאשר אין מחלוקת, כי מערכת יחסים זו החלה בשנת 2001, ובהמשך (עמ' 128) חזרה וסתרה עצמה פעם אחר פעם, כאשר נקבה בכל אחת מהשנים 2001, 2003 ו- 2004.

87. נוכח גרסאותיה הרבות של התובעת, היות עדותה כבושה ויחידה של בעלת דין ונוכח חוסר מהימנותה, הנני קובעת, כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכחת האונס הנטען.

88. על פי התרשמותי והבנתי, הנני מניחה, כי מפגש זה התנהל במועד לא ידוע, כדלקמן: אין מחלוקת, כי התובעת והנתבע נפגשו **בהסכמה** במועד כלשהו לאחר סיום יחסיהם הזוגיים, כאשר אינני קובעת מי יזם פגישה זו. יתכן שהפגישה החלה במסעדת טנדורי, עובדה שלא הוכחה, אולם אין ספק, כי בשלב כלשהו עברו השניים לרכבו של הנתבע – עובדה שאושרה גם על ידי הנתבע – ושהו במכונית.

נראה, כי במהלך שהותם במכונית קיימו השניים יחסי מין, זאת בהמשך לתיאוריה של התובעת, כיצד כושפה על ידי הנתבע במסעדה, ובלבולה נוכח היותה בזוגיות אחרת. עוד נראה, כי במהלך קיום יחסי המין במקום מבודד – כפי שהעיד הנתבע – בחולות ליד מלון מנדרין, הופרעו השניים על ידי חבורת נערים שחלפה במקום. הנתבע יצא מהרכב כדי להניסם, והתובעת מיהרה להתלבש, ליישר את משענת המושב ולחגור חגורת בטיחות. הנתבע הביע את כעסו על ההפרעה באמצע קיום יחסי המין עם התובעת במילים "**בני זונות**", אולם נראה, כי בשלב זה פג הקסם "**והכישוף**", והנתבע הסיע את התובעת לביתה, ודוק: לטעמי, תיאור המפגש כאונס, לא בא לעולם, אלא לצרכי הגשת תביעה זאת.

89. נקודה נוספת הממחישה את חוסר מהימנותה של התובעת, הינה גרסתה, על פיה הרתה פעמיים במהלך יחסיה עם הנתבע, גרסה המוכחשת על ידי הנתבע מכל וכל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

במועד הגשת התלונה סיפרה התובעת שהרתה לנתבע פעמיים, וכי רק על הריון אחד הוא ידע. מדבריה עלה, שהנתבע ניסה לשכנע אותה שלא להפיל את העובר, שכן "אולי נהיה זוג", אלא שהתובעת, אשר צפתה לדבריה את הנולד (!?) ביצעה הפלה בבית החולים "בילינסון", ולדבריה "הוא הצטרף אליי", ולא נותר, אלא לתהות, האם ההתנהגות המתוארת אופיינית להתנהלותו של אנס? הנתבע מכחיש עובדה זו מכל וכל, והנני נוטה לקבל את הכחשתו, מה עוד שהוברר שההפלה הנתבעת התרחשה, על פי התיעוד שהוצג בפני, בתאריך 22.5.98, כאשר לא הוכח מועד תחילת היחסים האינטימיים בין התובעת לבין הנתבע.

בהמשך הודעתה חזרה התובעת וטענה, כי הרתה לתובע, אלא שזו הפעם טענה כי הריון זה היה בשנת 2001 (בניגוד לתיעוד שהוצג בפני) "והיה עוד פעם אחת, יכול להיות בשנת 2003", ואילו בתצהירה טענה, כי הרתה לתובע לראשונה בשנת 1999 (סעי' 10 לתצהיר).

נוכח אי ההתאמה בין גרסאות התובעת באשר למועדי ההריונות הנתענים לבין התיעוד הרפואי שהוצג בפני, ייתכן בהחלט שהנתבע לא ידע על הריונותיה של התובעת באף לא אחת מהפעמים, מה עוד שהתובעת והנתבע היו ביחסים זוגיים בין השנים 1996-1999, ואם אכן הרתה התובעת גם בשנים 2001 ו-2003, הרי שלא הרתה מהנתבע.

90. מעבר לצורך, הנני מוצאת לנכון לציין את האמור בסעי' 12 לתצהירה של התובעת, שכן האמור מפרט למעשה ביצוע עבירה פלילית.

התובעת מספרת, כי כאשר הרתה בשנית (לפי התצהיר, כנראה בשנת 2001) פנתה "לגב' פ' אחרת המדקרת, שגם למדה בקבוצת הלימוד... אשר הציעה לעזור לי להפיל את הוולד, אמרה שזה אפשרי להחליש עובר, כמו לחזקו, בעזרת דיקור. הגעתי אליה לדיקור לצורך ההפלה... הייתי אצלה מספר טיפולים עד שהחילותי לדמם... ואת המשך ההפלה ביצעתי באסותא...." (סעי' 12 לתצהיר).

התובעת לא המציאה תיעוד רפואי מבית חולים אסותא, אולם אם יש אמת בדבריה, הרי שיש רגליים לסברה שגב' פ' אחרת עברה עבירה פלילית, וסיכנה מאוד את בריאותה של התובעת, דבר הנתפס בעיני בחומרה רבה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

עוד אציין, כי התנהלות זאת, ממחישה גם היא את היחסים המעוותים בין חברי הקבוצה, והראיה – בהשפעת חברת הקבוצה, בחרה התובעת לעבור טיפול רפואי בלתי מקצועי ומסוכן אצל חברת הקבוצה, תחת פנייה לרשות רפואית מוסמכת לצורך הפסקת ההריון.

עובדה נוספת הראויה לציון הינה הצהרתה של התובעת, על פיה במהלך הדיקור שעשתה לה פ' אחרת "היא עצמה סיפרה לי שאלמוני ניסה לאנוס אותה כאשר טיפלה בו בדיקור", ואין ספק, כי אמירה זו לא באה, אלא לנסות ולקבע את הרושם שהנתבע הינו אנס סדרתי, עובדה שלא הוכחה ואף לא הוזכרה עד ציונה בתצהיר. מעבר לצורך יצויין, כי פ' אחרת לא הובאה כעדה מטעמה של התובעת, וממילא לא נטען, כי הגישה תלונה במשטרה כנגד הנתבע, וכאמור, על פי התרשמותי, מטרת אמירה זו אינה אלא נסיון נוסף להכפיש את הנתבע ולהזיק לו, מבלי לנסות להוכיחה בראיות.

לצורך השלמת התמונה בעניינה של פלונית ג', מן הראוי להתייחס לתצהירה מתאריך 28.12.10 (נ/6), אשר הוגש בהליך משפטי אחר (הליך משפטי המתקיים בין פלונית א' ועד א' אחר לבין אלמוני), ובו היא מציינת, כי "במהלך תקופה של כ- 4 שנים הייתי בת זוגו של אלמוני, ואף עמדתי להינשא לו" (סע' 2 לתצהיר). ודוק: היעלה על הדעת כי במשך ארבע שנים חוותה התובעת אונסים אין ספור ואלימות פיסית ומילולית מחד גיסא, ומאידך גיסא עמדה להינשא לו? כמוכן שאין זה יתכן, וכוונתה להינשא לתובע, כמצויין בתצהירה אך ממחישה את השקרים שביסוד תלונתה ותביעתה.

התובעת נדרשה לנושא הנישואין במהלך עדותה בבית המשפט, ונסיונותיה הכושלים להתחמק ממתן תשובות התארכו על פני עמוד פרוטוקול שלם, והם מדברים בעד עצמם, ודוק: כל אימת שהתובעת – כמו גם התובעות הנוספות – נשאלה שאלה שאיננה נוחה לה, הרבתה לענות "לא זוכרת" או "לא יודעת".

התובעת נשאלה מתי עמדה להינשא לאלמוני, ותשובתה הייתה: "אני לא זוכרת. אני יודעת שהוא היה בן בית", או אז נאלצתי להתערב ולחזור על השאלה, ותשובתה הייתה "לא, לא, לא כתבתי את זה". ב"כ הנתבע "בא לעזרה" ואמר לה שאין זה משנה האם כתבה זאת בתצהירה, אם לאו, והשאלה היא האם עמדה להינשא לנתבע, ותשובתה הייתה "אני לא זוכרת, יכול להיות שדיברנו על קשר", ובהמשך "יכול להיות. הקשר היה מאוד" וכן "לא זוכרת", וכאשר נשאלה על ידי בית המשפט: "לא זוכרת שעמדה להינשא לו?" ענתה "אני זוכרת שעברתי לגור איתו", וכאשר נאמר לה שמגורים משותפים אינם משקפים כוונה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

להינשא, ענתה "אני לא זוכרת דבר כזה" (עמ' 125 לפרוטוקול), עד כי הוריתי לב"כ הנתבע
לחדול מהצגת שאלות בנושא זה ולעבור לשאלה הבאה.

יצוין מיד, כי אינני מאמינה לתובעת "שאיננה זוכרת" האם עמדה להינשא לנתבע, אם
לא, והמסקנה היא, שהיא איננה דוברת אמת, אם כי לא ברור האם האמירה בדבר כוונתה
להינשא לנתבע, כפי שעולה מתצהירה נ/6, הינה שקרית, או שמא לא אמרה אמת בחקירתה
בבית המשפט, אולם התנהלות זו אך מצביעה על התנהגותה של התובעת, אשר מוכנה לומר
כל דבר שייטיב עימה, בהתאם לסיטואציה בה היא נתונה. כנראה שבמועד הגשת התצהיר
נ/6, אשר הוגש במסגרת הליכים משפטיים אחרים, המתנהלים על ידי פלונית א' ועד א'
אחר, האמירה בדבר כוונה להינשא לנתבע שירתה את מטרותיה, או את מטרותיהם של
פלונית א' ועד א' אחר, אשר עבורם הוגש התצהיר, ואילו בעת הזאת, משהתברר לה, כי
הצהרתה בדבר כוונתה להינשא לנתבע איננה משרתת את מטרות העכשוויות, היא "איננה
זוכרת" כוונה זו.

התיישנות

91. נוכח מסקנתי, כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה, וכי דינה של התובעת
להידחות, אינני נדרשת לדיון בטענת ההתיישנות, אולם היות ודיון בשאלה זו אך מחזק
ומקבע את מסקנותי, כפי שפורטו עד כה, אדון בשאלת ההתיישנות.

נוכח ההלכות שפורטו לעיל בשאלת ההתיישנות, אין מנוס מדחיית התובעת מחמת
התיישנותה, הן בהתייחס לאונסים הנטענים, אשר אירעו לכאורה בעת שהתובעת והנתבע
היו במערכת יחסים זוגית, והן בהתייחס לאונס הנטען – שקיומו לא הוכח כאמור – בחוף
מנדרין, אשר מועד התרחשותו הנטען לא הוכח עקב ריבוי גרסאותיה של התובעת בעניין זה.

ודוק: מתצהירה של התובעת עולה במפורש, כי אירוע האונס הנטען, אשר התרחש לכאורה
בחוף מנדרין, מעולם לא נשתכח ממנה, או הודחק על ידה. נהפוך הוא. "אירוע זה הפך לסוד
מביש שלי" (סעי' 53 לתצהיר), סוד – במשמע של זכרון של מערכת עובדות, שאין חולקים
אותה עם אחרים.

זאת אף זאת. אין כל ספק, כי נזקיה הנטענים של התובעת התגלו מיד לאחר קרות האירוע
הנטען, כעולה מסעי' 53 לתצהירה, שם היא מפרטת, כי לא יכלה לקיים יחסי מין בצורה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

שגרתית, סבלה מהתקפי חרדה תכופים, ואפילו בן זוגה חש בשינוי שחל בה **"וסבר שזה קשור אליו"**, אולם התובעת הסתירה מפניו את סודה.

התובעת טוענת בתצהירה, כי לא הגדירה **"בראש שלי"** את האירוע כאונס, והשתמשה לגביה במונחים של **"המקרה"**, **"הטיפשות שלי"**, **"אשמה"**, וזאת עד האירוע המכונן **"עד שבאה פלונית ב' ונתנה 'שם' נכון ל'אירוע'"** (סעי' 56 לתצהיר) קרי: הגדירה אותו כאונס. אלא מאי? שאלת הגדרת המעשה המעוול אינה מעלה, או מורידה מעובדת ידיעתו והבנתו של הניזוק – ואין זה משנה כיצד יוגדר – את מהותו של המעשה המעוול, אשר גרם לו, לכאורה, נזק, כפי שקרה בעניינה של התובעת, ועל כן אין כל ספק כי יש למנות את תקופת ההתיישנות מהמועד שבו אירע האירוע הנטען – מועד, אשר, כפי שהבהרתי, בשל ריבוי הגרסאות בשאלת מועדו, הוא לא הוכח.

זאת ועוד. ב"כ התובעת מציינת בסיכומיה, כי התובעת **"דחקה את האירוע הקשה הצידה, ובחרה שלא לחשוב עליו... ומתוך רצון שלא להפר את האיזון המשפחתי בקבוצתה – בה שניהם היו עדיין חברים מרכזיים"**, אלא שהדחת אירוע במובנו הרפואי, אין משמעו **"בחירה להדחיק"**, ונוכח החלטתה המושכלת של התובעת, ובחירתה, שלא לחשוף את התרחשות האירוע, מטעמיה היא, אין מקום להאריך את תקופת ההתיישנות, וממילא אין כל בסיס רפואי, או אחר לקביעה התמוהה בחוות דעתה של דר' סוסנובסקי, על פיה עובדות המקרה **"נעלמו בתוך ההדחקה"** בשל הפרעת הדחק הפוסט טראומטית ממנה סובלת התובעת, ובעניין זה, הנני מפנה לחוות דעתה ולעדויות של דר' עירית אוריין, הדוחה את טענותיה של דר' סוסנובסקי מכל וכל, מה עוד, וכפי שכבר ציינתי, הנני מעדיפה את חוות דעתה של דר' אוריין על פני חוות דעתה של דר' סוסנובסקי.

מהאמור ברור, כי עובדות המקרה הנטען לא השתכחו מעולם מהתובעת, ואף לא **"הודחקו"**, אלא שהיא בחרה לשומרם בסוד משיקוליה היא, ומשכך, מדובר בעדות כבושה, אשר לא הובא, ואף לא הוכח כל טעם לכבישתה.

לכל האמור יש להוסיף את העובדה, כי דר' סוסנובסקי לא נקבה בחוות דעתה במועד בו החלה הפרעת הדחק הפוסט טראומטית אצל התובעת, ומחקירתה הנגדית עלה, כי יתכן בהחלט שהפרעה זו – כולה, או חלקה – איננה נובעת כלל מהאירוע הנטען – שלא הוכח – כי אם מאירועים פוגעניים ואלימים שחוותה התובעת בילדותה, כפי שאף הוברר במסגרת חקירתה של דר' אוריין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

93. עוד, ומעבר לצורך אציין, כי בסיכומיה מפנה ב"כ התובעת לתיקון מס' 4 לחוק ההתיישנות, העוסק בהארכת תקופת ההתיישנות במקרים של תקיפה מינית בילדים, אלא שתיקון זה אינו לענייננו, שכן, כנטען, התקיפות המיניות נשוא התובענה אירעו לכאורה בעת שהתובעת הייתה בגירה. ודוק: טענה זו לא עלתה כלל בכתב התביעה.

94. התובעת מעלה טענות נוספות בהתייחס גם לעוולת הרשלנות, עוולת התקיפה, עוולת כליאת שווא ופגיעה באוטונומיה, אלא שנוכח דחיית התובענה, הנני פטורה מלדון בהן.

95. סוף דבר, תביעתה של פלונית ג' כנגד אלמוני נדחית בזאת.

התובעת תישא בשכ"ט עו"ד בסך של 30,000 ₪ בצירוף מע"מ כחוק, בתוספת שכ"ט עדים ומומחים שנפסקו במהלך הדיון ובתוספת הוצאות אגרה.

התביעה שכנגד – תביעתו של אלמוני

96. התביעה שכנגד הוגשה על ידי אלמוני כנגד פלונית א', כנגד פלונית ב', כנגד פלונית ד', כנגד פלונית ה' (להלן: "פלונית ה") וכנגד פלונית ג'. היות ויחסיו של אלמוני עם פלונית ב', עם פלונית ד' ועם פלונית ג' פורטו בהרחבה בתביעותיהן של התובעות שנדונו במסגרת פסק דין זה, אינני מוצאת לנכון לחזור ולדון באותם יחסים, ועל כן אתמקד ביחסים שבין אלמוני לבין פלונית ה', באצטלת הטענות שפורטו במסגרת התביעה שכנגד.

97. על פי הנטען בכתב התביעה שכנגד – כפי שנטען ופורט בכתבי ההגנה שהגיש אלמוני בתביעות שהוגשו כנגדו – תלונותיהן של הנתבעות שכנגד במשטרת ישראל והתביעות שהוגשו כנגדו על ידי פלונית ב', פלונית ד' ופלונית ג', הן חלק ממאבק שמנהלת כנגדו פלונית א'.

אלמוני טוען, כי הטעם העיקרי להתנהלות המאורגנת כנגדו הוא קלטות הנמצאות בידו, אשר באמצעותן הוקלטו על ידו מפגשי הכת (כך לדבריו), ובהן ניתן לשמוע כיצד מלעיטה מנהיגת הקבוצה, פלונית א', את חברי הקבוצה "בהבליה", וכן עובדת ייצוגו את פ' בהליכים המשפטיים אשר התנהלו בשנת 2008 בינה לבין פלונית א' ועד א' אחר.

אלמוני טוען, כי במסגרת המסע המאורגן כנגדו, פעלו ראשי הקבוצה במישורים שונים, כדי למנוע מבעדו לסייע לפ' במאבקה כנגדם, בין היתר בנסיון למנוע מתן עדות ומסירת חומרים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

התומכים בטענותיה וכן בדרכים נוספות, וכן בדרכים נוספות, שכללו, בין היתר, הפעלתו של עבריין מורשע בשם פלוני אלמוני ד' כנגדו, זיוף ראיות כנגדו, הגשת תלונה מכפישה כנגדו ל-----, והגשת תביעה כספית כנגדו, אשר הם אף פעלו לפרסומה, והיפנו כלפיו איומים.

אלמוני טוען, כי הגשת התביעות כנגדו על ידי פלונית ב', פלונית ד' ופלונית ג' הינה המעשה הפוגעני ביותר שנעשה כנגדו עד כה על ידי חברי הקבוצה, שכן מדובר בנסיון לטפול עליו עלילות שקר כדי להפילו בעבירות מין ועבירות אלימות חמורות, ולהביא לפרסומן, והכל במטרה להכפישו, להרוס את שמו הטוב ולפגוע במשלח ידו, כאשר כל הפעולות האמורות ננקטו על ידי חברי הקבוצה בכלל, והנתבעות שכנגד בפרט, בהוראתה של פלונית א'.

אלמוני מפרט בכתב התביעה שכנגד את ההגיון העומד בבסיס טענותיו כנגד הנתבעות שכנגד, טענות אשר פורטו גם בכתבי ההגנה שהוגשו מטעמו, לרבות ובעיקר הטענה בדבר סמיכות הזמנים הברורה בין מועד נקיטת הפעולות שנקטו על ידו כנגד פלונית א', לרבות ההליכים המשפטיים שנקט כנגדה, לבין מועדי הגשת התלונות כנגדו על ידי הנתבעות שכנגד, בהתייחס לאירועים, שאירעו לכאורה שנים רבות קודם להגשת התלונות, תוך הצדקתן בתיאוריות פסיכולוגיות כאלו ואחרות.

98. היות ומועדי ותכני התלונות שהוגשו על ידי פלונית ב', פלונית ד' ופלונית ג' נדונו בהרחבה במסגרת פסקי הדין בענייניהן, אינני נדרשת לחזור עליהם, ועל כן אתמקד בטענותיו של אלמוני כנגד פלונית ה' בלבד.

כעולה מכתב התביעה שכנגד והמוצגים שהוגשו לבית המשפט, הגישה פלונית ה' תלונה במשטרת ישראל בתאריך 18.4.10 כנגד אלמוני, על פיה, בסוף שנת 1999 נאנסה על ידו, ולאחר מכן, במהלך תקופה, אשר במהלכה הועסקה על ידו כמזכירתו, המשיכו השניים לקיים יחסי מין, כשהיא מתפקדת "כשפחה" שלו, עד אשר הפכו לבני זוג, **על פי בקשתה**, שאז המשיכו בקיום יחסי מין בהסכמה, לכאורה, תוך שהיא כלואה בעולם שנוצר על ידי אלמוני, בדומה לסינדרום "סטוקהולם". (במאמר מוסגר אציין, כי התובעות – הנתבעות שכנגד לא בחלו משימוש כמעט בכל סינדרום פסיכולוגי ידוע, וזאת בהתעלם מהפרשנות הרפואית המסתתרת מאחורי אותם סינדרומים, שהוזכרו על ידן, עד כי שימושן במונחים הלוקוחים מעולם הרפואה ומעולם הפסיכולוגיה הפך למגוחך, מה עוד, שלא הוכח כל קשר בין אותם סינדרומים ותופעות פסיכולוגיות לבין התנהלותן של התובעות – הנתבעות שכנגד, ולמעשה הוכח ההפך).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

גם פלונית ה', ממש כמו חברותיה, הסבירה, כי הגישה את התלונה בשנת 2010 משום ששמעה מחברותיה פלונית ב' ופלונית ד' על הגשת התלונות על ידן. בעקבות הגשת התלונה זומן אלמוני למשטרה ונחקר בחשד לאינוסה של פלונית ה'. לאחר החקירה נקבע מועד לעריכת עימות בין השניים, אולם בסופו של דבר לא נערך העימות, שכן פלונית ה' סירבה להגיע אליו "מסיבות אישיות".

בסופו של יום נגנזה תלונתה של פלונית ה', כמו גם תלונותיהן של כל המתלוננות האחרות.

99. זמן מה לאחר גניזת תלונותיהן של פלונית ב', פלונית ד' ופלונית ה' (תלונתה של פלונית ג' הוגשה במועד מאוחר יותר), וחרף הוצאת צו איסור פרסום בתביעה שהגישה פלונית ב' כנגד אלמוני, החלו מי מחברי הקבוצה, תחת שמות בדויים, להפיץ ברשת האינטרנט את פרטי התלונות הכוזבות, תוך שהם גורמים לכך, שהקלדת שמו של אלמוני ברשת, מעלה מיד פרסומים משמיצים המיוחסים לו, וזאת בצירוף תמונתו וזיהוי כ-- ואנס סדרתי.

על פי הנטען, הפרסומים נעשו באתר "הפייסבוק" באמצעות התכתבות של דמויות פיקטיביות שנפתחו להם "פרופילים" בדויים באתר, תחת "קיר" שכותרתו "-----", כאשר צילומי של אלמוני מעטר את הכיתוב שבאתר.

במסגרת אותן תכתובות, אוזכר שמו של אלמוני שוב ושוב, כמי שאנס את חברותיהן של אותן דמויות פיקטיביות, ובמקרים מסויימים – כמי שאנס את אותן דמויות עצמן.

100. חברי הקבוצה לא הסתפקו בפעילות האינטרנטית, וחלקם אף קיימו הפגנה מול משרדי ----- בעיר במרכז הארץ, תוך שהם נושאים שלטים, עליהם נכתב שם "הקיר" -----" בצמוד לאות F המסמלת את אתר הפייסבוק, והמפנה את הקורא לעיון באתר, וכן נשאו שלטים הקוראים כנגד חברותו של אותו ----- אנס ב-----.

במסגרת התכתובות באתר אף צויין, כי המפגינים ציינו בפני עוברים ושבים את שמו של אלמוני – כמושא ההפגנה.

הפגנה נוספת אורגנה מול ביתו של אלמוני על ידי ארגון המקדם זכויות נשים נפגעות תקיפה מינית, וגם בה נשאו המפגינים, המשתייכים לקבוצה, את אותם שלטים, כאשר צילומים של שתי ההפגנות הועלו לרשת במסגרת התכתובות "בקיר", וכן הועלו סרטוני וידאו שנערכו על ידי "אלמונים" המזהירים מפני "-----".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

אלמוני טוען, כי תכתובות אלו ניתנות לאיתור בחיפוש פשוט ברשת האינטרנט, כך שכל המקליד את שמו במנוע חיפוש אינטרנטי, ובכלל זה לקוחותיו הפוטנציאליים, חבריו למקצוע, עובדי משרדו, בני משפחתו וחבריו, צפויים להיתקל באותן תכתובות וצילומים מכפישים, בהן הוא מתואר – בצירוף תמונתו – כאנס סדרתי.

101. אלמוני טוען עוד, כי המעשים המתוארים על ידו בתביעה שכנגד, מהווים עוולות אזרחיות ועבירה פלילית של הוצאת לשון הרע, על פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

לדבריו, ברור, כי התלונות שהוגשו למשטרה, הן תלונות כוזבות, ולא נמסרו "בתום לב", כמאמר סעי' 15(8) לחוק איסור לשון הרע, ומשכך אינן חוסות תחת הגנתו.

עוד נטען, כי הנתבעות שכנגד, כולן, גרמו במעשיהן ובמחדליהן, במישרין, או בעקיפין, לפרסומים המופיעים באינטרנט, וחיות והפרסום נעשה במטרה לפגוע בו, להכפישו ולבזותו, זכאי הוא, בין היתר, לפיצוי הקבוע בסעי' 7 א (ג) לחוק איסור לשון הרע, בסך של 100,000 ₪ בגין כל פרסום ללא הוכחת נזק, כנגד כל אחת מהנתבעות שכנגד.

אלמוני ממשיך וטוען, כי הנתבעות חבות כלפיו, ביחד ולחוד, בין היתר, על פי סעי' 11 לפקודת הנזיקין, כאשר אחריותה של פלוגית א' נובעת, על פי הנטען, בין היתר, מהיותה מנהיגת הקבוצה והרוח החיה והשולטת בה, אשר צוותה, או אשררה, או הרשתה את ביצוען של העוולות הנטענות, כמשמעותם של מושגים אלו בסעי' 13 לפקודת הנזיקין, וכן היא חבה, כמי ששלחה בפועל את פלוגית ב', פלוגית ד', פלוגית ג' ופלוגית ה' לבצע את אותם מעשים, כאמור בסעי' 14 לפקודת הנזיקין.

בין יתר עילות התביעה, טוען אלמוני גם להפרת חובה חקוקה לפי סעי' 63 לפקודת הנזיקין וכן הוראות סעי' 243-246, 499 – 500 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 וחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981.

התובע עותר לפיצוי בסך של כ – 14,000,000 ₪, אולם בחר להעמיד את תביעתו על סך של 3,000,000 ₪ לצורכי אגרה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

טענותיה של הנתבעת שכנגד 1 – פלוגית א'

102. יצויין כבר עתה, כי פלוגית א' הגישה כתב הגנה וסיכומים, אולם לא הגישה תצהיר עדות ראשית, ואף לא התייצבה למשפט, קרי: לא רק שלא התמודדה עם טענותיו של אלמוני כלפיה, אלא אף מנעה ממנו את האפשרות להוכיח את טענותיו כנגדה באמצעות חקירתה, עובדה הפועלת לחובתה, ומעמידה את טענותיו של אלמוני כנגדה כמוכחות.

103. חרף האמור, אתייחס בקצרה לטענותיה של פלוגית א', כפי שפורטו בכתב ההגנה שהגישה במענה לתביעה שכנגד.

פלוגית א' מבקשת לדחות את התביעה שכנגד שהוגשה כנגדה על הסף, הן מחמת היעדר עילת תביעה, או היעדר יריבות משפטית בינה לבין אלמוני, והן מחמת שימוש לרעה בהליכי בית משפט.

לשיטתה, אלמוני לא הציג, ולו בדל ראיה לטענתו בדבר היותה יוזמת הגשת התלונות שהוגשו כנגדו, או כי שוחחה עם הנתבעות שכנגד האחרות, או עודדה אותן להגיש כנגדו תלונות.

לדבריה, תביעתו של אלמוני כנגדה מבוססת על היפותיזה, לפיה חזקה על פלוגית ב', פלוגית ד', פלוגית ג' ופלוגית ה', שהן הגישו את תלונותיהן בשליחותה, רק משום שהן חברות, לכאורה, "בכת" המונהגת על ידה, וזאת נוכח השתלטותה ושליטתה בעולמן, והפעלתן כבובות על חוט, ללא הפעלת שיקול דעת עצמאי מצידן, דבר המציג אותן כפסולות דין.

פלוגית א' מתמקדת בסיכומיה בהרחבה בשלילת הטענה, כי הקבוצה המנוהלת על ידה הינה "כת", אולם נוכח הבהרתי, על פיה אינני מתכוונת לדון ולהכריע בשאלה האם אכן מדובר "בכת", אין בכוונתי לדון בטענות אלו, להבדיל מהטענות בדבר אופן התנהלות הקבוצה וחבריה, כאמור, מבלי להכתירה בתואר כלשהו.

פלוגית א' טוענת, כי היא נתבעת בהליך זה כאמצעי לחץ, וכחלק ממערכה כוללת, אשר נהגתה על ידי אלמוני ביחד עם פ', לאחר שהאחרונה התבקשה לחדול מהשתתפותה בקבוצת הלימוד המונחית על ידה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

לדבריה, במהלך ארבע השנים האחרונות עושים אלמוני ופ' מאמצים לפגוע בה ובסובבים אותה, זאת באמצעות הפצת מסכת שקרים שטו, מסיתים בני משפחה כנגד יקיריהם ומגיישים תביעות סרק.

פלוגית א' מכחישה את הטענות שהועלו כלפיה, לרבות, ובמיוחד – הנסיון לייחס לה רצון להתנכל לאלמוני בשל הקלטת המפגשים בקבוצה, מה עוד, שלדבריה, קלטות אלו נמסרו לגורמים נוספים, ומסירתן לא הניבה נקיטת פעולה כלשהו כנגד הקבוצה.

בהתייחס לנזק הנתבע לכאורה, בגין נזקים נפשיים, יש לדחות עתירה זו שכן לא הוגשה חוות דעת רפואית מטעמו של אלמוני, התומכת בטענותיו.

עיקרי טענות ההגנה של פלוגית ב', פלוגית ד' ופלוגית ג' במסגרת התביעה שכנגד

104. במסגרת הדיון בתביעה שכנגד, אתייחס אך ורק לטענות הכלולות בה, מה עוד שנושאים רבים, החופפים לטענות המפורטות במסגרת התביעה שכנגד כבר נדונו בהרחבה במסגרת פסקי הדין בתביעותיהן של התובעת.

פלוגית ב', פלוגית ד' ופלוגית ג' מכחישות כל קשר בין עצם הגשת תלונותיהן, לרבות מועד הגשתן, לבין ההליכים המשפטיים, המתנהלים בין אלמוני לבין פלוגית א'. טענותיו, כי הן מונעות על ידי פלוגית א', וכי קיים קשר קונספירטיבי כנגדו, כעולה לכאורה מעדותו של העד מ' ומהמסמכים שהוגשו בעניינו, אינן עולות בקנה אחד, לטענתן, עם לוחות הזמנים של הגשת התלונות והתביעות.

לדבריהן, השתייכותן לקבוצה אינה רלבנטית ואינה קשורה כלל לבירור העובדות שנטענו על ידן.

עוד טוענות הנתבעות שכנגד, כי אילו היו מעוניינות להעליל על אלמוני עלילות שווא, לא היו בוחרות בנקודת זמן בעייתית, המעוררת מחלוקת בשאלת התיישנותם של המעשים הנטענים. לגישתן, מיקומם של המעשים הנטענים כנגדו, אופיים, שונותם ומורכבות יחסיה של כל אחת מהן עם אלמוני, מעידים על אמינותן, מהימנותן וכנותן.

בהתייחס לנזק הנתבע על ידי אלמוני, טוענות הנתבעות שכנגד, כי הוא לא צירף אסמכתא, לא חוות דעת, או ראייה כלשהיא לאימות טענותיו, וממילא הן מכחישות קיומו של קשר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

סיבתי בין הגשת התלונות והתביעות לבין נזקיו הנטענים, מה עוד שהוא לא עשה דבר לצורך הקטנת נזקיו, אולם הן אינן מפרטות מה אמור היה אלמוני לעשות לצורך הקטנת נזקיו.

הנתבעות שכנגד ממשיכות וטוענות, כי ריבוי ראשי הנזק המתייחסים לאותו הנזק אינו מקנה לאלמוני זכות לכפל פיצוי.

לגבי הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק איסור לשון הרע, נטען, כי עצם האפשרות לזכות בו, אין משמעה פסיקת פיצוי, מקום שבו לא הוכחה פגיעה ממשית ולא אירע כל נזק. לגרסתן- יש לפסוק פיצוי סטטוטורי רק במקרים בו הוכח נזק בר קיימא, אשר לא ניתן לכמתו.

לגופו של ענין, טוענות הנתבעות שכנגד, כי עומדת להן הגנת "אמת דיברתי", על פי סעי' 14 לחוק איסור לשון הרע, וכן ההגנה הקבועה בסעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, המעניקה הגנה, כאשר הוגשה תלונה, על ידי הנתבע בלשון הרע, לרשות מוסמכת, והיא תהיה מוגנת כאשר תוכנה הינו בנושא, אשר הרשות המוסמכת לקבל עליו תלונה, או לחקור (הן מפנות לספרו של א. שנהר "דיני לשון הרע", עמ' 302-304) ע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי, פ"ד (1) 189; ע"א 788/79 ריימר נ' עזבון רייבר, פ"ד לו(2) 141; ע"א 357/76 וסקין נ' המשביר לצרכן, אגודה שיתופית בעמ' ואח', פ"ד לג(2) 222).

לדבריהן, הגנה זו עומדת לפלונית ב', פלונית ד' ופלונית ג', אשר הגישו תלונתיהן למשטרת ישראל, היא הרשות המוסמכת, ולדבריהן, עומדת להן הגנת "תום הלב", והכוונה לפגוע באלמוני איננה שוללת מהן הגנה זאת, שכן כל אחת מהן מאמינה באמיתות פרטי התלונה והפרסום.

הגנה זו אף עומדת לפלונית ד' ופלונית ג', כמי שהגישו- או שהוגשה בשמן תלונה ל-----, היא הרשות המוסמכת לדון בעבירה אתית המבוצעת על ידי -----, או שהוא נחשד בביצוע עבירה כאמור, קל וחומר כאשר מדובר במי שמכהן כדיין בבית הדין המשמעתי של ----- . לשיטתן, עובדת הפסקת כהונתו של אלמוני כדיין בבית הדין המשמעתי, יש בה כדי לחזק את המסקנה, כי מדובר בערכאת הבירור המוסמכת.

הנתבעות שכנגד מוסיפות וטוענות, כי בהתאם לסעי' 18 לחוק איסור לשון הרע, תהא זו הגנה טובה באם יוכח כי הפרסום נעשה בתום לב, והינו פרסום מותר, ולא מוגן, כהגדרתו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

(סעי' 13 ו- 15(4)) – (11) לחוק איסור לשון הרע, או שהפגיעה היא עניין ציבורי מוצדק
בנסיבות העניין.

כמו כן, לעניין הטענה בדבר הפרת חוק הגנת הפרטיות, נטען על ידי הנתבעות שכנגד, כי
הפרשנות אשר אומצה בפסיקה לעניין סעי' 12(1) לחוק, העוסק ב"הטרדה אחרת", הינה צרה
ומצומצמת, ולפיה יש לפרש את הביטוי הנ"ל על רקע הרישא בסעיף, העוסק בבילוש, או
התחקות, העלולים להטריד.

105. פלונית ב' טוענת, כי לא נטלה חלק בהפגנות כנגד אלמוני, או בפרסום שמו ותמונתו ברשת
האינטרנט, ועל כן לא הפרה את צו איסור הפרסום, או כל חובה חקוקה אחרת. לגרסתה,
הפנייה למשרדו של העד מ' נועדה לבחון כיצד ניתן להפיץ מידע ולהזהיר נשים נוספות, מפני
מי שכיהן אז כדיין בבית הדין המשמעתי של ----- בעיר במרכז הארץ, וזאת
חרף צו איסור הפרסום, אולם כאשר הובהר כי לא ניתן לעקוף את הצו, לא נעשה דבר.

106. פלונית ד' מודה כי הפגינה – יחד עם נפגעות אחרות – מול משרדי ----- בעיר
במרכז הארץ, ערב הבחירות ללשכה, בשנה א, אולם היא איננה רואה בכך פסול, ולגישתה,
היות ובמועד זה טרם הוצא צו איסור פרסום בתביעתה, מדובר במחאה ראויה ודמוקרטית
למימוש זכותה הלגיטימית למחות כנגד המשך כהונתו של אלמוני כדיין בבית הדין
המשמעתי של -----.

באשר לפנייתה למשרדו של העד מ', לדבריה, פנייה זו נעשתה כשנה לאחר הגשת תלונתה
במשטרה. היא טוענת, כי שירותיו לא נשכרו על ידה, והיא איננה רואה כל בעייתיות
בהגעתה למשרדו, וחשיפת מעשיו המיניים של אלמוני כלפיה, מה עוד שקיימת חשיבות
ציבורית באזהרת הציבור ~~מפניו~~ של אלמוני, ואינו יודע מהן גבולות ²⁴
האתיקה, במיוחד כלפי נשים.

107. פלונית ג' טוענת, כי לא פרסמה ברבים פרסומים כלשהם כנגד אלמוני, והפגנת היחיד
שהפגינה מול ביתו- כמתואר על ידי אלמוני, הינה אירוע בודד, אשר אירע לאחר הגשת
התביעה שכנגד, בין היתר כנגדה.

באשר לפנייתה למשרדו של העד מ', פנייה זו נעשתה לדבריה, על מנת לקבל ייעוץ בדרכי
יידועו והזהרתו של הציבור מפני אלמוני ומעלליו, עניין שהינו לגיטימי לחלוטין ואינו מנוגד
לחוק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

108. בין יתר טענותיהן, בסיכומיהן, מקדישות הנתבעות שכנגד פרק שלם לסקירת עבודתו של העד מ' ולבחינת הראיות אשר הוגשו באמצעותו.

על פי טענתן, הנתמכת, במובלע, בעדותו של העד מ', מדובר במסמכים אשר נגנבו, לכאורה ממשרדו על ידי מי שהייתה מנכ"ל משרדו ופוטרה מעבודתה, וכנקמה על פיטוריה, מסרה את המסמכים האמורים לאלמוני.

לגישתן, הואיל ומדובר בהפרת חובות אמון, הגינות ונאמנות בין עובד למעביד, עסקינן במסמכים אשר הושגו תוך ביצוע לעבירה חמורה (מפנות לע"ע וארצי 189/03 **גורית בע"מ נ' מדברי אביב**, פד"ע עט, 728; ע"א (אתי) 164/99 **דן פרומר נ' רזגארד בע"מ**, פד"ע לד, 294), העולה אף כדי הפרת סעיפים (5)2, (7)2, (8)2 ו-(9)2 לחוק הגנת הפרטיות.

109. בהקשר זה, עלתה גם – לראשונה – במסגרת סיכומיהן של הנתבעות שכנגד טענה, כי המסמכים הנ"ל מהווים חומר פסול, אשר לא ניתן להגישם כראיה, על פי סעי' 32 לחוק הגנת הפרטיות, והגשתם מהווה הפרת סעי' (5)2, (7)2, (8)2 ו-(9)2 לחוק הגנת הפרטיות, שכן לא ניתנה רשות על ידי הנמען, או הכותב להצגתם. מדובר בחובות הפרת הסודיות לגבי ענייניו הפרטיים של אדם וכן מדובר בשימוש בידעיה על ענייניו הפרטיים של אדם, שלא למטרה שלשמה נמסרה. לפיכך, נטען, כי המסמכים אשר הושגו על ידי אלמוני, תוך "**הפרות בוטות וחמורות**" של סעי' 20 לחוק הגנת הפרטיות, מהווים ראיות פסולות להגשה ובלתי קבילות, וזאת מכח סעי' 32 לחוק הגנת הפרטיות.

110. בשולי הדברים, אציין, כי לא נעלם מעיני, שבניגוד לניהול ההליכים עד כה, והגשת כתבי טענות נפרדים בהתייחס לכל אחת מהמעורבות, הוגשו סיכומיהן במסגרת התביעה שכנגד במשותף, תוך הבהרה, כי אין בעצם הגשת הסיכומים במאוחד, כדי להצביע על אחריות משותפת, כנטען בכתב התביעה שכנגד, ובית המשפט מתבקש להתייחס לחבותה של כל אחת מהנתבעות שכנגד בנפרד ובמובחן מהאחרות.

טענות ההגנה של הנתבעת שכנגד 4 – פלונית ה'

111. פלונית ה' טוענת, כי הגישה את התלונה במשטרת ישראל בתום לב, על מנת לדווח אודות האירוע, ולדבריה, היא לא נטלה חלק במערכה נגד אלמוני, או בפרסומים כנגדו, למעט, כאמור, הגשת התלונה במשטרה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

ודוק: במסגרת כתב התביעה שכנגד, לא ייחס אלמוני לפלונית ה' מעורבות בניהול המערכה כנגדו, או בפרסומים כנגדו, והתייחס רק להגשת התלונה השקרית כנגדו.

לטענתה של פלונית ה', התביעה שכנגד שהוגשה כנגדה, הינה תביעת סרק, אשר הוגשה רק כדי לגרום לה לשתף פעולה עם אלמוני בתביעתו העיקרית.

פלונית ה' טוענת, כי תלונתה במשטרה חוסה תחת הגנת "אמת דיברתי", וכי עיקרי תלונתה מתייחסים לאירוע שהתרחש בתחילת מערכת היחסים ביניהם, בעת ששררו ביניהם יחסי עובד-מעביד, ולפיכך חוסה תלונתה תחת הגנת סעי' 15(8) לחוק איסור לשון הרע, ומתקיימת בעניינה החזקה הקבועה בסעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע.

פלונית ה' מוסיפה וטוענת, כי מטרת הגשת התלונה במשטרה לא הייתה כדי לפגוע באלמוני, ועל כן, הפיצוי הרלבנטי בעניינה הינו לכל היותר, 50,000 ₪, בהתאם לסעי' 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע.

בסיפא לדבריה, מביעה פלונית ה' התנגדות להטלת חבות על הנתבעות שכנגד ביחד ולחוד, שכן כל אחת מהן אחראית למעשיה היא בלבד, ואינה נושאת באחריות למעשיהן של הנתבעות שכנגד האחרות.

דיון והכרעה בתביעה שכנגד

112. ראש וראשונה אתייחס לקבילותם של המסמכים שהוגשו באמצעות העד מ', שכן מדובר במסמכים בעלי חשיבות רבה מאד, בהיותם תומכים, מחזקים ומקבעים את טענותיו של אלמוני כנגד חלק מהנתבעות שכנגד, כפי שפורטו בכתב התביעה שכנגד.

113. כאמור, הנתבעות שכנגד טוענות, כי מדובר במסמכים שנגנבו ממשרדו של העד מ', תוך ניצול והפרת יחסי עובד ומעמיד, והן מהוות "הפרה חמורה" של הדין ושל הסכמת הצדדים, טענות אשר אינן מקובלות עלי, וזה המקום להבהיר, כי העד מ' לא הגיש תצהיר עדות ראשית בתיק, אלא הובא כעד מטעמו של אלמוני, ונחקר על ידי בא כוחו בחקירה ראשית, ובמהלך עדותו בלטה מאד חוסר נוחותו מעירובו בהליך, תוך השמעת הצטדקויות כאלו ואחרות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

114. השאלה הרלבנטית הראשונה היא, האם המסמכים המצויים בתיק המוצגים שהוגשו מטעמו של אלמוני, ואשר הוגשו באמצעות העד מ' במהלך הדיון, לאחר שאישר את אמיתותם, הינם מסמכים פסולים להגשה מחמת היותם גנובים.

ייאמר מיד, כי על בעל דין המתנגד להגשת מסמך כראיה, מחמת היותו גנוב, או מכל סיבה אחרת, הנטל להוכיח, כי אכן מדובר במסמך גנוב שהושג על ידי הצד שכנגד במרמה ותוך ביצוע עבירה פלילית, עובדות אשר לא הוכחו בהתייחס למסמכים שבמחלוקת, להבדיל מאמירות כלליות וסתמיות כי מדובר במסמכים גנובים.

במהלך חקירתו, אישר העד מ', כי נספחים ל' עד ל"ג בתיק מוצגיו של אלמוני נערכו במשרדו (עמ' 25 שורה 1).

נוכח הטענה שהועלתה על ידי עו"ד סדובניק, כי מדובר במסמכים גנובים, נשאל העד מ' האם הייתה פריצה למשרדו, ותשובתו הייתה "לא. ע' שהייתה מנכ"לית שלי פוטר מעבודתה, רצתה לנקום, לקחה את המסמכים האלה, הלכה לעורך דין, שהתברר אחר כך שהוא עורך דין של אלמוני, עו"ד מישל אוחיון, נתנה לו את המסמכים, כנראה שמישל אוחיון נתן לאלמוני את המסמכים. אלמוני, על סמך המסמכים הלך והגיש נגדי תלונה במשטרה" (עמ' 25, שורות 3-8). ודוק: העד מ' לא טען כי ע' גנבה את המסמכים האמורים, אלא לדבריו "לקחה" אותם, וחזקה עליו, שאם היה סבור שמדובר למעשה בגניבה, היה משתמש בביטוי המתאים.

בהמשך חקירתו, ולמשמע האשמותיה הקולניות של עו"ד סדובניק, על פיהן מדובר במסמכים גנובים, "הבין" העד מ' את הרמז, וטען לראשונה, כי "המסמכים האלו נגנבו מהמשרד שלי ואתה מתעסק בסחורה גנובה" (עמ' 24 שורות 18-19), אלא שכאמור, אמירה זו נאמרה לאחר קריאותיה של עו"ד סדובניק, אשר למעשה "הדריכה" את העד באשר לתשובה הרצויה לה, כמייצגת מספר תובעות, אשר כפי שהוברר, שיתפו פעולה עם העד מ' בגיבוש "תוכנית הנאנסות", שנהגתה במשרדו.

זאת ועוד, מדברי העד מ' עולה, כי אלמוני הגיש כנגדו תלונה במשטרת ישראל, והוא זומן לחקירה, שנערכה בתאריך 27/3/12. הדעת נותנת, כי אם אכן סבר העד מ' כי ע' גנבה את המסמכים האלו, הוא היה פונה אליה ומתלונן בפניה על התנהלותה, ואף היה מגיש כנגדה תלונה במשטרה, אלא שחרף העובדה שמאז חקירתו במשטרה – 27/3/12 – ועד מועד חקירתו בבית המשפט – 27/5/13 – חלפה למעלה משנה, הוא הבהיר בחקירתו, כי לא עשה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

לא זו אף זו, ולדבריו "לא, עדיין לא פניתי אליה, אני שוקל את צעדי אם להגיש תלונה, או לא" (עמ' 34, שורות 7-8), ואף במסגרת חקירתו במשטרה, הוא לא העלה כל טענה לעניין גניבתם הלכאורית של המסמכים, דבר שהיה עושה, ללא ספק, אילו היו המסמכים נגנבים ממשרדו. בנוסף, העד מ' העיד, כי ע' נחקרה גם היא במשטרה, והיא הודתה, כי "לקחה" את המסמכים, אולם הוא לא טען מעולם, כי המסמכים ניטלו על ידה ללא רשותו (עמ' 25). ודוק: חקירתה של ע' במשטרה, ככל שאכן התקיימה, לא הוצגה בפני, וממילא לא הוכח מה נאמר שם, ככל שנאמר.

באם סברו התובעות, או הנתבעות שכנגד, כי אין מקום להגיש את המסמכים ממשרדו של העד מ', מחמת היותם גנובים לכאורה, היה עליהם להוכיח את טענתם לעניין גניבתם, למשל בדרך של זימונה של גב' ע' לחקירה בבית המשפט, דבר שלא נעשה, ומשכך אין מנוס מהמסקנה, כי הימנעותן של התובעות מזימונה של גב' ע' לחקירה, לצורך הוכחת טענת הגניבה, פועלת לחובתן, וממילא מדובר בטענה סתמית שאין לקבלה, מה עוד, שכפי שהבהרתי, היא איננה נתמכת בעדותו של העד מ' עצמו.

מעבר לצורך אוסיף, כי עדותו של העד מ' בעניין זה אינה, אלא עדות מפי שמועה. במה דברים אמורים? העד מ' טוען, כי ע' לקחה את המסמכים שהיו בלפטופ במשרדו, והעבירה אותם לעו"ד אוחיון אשר העבירם לאלמוני, וזאת ללא הנחת תשתית ראייתית כלשהי לאימות האמור, וממילא ללא זימונם של ע', או עו"ד מישל אוחיון לחקירה, קרי: מדובר בספקולציות שלא הוכחו, מקום שניתן היה לנסות ולהוכיחן באמצעות עדים, מה עוד, שלא נטען, וממילא לא הוכח, כי עו"ד מישל אוחיון, או אלמוני, קיבלו את המסמכים האמורים בידיעה, כי מדובר במסמכים גנובים כביכול, או כי שולמה תמורה כספית כנגד קבלתן, או שוויה של התמורה האמורה.

נוכח כל האמור, ולאחר שהעד מ' אישר בחקירתו את אמיתות המסמכים, הנני קובעת, כי מדובר במסמכים קבילים, ובראיות שאין כל מניעה להגישן.

כפי שצינתי, במסגרת סיכומיהן העלו הנתבעות שכנגד – לראשונה – את הטענה בדבר פסלותם של המסמכים, בהתאם לסעי' 32 לחוק הגנת הפרטיות.

טענה זו מהווה הרחבת חזית, ועל כן יש לדחותה על הסף, אולם חרף האמור, ועל סמך קביעותי, כפי שפורטו עד כה, הנני קובעת, כי יש לדחותה גם לגופה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

באשר לטענה, על פיה הגשת המסמכים מהווה פגיעה בפרטיות הנתבעות שכנגד - הלכה היא, כין אין די בעובדה שקיימת פגיעה בפרטיות, כדי להוביל באופן חד משמעי למסקנה, כי מדובר בראיה פסולה, מה גם, כפי שצינתי במהלך הדיונים, הטענה בדבר פסלותם הלכאורית של המסמכים הועלתה בשל היותם גנובים, ולא בשל פגיעה אפשרית בפרטיותו של מאן דהוא, באם תותר הגשתם.

כך או כך, מגמת הפסיקה בשנים האחרונות הינה צמצום כללי הפסלות, להבדיל מהמשקל הראיתי שיש לתת לראיות אלו, וזאת במטרה לאפשר לבית המשפט להגיע להכרעה מושכלת על בסיס כל הראיות הרלבנטיות, ונקבע:

"המגמה בדיני ראיות, היא מעבר לכללי פסלות, השוללים קבילות של ראיות, וכללי משקל; מנוקשות ופורמליזם, לגמישות וליתר חופש בהפעלת שיקול הדעת השיפוטי" (בג"צ 6836/95 חכמי נ' שופטת בימ"ש שלום בת"א-יפו, פ"ד נא 750(3); וכן ראו: ע"פ 5121/98 טור' ישראל יששכרוב נ' התובע הצבאי, פ"ד סא(1) 461).

נוכח האמור, ומשלא הוכח בפני כי המסמכים האמורים אכן גנובים, או שהושגו על ידי אלמוני בדרך פסולה, ולאחר שאושרה אמיתותם על ידי העד מ', הנני קובעת, כי מדובר בראיות קבילות.

117. סע' 1 לחוק איסור לשון הרע מגדיר מהי "לשון הרע", כדלקמן:

1. לשון הרע היא דבר שפרסמו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות, או לעשותו מטרה לשנאה,

לבוז, או ללעג מצידם;

(2) לגנות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות

המיוחדות לו;

(3) לפגוע באדם, במשרתו, אם משרה ציבורית ואם

משרה אחרת, בעיסוקו, בעסקו, במשלח ידו,

או במקצועו;

(4)....."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

"פרסום" לשון הרע באמצעות פנייה למשרד יחסי הציבור בבעלות העד מ'

118. מהראיות שהובאו בפני, כמו גם מעדותו של העד מ' עולה, כי נערכו במשרדו מספר פגישות, כאשר לקוחותיו היו חברי הקבוצה ד' ופלונית א' ועד א' אחר. (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 14-15; עמ' 20 שורות 8-9; עמ' 29 שורות 11-22).

במסגרת זו, נערכה פגישה עם התובעות ובאת כוחן, עו"ד סדובניק, ונהגתה "תוכנית", שעל פי עדותו של העד מ' כונתה בשם קוד "תוכנית הנאנסות" (עמ' 21 שורה 19), אשר, לדברי העד מ', מטרתה הייתה להביא לידיעת הציבור את ההאשמות כנגד אלמוני והצגתו כאנס, וזאת מבלי להפר את צו איסור הפרסום (עמ' 22 שורות 20-22), כאשר בפועל, לכאורה, לא מומשה התוכנית, בשל חוסר האפשרות להתגבר על צו איסור הפרסום.

הואיל ועל פי "תוכנית הנאנסות" אמור היה "הפרסום" להתבצע באמצעות הגשת תלונה -----, עריכת הפגנות ופרסומים באינטרנט, אדון בכל אחד מסוגי הפרסום הללו בנפרד.

"פרסום" לשון הרע ברשת האינטרנט ובאמצעות ההפגנה מול בית מגוריו של אלמוני

119. ביחס לפרסומים אלו טוענות הנתבעות שכנגד, כי עומדת להם הגנת "אמת בפרסום", על פי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, הקובע:

"14. במשפט פלילי, או אזרחי בשל לשון הרע, תהא זו הגנה טובה, שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד, שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי, שאין בו פגיעה של ממש"

ובעניין זה נקבע:

"השאלה האם הפרסום היה אמת והאם היה בו עניין ציבורי, מוכרעת על פי מבחן אובייקטיבי. ההגנה הקבועה בסעיף 14 לא תחול על פרסום שגוי, אפילו אם המפרסם פעל בתום לב והאמין בכנות באמיתות הפרסום. יתר על כן: ההגנה לא תחול גם כאשר טענתו של המפרסם הייתה סבירה והוא לא התרשל. תוצאה קשה זו של מה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

שתואר כ'(ה)דרישה הדווקנית של הוכחת האמת לפי סעי' 14 לחוק
איסור לשון הרע' ממותנת מעט באמצעות הוראות סעיף 19(2) לחוק,
הקובע, כי בית המשפט יקל עם המפרסם בשלב פסיקת הפיצויים,
או בשלב גזירת העונש, אם המפרסם "היה משוכנע באמיתותה של
לשון הרע" (א. שנהר "דיני לשון הרע" פרק 17).

120. במקרה דנא, על פניו ברור, כי לא קמה לפלונית ב, פלונית ד' ופלונית ג' הגנת "אמת
דיברתי", משום שלא הוכח "אובייקטיבית", כי המעשים המיוחסים לאלמוני אכן בוצעו
על ידו, ובעיקר לא הוכח כי מדובר ב"אנס" ולא כל שכן "אנס סדרתי", מה עוד שגרסותיהן
לא התקבלו כגרסאות אמת, ותביעותיהן נדחו. ודוק: הנטל הרובץ על נתבע בתביעת לשון
הרע להוכיח את אמיתות דבריו, הינו נטל כבד, ובעניין זה נקבע:

"כידוע, הנטל המוטל על כתפי המבקש לחסות תחת הגנת אמת
הפרסום הוא כבד, ולא בנקל יעלה בידי המפרסם להרימו (דנ"א
קראוס, בעמ' 40-41). כפי שהראינו, המפרסם נדרש להוכיח בראיות
ולשכנע את בית המשפט, כי הפרסום היה אמת. לא אחת נפסק, כי
שאלת היסוד הנפשי של המפרסם איננה רלבנטית בבחינת יסודות
הגנת אמת הפרסום לפי סעי' 14 לחוק לשון הרע (ד"א קראוס, בעמ'
36-39). פרסום שהיה אמת יחסה תחת הגנה זו, אף אם המפרסם לא
היה מודע לכך שמדובר באמת במועד הפרסום. מנגד, לפי הפרשנות
המקובלת, פרסום שלא הוכחה אמיתותו לא יוכל לחסות תחת הגנת
אמת הפרסום, אפילו היה המפרסם משוכנע כי מדובר באמת
לאמיתתה, וגם אם בדק את הדברים כמיטב יכולתו (דנ"א קראוס,
בעמ' 33)".

(ע"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין אורבך [פורסם בנבו, 8.2.12]; וכן
דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס, פ"ד נב(3)1,
111; ע"א 89/04 דר' אלי נודלמן נ' נתן שרנסקי [פורסם בנבו,
4/8108]).

מהאמור עולה, כי ככל שאחת הנתבעות שכנגד הודתה במעשים שיוחסו לה, או שמעורבותה
בהם הוכחה, והיא פעלה לפרסום ההאשמות החמורות כנגד אלמוני, הרי שהיא הוציאה
דיבתו רעה, ובכך פגעה בשגרת חייו, בעיסוקו, במוניטין שלו ובשמו הטוב והסבה לו עוגמת
נפש.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

121. על פניו, אין ספק, כי פרסום שמו ותמונתו של אלמוני, בצירוף הכותרת "אנס" וכן "אנס

סדרתי" בשלטון הממשלה, ~~הוא פגיעה~~ או באתר 3

הפייסבוק, מהווה פרסום לשון הרע, כמשמעו בחוק איסור לשון הרע, ככל שאין מדובר באמת אובייקטיבית, וממילא מיותר לבחון האם היה אינטרס ציבורי בעצם הפרסום.

באשר לפרסום באתר הפייסבוק, או ברשת האינטרנט – לא הובאה בפני ראייה כלשהי, ולו בדל ראייה, כי איזה מהפרסומים באינטרנט נעשה דווקא על ידי הנתבעות שכנגד, במישרין, או בעקיפין. ודוק: נוכח תכני הפרסומים לא ניתן לשלול את טענתו של אלמוני, על פיה קשורות הנתבעות שכנגד לפרסומים אלו במישרין, או בעקיפין, אולם כל עוד לא הוכחה מעורבותן של הנתבעות שכנגד בפרסומים האמורים, ברמת ההסתברות הנדרשת במשפט האזרחי, הרי שאין די בסברה, או באמונה, כי הנתבעות שכנגד קשורות במישרין, או בעקיפין לפרסומים האמורים, ועל כן נדחית בזאת טענתו של אלמוני.

במאמר מוסגר אציין, כי עד עצם היום הזה, הקלדת שמו של אלמוני באינטרנט מעלה מיד את הפרסומים האמורים, ומפנה לכתבות עתונאיות שנכתבו בזמנו על הפרשה נשוא התובענות, תוך שימוש בשם המלא של בעלי הדין, ובעיקר שמם של אלמוני ופלונית א'.

שונה המצב באשר להפגנות המחאה. פלונית ד' הודתה בכתב ההגנה (סע' 45) כי השתתפה בהפגנה שנערכה מול משרדי ----- בעיר במרכז הארץ, וכאשר פלונית ג' נחקרה בעניין זה, וחרף נסיונותיה הבלתי נלאים להתחמק ממתן תשובה, היא הודתה בסופו של דבר שהשתתפה בהפגנה, אם כי, לדבריה לא נשאה שלט, ואף לא ראתה אף מפגין הנושא שלט עם הכיתוב "-----" (!), ורק לאחר שהוצגו לה צילומים בהם היא נראית בבירור

"אנס סדרתי מפגינה זנושאת" ~~שלא צולם~~ ~~לחשיפה~~ בנטען (עמ' 24

105, 107), ומשכך, ובהתייחס להפגנות, הנני מקבלת את טענתו של אלמוני בעניין הוצאת דיבתו רעה.

דא עקא, אלמוני לא השכיל להמציא ראיות לגבי גובה הנזק שנגרם בשל פרסום לשון הרע. כך למשל, הוא לא פירט מיהם אותם לקוחות פוטנציאליים אשר "הפסיד"; מה הייתה הכנסתו הצפויה לעומת הכנסתו בפועל, וכפועל יוצא – מה היה הפסדו הכספי כתוצאה מפרסום לשון הרע כנגדו; והוא אף לא המציא ראיות כלשהן לגבי הנזק הנפשי הנטען כתוצאה מהפרסומים האמורים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

עם זאת, אין כל צל צילו של ספק, "שהפרסום" הבוטה במהלך ההפגנה מול משרדי-----
-----, מקום בו הוא מוכר וידוע, הסב לו עגמת נפש רבה ופגע בשמו הטוב, ועל כן הוא
זכאי לפיצוי בגין פגיעות אלו, אף ללא הוכחת נזק.

תלונות למשטרת ישראל על לשון הרע

122. בפתח דברי אציין, כי לא הוכח קשר בין הגשת התלונות למשטרה לבין הפניה למשרדו של
העד מ', כאשר למיטב הבנתי, הפנייה למשרדו של העד מ' נעשתה לאחר הגשת התלונות של
פלונית ב', פלונית ד' ופלונית ה', אם כי לפני הגשת תלונתה של פלונית ג', לפיכך אבחן רק
את השאלה, האם עצם הגשת התלונות עולה כדי הפרת הוראות חוק איסור לשון הרע.

"סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע קובע כדלקמן:

**"15. במשפט פלילי, או אזרחי בשל לשון הרע תהא זו הגנה טובה אם
הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:**

...

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בעניין שבו האדם שאליו
הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכח דין או חוזה, או תלונה
שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע, או לחקור בעניין
המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על
פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה, או של תוכנה".

ובעניין זה נפסק:

"הגשת תלונה למשטרה בה מובע בתום-לב חשד על פלוגי אינה
יכולה לשמש כשלעצמה עילה לתביעה בשל איסור לשון הרע" (ע"א
310/74 שיטרית נ' מזרחי פ"ד (1), 389, 391 (1975) (להלן: עניין
שיטרית)). ועוד באותו העניין נקבע כי: "תלונתו של אזרח למשטרה,
לפיה פלוגי חשוד בעיניו כמי שביצע עבירה, היא, לכאורה, מסוג
המקרים, בהם קמה ועולה ההגנה של תום הלב לפי האמור בסעיף
18(5) לחוק הנ"ל" (ע"א 788/79 ריימר נ' עזבון המנוח ברקו רייבר,
פ"ד לו(2) 141, 145 (1981) (להלן: עניין ריימר)). אכן, יהיו מצבים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בהם על אף שהתלונה הוגשה לרשות המוסמכת תישלל ההגנה מפאת חוסר תום לב בהגשתה. כך למשל, "[ש]יתכנו מקרים בהם שוללת חזרה עיקשת וחסרת בסיס על תלונה שהוכחה כבר כמוטעית, את טענת תום-הלב" (עניין שיטריט, בעמ' 932). על מהות דרישת תום הלב במסגרת הגנה זו עמד השופט (כתוארו אז) א' ברק בעניין ריימר. שם נקבע כי תכלית דרישת תום הלב, היא איזון בין שמירה על שמו הטוב של אדם, לבין הצורך לאפשר לציבור להתלונן בפני המשטרה על עבירות שבוצעו, מבלי לחשוש כי הגשת התלונה תחשוף את המתלונן לתביעה בגין לשון הרע. לעצם פירוש המונח תום לב בהקשר זה נקבע: 'הצורך להבטיח את האיזון האמור הוא הקובע את הדרך הראויה לפירושו של מושג תום הלב בסעיף 15(8) האמור. נראה לי, כי עלינו לפרש את 'תום הלב' בהקשרה של הגנה זו כמתייחס לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום. אדם, המתלונן בפני המשטרה על עבירה שלפי אמונתו בוצעה על-ידי פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר, כי אמונתו מוטעית היא, שכן בנסיבות אלה ראוי הוא, כי האינטרס הפרטי של הנפגע יפנה דרכו לאינטרס הציבורי, שאם לא כן יחששו בני הציבור להגיש תלונות. לעומת זאת, אם המתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו ויודע כי אינה אמת, אין כל אינטרס ציבורי במתן הגנה למתלונן, ואין כל אינטרס ציבורי בעידוד התנהגות שכזו" (עניין ריימר, בעמ' 149).

(ר' ע"א 7699/11 אברהם פלקסר נ' חנינא ברנדס (פורסם בנבו, 25.12.13))

123. משמעות דחייתן של התובעות אשר הוגשו על ידי פלונית ב', פלונית ד' ופלונית ג' הינה, כי הן לא הרימו את נטל ההוכחה המוטל עליהן, הן בשל חוסר מהימנותן, כפי שפורט בפסקי הדין, והן על סמך הראיות שהוגשו, וכפועל יוצא, מתבקשת המסקנה, כי אירועי האונס הנטענים לא התרחשו. ודוק: אין כל ספק, כי התנהלותם של חברי הקבוצה במישור המיני הייתה מתירנית משהו, מתירנות הבאה לידי ביטוי בקיום יחסי מין בינם לבין עצמם, ולעיתים אף במקביל עם מספר בני זוג, כפי שעולה מהעדויות, אלא שמתירנות זו הינה זכותם של חברי הקבוצה, ולא לי להביע לגביה דעה כלשהי.

עם זאת, כל התובעות תיארו את יחסי המין שקיימו עם אלמוני כאלימים פיסית ומילולית, אלא שחרף אותה אלימות נטענת, ותיאורים דומים להפליא, לרבות שימוש בביטויים זהים, אף לא אחת מהן לא הגישה כנגדו תלונה במשטרה, בזמן אמת, ללא כל הסבר מניח את

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

הדעת, ואף לא התלונה בזמן אמת בפני חבריה על היחסים המיניים האלימים, למרות שלמשל, במקרה של פלונית ג', היא טענה, כי נאנסה במלון ב-----, כאשר חבריה שהו בחדרים סמוכים, ולאחר האונס, היא יצאה לסעוד עימם ארוחת בוקר, כאילו לא אירע דבר, מה עוד שאופן קיום יחסי המין, לרבות האלימות הנטענת, הוגדרו על ידה כ"מן טקס כזה" (עמ' 119 לפרוטוקול).

מהאמור עולה, כי במועד הגשת התלונות למשטרה היו פלונית ב', פלונית ד' ופלונית ג' (עניינה של פלונית ה' ידון בנפרד בהמשך) מודעות לאי אמיתות תלונותיהן, וחרף האמור הוגשו התלונות, מן הסתם על מנת לסייע למנהיגתם פלונית א' במאבקה כנגד אלמוני, ומשכך, אין מנוס מהמסקנה, כי תלונותיהן הוגשו בחוסר תום לב ובידיעה כי אין מדובר בתלונות אמת, ולמעשה מדובר בלשון הרע שהינה ברת פיצוי.

124. באשר להגשת התלונה ל----- מהעדויות והראיות שהובאו בפניי עולה, כי תלונה זו נשלחה ל-----, על ידי עו"ד רוני אלוני סדובניק בשם לקוחותיה פלונית ד' ופלונית ג', כחלק מיישום "תוכנית הנאנסות" שנהגה במשרדו של העד מ', כפי שאישר העד מ' בחקירתו, באומרו "אני יודע שרוני אלוני סדובניק אמרה שהיא ביצעה את סעיף 1" (לתוכנית הנאנסות – ד.ג.) (עמ' 45 שורות 11-12).

הני יוצאת מתוך הנחה, שעו"ד סדובניק לא ידעה – ולא יכולה הייתה לדעת – האם תלונותיהן של פלונית ד' ופלונית ג' הן תלונות אמת, ובהנחה שהאמינה ללקוחותיה, לא ניתן לבוא אליה בטרוניה בגין משלוח התלונה ל-----, מה עוד שאיננה בעלת דין בתיק, והיא הגישה את התלונה בשם לקוחותיה.

שונים הדברים בהתייחס ללקוחותיה של עו"ד סדובניק, פלונית ד' ופלונית ג', אשר הסמיכו את עו"ד סדובניק לשלוח את התלונה האמורה ל-----, ביוזעו, באופן פוזיטיבי, כי אין מדובר בתלונות אמת, וכי מטרת משלוח המכתב הייתה פגיעה באלמוני, בשמו הטוב ובמשלח ידו, ממש על פי היעדים שהוגדרו ב"תוכנית הנאנסות" (יעדים שילובנו בהמשך), ועל כן, אין כל ספק, כי עוגמת הנפש שהייתה מנת חלקו של אלמוני כתוצאה ממשלוח המכתב הינה ברת פיצוי, ללא הוכחת נזק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

התביעה שכנגד נגד פלונית א'

125. בכתב התביעה שכנגד ציין אלמוני, כי "הקשר והמזימה הנ"ל וביצועם, ובכלל זה הגשת תלונות השקר, עדויות השקר והפעולות לשם פרסומם של דברי הבלע שנמסרו למשטרה לגבי התובע שכנגד, נעשו כולם כדי לפגוע בתובע שכנגד על רקע הסכסוך בינו לבין פלונית א', ולא היו באים לעולם אלמלא סכסוך זה ואלמלא הנחייתה, או אישורה, או רשותה של פלונית א'" (סעי' 60 לכתב התביעה שכנגד), ודומה, כי התובע הניח אדנים איתנים להוכחת אמירה זאת.

126. כפי שצינתי, פלונית א' לא הגישה תצהיר עדות ראשית, ואף לא התייצבה בבית המשפט. פלונית א' איננה מסבירה בסיכומיה מדוע לא התייצבה, אולם היא טוענת, כי אי התייצבותה לא פגע בסיכויי של התובע להוכיח את טענותיו, שכן עול זה מוטל ראש וראשונה עליו, אלא שאינני מקבלת אמירות אלו.

אין ספק, כי עול ההוכחה מוטל תמיד ולעולם על התובע, בבחינת המוציא מחברו, אלא שזכותו של התובע לנסות ולהוכיח את טענותיו גם באמצעות חקירת יריבו, אפשרות אשר נשללה מהתובע, שכן פלונית א' בחרה שלא להתייצב, והסתפקה בהכחשת טענותיו לגביה, בכתב ההגנה ובסיכומים, אלא שאין בכך די, ואין כל צל צילו של ספק, כי אי התייצבותה של פלונית א' פועלת לחובתה, ומסייעת בידי אלמוני להוכיח את טענותיו כלפיה.

127. כפי שצינתי, אין בדעתי לסווג את הקבוצה נשוא המשפט, ואין בדעתי להכריע האם מדובר בכת, אם לאו, אולם, לצורך הדיון בדבר אחריותה הנטענת של פלונית א' להגשת התלונות במשטרה ולהגשת התביעות, יש לקבוע ממצאים ברורים בהתייחס לאופן התנהלותה וניהולה של הקבוצה, כפי שעלה מהראיות שהובאו בפניי.

עובדה, שאין לגביה מחלוקת היא, שכל המעורבים בתובענות אשר בפני, לרבות אלמוני, היו חברים בקבוצה נשוא הדיון במועדים הרלוונטיים.

אלמוני – שהיה חבר בקבוצה במשך שמונה שנים – תיאר בתצהירו, כי מדובר בקבוצה "הפועלת באופן הירארכי, כאשר פלונית א' עומדת בראש הפירמידה ותחתיה מצויים חברי הכת, המכונים 'תלמידים'. ב'דרג הביניים', ניתן לומר, מצויים בעלה של פלונית א', עד א' אחר, וכן יד ימינה, גיסתה, פלונית ג'. כוחה של הכת הוא בתלות נפשית שיוצרת פלונית א' בין התלמידים לבניה, המובילה לשעבוד חברי הכת לפלונית א'... האינטרקציה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בתוך הכת בנוייה בעיקר על מפגשים ('שיעורים') בהם מעבירה פלונית א' את מסריה ואת 'תורתה' לחברי הכת, תוך שמסירה והנחיותיה מכוונים לשיעבודם הטוטאלי של חברי הכת, הן מבחינה מנטלית והן מבחינה כלכלית..." (סע' 155-158 לתצהיר). לדברי אלמוני, פלונית א' משיגה את מטרתה בדרך של ניתוק חברי הקבוצה ממשפחותיהם הביולוגיות, ומבני זוג וחברים שמחוץ לכת. עוד נטען, כי פלונית א' מדרבנת את חברי הקבוצה לסחוט ממשפחותיהם הביולוגיות כספים ורכוש עבור בני ביתה, וסירובם של בני המשפחות הביולוגיות להעביר כספים לחברי הקבוצה, מהווה, אליבא, דפלונית א' "הוכחה ניצחת", שאהבתם תלויה בדבר "וכי אין הם ראויים להוסיף ולהימצא בקשר עם חבר הכת הרלבנטי" (שם).

באשר לתכנים המועברים לחברי הקבוצה במהלך השיעורים, פלונית א' מספרת כי היא מגיעה "ממקום אחר", מכוכב אחר, שם למדה בבית ספר מיוחד עם הדלאי למה וישו הנוצרי, וכי מוטל עליה נטל כבד על ידי שולחיה (!?) להציל את כדור הארץ ואת האנושות, "ומוכן שאסור לתלמידים לפקפק בה". פלונית א' מציגה עצמה כאחד הקיסרים של הפלנטה, וטוענת כי מוריה מגיעים בחלליות כדי להנחותה במשימתה (!?) שהוטלה עליה "במקום האחר" ממנו היא באה.

למותר לציין, כי אילו הייתה פלונית א' מגישה תצהיר עדות ראשית ונחקרת עליו, יכולה הייתה לנסות ולהפריך את הנטען בתצהירו של אלמוני, אלא שהיא לא עשתה כן, עובדה המקנה לאמירותיו ערך ראייתי מוגבר, מה עוד שבמהלך חקירת בעלי הדין ועדיהם, נמצאו לא מעט חיזוקים למפורט בתצהיר, כפי שיפורט להלן.

128. ראש וראשונה יצוין, כי כל הנחקרים הקשורים לקבוצה התייחסו אליה כאל משפחה, וכך תיארו אותה.

חיזוק ראשון לטענותיו של אלמוני באשר לשליטתה של פלונית א' בחברי הקבוצה, עלה במהלך חקירתה של פלונית ד', כאשר היא הודתה, כי היא מכירה את הבלוג של פלונית א', ואף את הדף הספציפי מתאריך 16.12.10, בו רשמה פלונית א' "-----", והיא אף אישרה, כי הבינה שהכינוי מכוון לאלמוני (עמ' 78).

עוד נראה, כי באמצעות בלוג זה הנחתה פלונית א' את חברי הקבוצה, בין היתר באשר לאופן התייחסותם לאלמוני, שכן המונח "-----" בהתייחס לאלמוני מופיע כחוט השני בהתייחסותם של חברי הקבוצה אליו. כך למשל מופיע המונח "-----" בהודעתה של

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

המצהירה ל' במשטרה וכן בהודאותיהם של העד א' ופלונית ב', וניכר, כי מאן דהוא "שתל" במוחם מונח זה בהתייחס לאלמוני, עובדה שאושרה על ידי פלונית ד' בחקירתה, כאשר ענתה בחיוב לשאלה האם הייתה החלטה קבוצתית "להחדיר את המוטיב הזה, שאלמוני הוא פסיכופת" (עמ' 79, שורות 9-11), וכאשר התבקשה להציע הסבר לאי הגשת תלונתה במשטרה בשנת 2001, במועד ביצוע האונס הנטען, הסבירה "הקבוצה הזאת הייתה בשבילי כמו משפחה... לא היה לי שום דבר יותר בחיים, ואני חשתי שאם אני אעשה את זה, זה יזעזע שם את הכל..." (עמ' 82 שורות 14-18), התנהגות המצביעה, ללא ספק, על נאמנות "משפחתית" של חברי הקבוצה לקבוצה, ועל החשש מתגובתה של פלונית א' להגשת תלונה למשטרה.

בהמשך חקירתה, התבקשה התייחסותה של פלונית ד' לתיאוריה של פלונית א', על פיהם היא באה מכוכב אחר, נוסעת בהיפר ספייס וכו', והיא ענתה שמדובר במטאפורה לחיים, אלא שלצערי לא הבנת את המטאפורה, וטענתו של אלמוני, על פיה פלונית א' מציגה עצמה כנעלה, שמוצאה מכוכב אחר, וטוענת כי למדה עם ישו והדלתי למה, הינה במטרה לנטוע בלב חברי הקבוצה תחושת הערצה, מסירות וסגידה, הינה הגיונית ומתקבלת על הדעת הרבה יותר מהטענה, כי מדובר במטאפורה, אשר טיבה לא הוברר.

פלונית ג' תיארה בתצהירה את הקבוצה "בקבוצת לימוד", אולם בכתב התביעה התייחסה לקבוצה "ממש כמו משפחה" (סעי' 18 לכתב התביעה), ובהודעתה השנייה במשטרה, הכחישה כי קיימת ראש קבוצה, אלא רק "מורה" (שורה 48), ונאמנה להנחיותיה של פלונית א' בבלוג, הקפידה לציין במשטרה, כי אלמוני הוא ---- (שורה 75).

בסעי' 20 לתצהירה הסבירה פלונית ג', כי "הקבוצה שלנו התגבשה סביב שמיעת שיעורים פילוסופיים מרתקים שנערכו בקביעות בהדרכתה של גיסתי פלונית א'..." ובהמשך פירטה "הקבוצה שלנו תפקדה כמו משפחה מורחבת... הרבה אהבות היו בין חברי הקבוצה, הרבה זוגות יפים פרחו פה....", אלא שלמעט מערכות היחסים, חלקן חריגות, אשר נחשפו במהלך שמיעת הראיות, לא הומצאו ראיות לאהבות רבות וזוגות "שפרחו" בקבוצה, ובמאמר מוסגר אציין, כי אמירה זו תומכת בדבריו של אלמוני, על פיהם לא הורשו חברי הקבוצה לקיים מערכות יחסים עם אנשים שאינם נמנים על חברי הקבוצה.

עוד המשיכה פלונית ג' והגדילה לעשות כאשר הסבירה, כי "אני חושבת, שדווקא בגלל היותנו משפחה, היה קשה גם לי וגם לנפגעות האחרות, פלונית ב', פלונית ד', לפתוח את

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

סגור הלב ולספר מה עולל לנו 'אח' במשפחתנו, שהינו לא רק בן המשפחה הזאת, אלא בן משפחה מרכזי, חזק ובעל עמדה בתוך הקבוצה" (סע' 22 לתצהיר).

אין כל ספק, כי אמירות אלו תומכות בתיאוריו של אלמוני בדבר היות הקבוצה קבוצה הירארכית וסגורה, אשר החברים בה התרועעו בינם לבין עצמם (פירוט בסע' 20 לתצהיר פלוגית ג') וקיימו יחסי מין בינם לבין עצמם, כאשר מהראיות עלה, כי לא פעם ניהלו חברי הקבוצה יחסי מין במקביל עם יותר מאשר בן זוג אחד (למשל כעולה מחקירתה של פלוגית ג', עמ' 113 לפרוטוקול).

בעדותה של פלוגית ג' בלטה שנאתה היוקדת לאלמוני, אשר לדבריה ניצל את מעמדו בקבוצה כ"שליט, הוא היה הגורו, הייתה לו חולצה לבנה, חולצה לבנה טהורה של איש צדיק" ו"הוא הרס לי את החיים, הוא רוצח, הוא רצח המון אנשים... הוא רצה את הבנות" (עמ' 104 לפרוטוקול), ומתעורר הרושם ששנאה תהומית זו כלפי אלמוני, מקורה, בין היתר, "בעידודה" של פלוגית א', אשר כזכור הנחתה את הקבוצה לקרוא לו "-----", בעוד שקודם לכן "הוא הגורו, זו הייתה משפחה, היה כף...." (עמ' 105 שורה 1).

עוד עולה מחקירתה של פלוגית ג', כי ההחלטה להגיש את התלונות הייתה קבוצתית, אם כי התלונות הוגשו בתאריכים שונים (עמ' 122), ובהינתן, כי "המוציאה והמובילה" בקבוצה היא פלוגית א', הרי שיתכן בהחלט שמדובר ביוזמה שלה. ודוק: יתכן בהחלט שההחלטה להגיש את התלונות הייתה קשה למתלוננות עצמן, שכאמור הגישו את התלונות בתאריכים שונים, ובאשר לפלוגית ג', ספק אם היא התכוונה להגיש תלונה מלכתחילה, אלא ש"אני קיבלתי אומץ מרוני (עו"ד סדובניק – ד.ג.), רוני ראתה את כל הסימפטומים שלי ואמרה לי 'גם את' אמרה לי 'את חייבת לעשות משהו, עם ה....'" (עמ' 122 שורות 13-14), קרי: מהאמור עולה, כי התובעות הונחו, או קיבלו עידוד להגיש את התלונות במועדים שהוגשו, וכפי שיובהר בהמשך, אין מדובר במועדים מקריים, אלא מועדים שנבחרו בהקפדה.

עובדה נוספת שהתבררה במהלך חקירתה של פלוגית ג', ועולה בקנה אחד עם טיעוניו של אלמוני, היא עובדת ביקורי חברי הקבוצה אצל פלוגית א' ב-----, ודוק: לגרסת אלמוני נסעו פלוגית א' ובעלה ל----- לאחר שהגיש כנגדם תביעה בצירוף בקשה לסעדים זמניים, ומאז לא שבו, גרסה שהיא, כפי הנראה נכונה, ומכל מקום, פלוגית א' בחרה כאמור שלא להתמודד עימה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

במהלך חקירתה של פלוגית ג', ניכר המאמץ שלה שלא לחשוף כל מידע לגבי פלוגית א'. כך
למשל, כאשר נשאלה, כמה פעמים נסעה לבקתאות שצומחת אצל
ישראל בשנת 2010 ענתה – כמצופה – כי איננה זוכרת (עמ' 136 – 135), אולם הודתה, כי
"סיפורה" לה על הגשת התביעה, כנגד אלמוני, לא לפני ששאלה בהתממות "איזה תביעה?"
(עמ' 136 שורה 6), אולם לטענתה, אף אחד בקבוצה לא ידע על כוונתה להגיש את התביעה,
לרבות פלוגית א', אלא שאינני נותנת אמון בדבריה, ואין לי ספק, שלא רק שפלוגית א' ידעה
על הגשת התביעה, אלא יתכן אף שהיא יזמה אותה.

דוגמא נוספת ליחסים יוצאי הדופן בין חברי הקבוצה, ובמיוחד בינם לבין פלוגית א'
התגלתה כאשר פלוגית ג' הודתה בחוסר רצון בולט – לאחר שורת נסיונות התחמקות – כי
היא מימנה את התשלום לחוקר - העבריין המורשע – פלוגי אלמוני ד', שנשכר כדי להשיג
מידע על אלמוני, וכן מימנה את שכר טרחתו של עו"ד בנצור – בא כוחם של פלוגית א' ועד
א' אחר, הכל מהכנסות -- פלוגי שבבעלותה, לדבריה, וחרף הכחשותיה וטענות בדבר אי
ידיעה (היא הרבתה מאוד לא לדעת) הוברר שחברי הקבוצה משתתפים במימון תשלום
המשכנתא שנלקחה לצורך רכישת ביתם של פלוגית א' ועד א' אחר בעיר א, וכי התשלומים
מבוצעים באמצעות חשבון הרשום על שמה של פלוגית ג' (עמ' 139, 141), עובדות התומכות
בטענותיו של אלמוני בדבר שליטתה של פלוגית א' בחברי הקבוצה ואילוצם לממן את
הוצאותיה הפרטיות.

אלמוני טען בתצהירו, כי חברים בקבוצה שינו את שמם בהתאם לרצונותיה, או דרישותיה
של פלוגית א', עובדה שהתבררה כנכונה במהלך עדותה של פלוגית ג', אשר טענה בלשון רפה,
כי "כל אחד בחר את שמו החדש" (עמ' 144).

דוגמה נוספת לתכנים "הפילוסופיים" של ההרצאות המועברות לחברי הקבוצה על ידי
פלוגית א' התבררה במהלך חקירתה של פלוגית ג', אשר אחרי מספר נסיונות התחמקות
אישרה, כי פלוגית א' "לימדה אותי לעוף", אולם לדבריה היא לא הצליחה לעוף. פלוגית ג'
ניסתה לטעון, בלשון רפה מאוד, כי מדובר "במטאפורה" וכאשר התבקשה להסביר את
המטאפורה, היא ענתה בכעס "זה שיעור ----- עכשיו?" (עמ' 144), דוגמה
להתנהלות המוזרה, על דרך ההמעטה, והבלתי מקובלת של חברי הקבוצה.

רמזים נוספים לחשיבות מעמדה של פלוגית א' ניתנו בהודעותיה של פלוגית ב' במשטרה,
ובעדותה בבית המשפט.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 בעדותה בבית המשפט הכחישה פלונית ב', כי קיים קשר בין מועד הגשת תלונתה לבין מועד
2 הגשת תביעתם של פלונית א' ועד א' אחר כנגד אלמוני, שישה ימים קודם לכן, ואף טענה כי
3 איננה יודעת על הגשת התובענה, אם כי לא ידעה להסביר, מדוע בתלונתה במשטרה (במ2,
4 מול השורה 54) ציינה "רוצה לציין שישה תביעה של זוג חברים שלי", ועמדה על דעתה,
5 כי "אין קשר בין הדברים" (עמ' 59), ולאחר מכן הגדילה לעשות כאשר טענה כי, "ידעתי
6 קיימת תביעה ומישהו תובע את מישהו ומישהו את השני. לא משהו ספציפי, לא ידעתי מי
7 את מי" (שם), ונשאלת השאלה, מדוע סיפרה פלונית ב' במשטרה על תביעה של "זוג"
8 חברים שלה, כאשר ברור שהתכוונה לפלונית א' ועד א' אחר, ובעיקר – מדוע בכלל הזכירה
9 עובדה זו במועד הגשת תלונתה? המסקנה היא, כי אין כל ספק שקיים קשר בין מועד הגשת
10 התלונה לבין הגשת תביעתם של פלונית א' ועד א' אחר כנגד אלמוני, תביעה שהוגשה כאמור
11 שישה ימים קודם לכן, ועצם ציון קיומה של התביעה בתלונה למשטרה, כאשר לכאורה אין
12 קשר בין קיומה של התביעה לבין תוכן התלונה, מלמד, כי הגשת התביעה של פלונית א' ועד
13 א' אחר עמדה בבסיס הגשת תלונתה של פלונית ב' למשטרה.

15 ניתן ללמוד עוד על הלך הרוח של פלונית ב' בעת הגשת התלונה, כאשר תיארה את כעסה על
16 אלמוני, שהגיש לדבריה תביעה כנגד פלונית א' ועד א' אחר. לדבריה "עצם העובדה
17 שתובעים, או שמתייחסים, או שמזלזלים בשני אנשים מאוד מאוד יקרים לי הציף אצלי
18 משהו, כן, כי אני חושבת שנכנס שם רשע מאוד גדול, בהחלט" (עמ' 60 שורות 1-3), אלא
19 שהתברר, שבאותו מועד לא הוגשה תביעה כלשהי של אלמוני כנגד פלונית א' ועד א' אחר,
20 או אז טענה פלונית ב' "בזמנו זה מה שחשבתי, שכנראה הוא תבע אותם" (שם, שורה 8),
21 ואם כך, אין ספק שפלונית ב' רצתה להעניש את אלמוני שזלזל, לדעתה, בשני אנשים מאוד
22 יקרים לה, ונראה, כי התוצאה היתה הגשת התלונה כנגדו, מה עוד, שאותו "רשע גדול"
23 (כפי הנראה ייצוגו של אלמוני את פ' בתביעה שהגישה כנגד פלונית א' ועד א' אחר) "ערער
24 מאוד מאוד את עולמם (של פלונית א' ועד א' אחר – ד.ג.), את עולמי גם, זהו" (עמ' 60 ש
25 ורות 14-15), והרי לנו הסיבה להגשת התלונה בגין אונס, והסיבה להגשת התביעה, מה עוד,
26 שבתלונה למשטרה הסבירה פלונית ב' שאלמוני "מתעלל" בחבריה, ובחקירתה אישרה, כי
27 אותם חברים הם פלונית א' ועד א' אחר (עמ' 61 שורות 1-2).

29 זאת ועוד. חרף הערצתה וסגידתה של פלונית ב' לפלונית א', כפי שהדברים באו לידי ביטוי
30 בחקירתה, עד כי פגיעה בהם מהווה גם פגיעה בה, טענה פלונית ב' בחקירתה בבית המשפט,
31 שלמרות ביקוריה אצל פלונית א' ועד א' אחר ב---- לא מעט פעמים, היא לא דיברה איתם
32 על התביעה שהגישה (עמ' 70), אמירה שלא ניתן לתת בה אמון, מה עוד שקרוב לוודאי
33 שטענתו של אלמוני, כי התביעה הוגשה – ביוזמתה של פלונית א', איננה מפרכת בכלל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

129. אם נוסף לעובדות שפורטו עד כה את עדותו של העד מ', על פיה נשכרו שירותיו על ידי ד' ועל ידי פלונית א' ועד א' אחר, הרי שלא יותר עוד ספק באשר למנהיגותה של פלונית א' והשפעתה העצומה על חברי הקבוצה, עד כדי שיעבוד מקורותיהם הכספיים, לרבות מקורות כספיים של בני משפחתם, לרווחתה, והנעתם להגיש תלונות שווא במשטרת ישראל, ואף תביעות נזיקין.

לא זו אף זו. מעדותו של העד מ' עולה, כי המטרות שלשמן נשכרו שירותיו נוסחו במשותף על ידי חלק מהתובעות ועל ידי עו"ד סדובניק, כאשר ביחס לאלמוני, כמו גם ביחס לפ', נוסחה המטרה כדלקמן: **"מפסיד במשפטים, מפסיד בחיים, בורח, נעלם, מפסיד להטריד"**, וכפי שעולה מעדותו של העד מ', המטרה היתה להציג את אלמוני ברבים כמפסיד במשפטים, דבר שיגרור אחריו **"מפסיד בחיים"** וכפועל יוצא **"בורח, נעלם, מפסיד להטריד"**, ובהתחשב בעובדה, שפלונית ב' יצרה קשר עם החוקר הפרטי, העברין המורשע פלונית אלמוני ד', לצורך קבלת עזרתו בהשגת המטרה, אין ספק, כי מדובר באיום מפחיד של ממש על חייו ורווחתו של אלמוני. ודוק: העד מ' אישר בחקירתו, כי לצורך ביצוע העבודה שלשמה נשכרו שירותיו על ידי ד' ופלונית א' ועד א' אחר, נפגש עם פלונית ב', עם פלונית ג' ועם פלונית ד' – הן שלושת התובעות בתביעות נשוא פסק דין זה. בנוסף, העד מ' אישר ששוחח לפחות פעם אחת עם פלונית א' באמצעות הסקייפ, ולדבריו, היא **"נשמעה כמי שמאוד מוטרדת ממה שקורה פה, ואני לא הצלחתי להבין למה הם לא פה, אבל בטח היו להם סיבות שלהם. והיא תיארה את אלמוני כשטן, מישהו שעשה לה הרבה רע, וביקשה שאני אעזור... שאני אעזור להפסיק את המלחמה הזאת בין אלמוני אליה ולשאר חברי הקבוצה"** (עמ' 20), ומשהובהרה הדרך בה התכוונו העד מ' והתובעות לסייע לפלונית א' בעניינו של אלמוני, כעולה מניסוח המטרות של תוכנית הנאנסות, אין ספק, שהיה כאן נסיון ברור להרוס את אלמוני, אישית ומקצועית, פשוטו כמשמעו, והכל בניצוחה, בעידודה, ולמעשה ביוזמתה של פלונית א'.

130. כפי שצינתי מספר פעמים, אין בדעתי להגדיר את הקבוצה נשוא התובעות, ולא התבקשתי לקבוע האם מדובר בכת, אם לאו, אולם האמת ניתנת להיאמר, שאין זה מעלה, או מוריד, האם מדובר בקבוצה ללימודי -----, כפי שניסו התובעות לטעון, או כת – כפי שטוען אלמוני. בפועל מדובר בקבוצה, אשר היחסים בין חבריה לבין עצמם, כמו גם ביניהם לבין מנהיגתם פלונית א', הינה בעייתית ביותר, ובלתי נורמטיביים לחלוטין. לא ברור האם מדובר ביחסי תלות בפלונית א', שכן לא הובאו ראיות לכך, אולם אין כל ספק, כי חברי הקבוצה מעריצים את פלונית א' וסוגדים לה, ומוכנים למלא אחר מוצא פיה, עד כי תחושת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונת ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונת ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונת ד'

תיק חיצוני:

כעס של פלונת א' כלפי מאן שהוא – במקרה שלנו כלפי אלמוני – הופכת לכעסם וכאבם של חברי הקבוצה כולה, המביעים נכונות לפעול על פי דרישותיה ולמלא אחר רצונותיה ומוצא פיה, לרבות הגשת תלונות בלתי מבוססות, בלשון המעטה, למשטרת ישראל וכן הגשת תביעות. האם מדובר למעשה ביחסים של תלות בין חברי הקבוצה לבין פלונת א'? לא לי להחליט.

בשלב זה ראוי לחזור ולציין את עדותם הנוגעת ללב של קרובי חברי הקבוצה, אשר תיארו בעצב רב את התנתקות יקיריהם ממשפחותיהם הביולוגיות, וכן את גניבת הכסף, שתוארה על ידי המצהירה ש', שהדגישה, כי אינה מלינה על אובדנו של הכסף, כי אם על בגידת אחותה א', חברת הקבוצה, אשר נהגה כפי שנהגה, ועל התנתקותה מבני משפחתה.

131. מכל האמור עולה, כי תיאוריו של אלמוני באשר למתרחש בקבוצה משקפים במידה רבה מאוד את המציאות, עובדה התומכת בטענתו, לפיה הורתן ולידתן של התלונות והתביעות הינה בהחלטתה של פלונת א' לגרום לאובדנו ולהעלמו, ממש כפי שעולה מניסוח הגדרת מטרות "תוכנית הנאנסות", שנהגתה במשרדו של העד מ'.

לא זו אף זו. סדר האירועים, תומך אף הוא במסקנה, כי הגשת התלונות והתביעות נעשו ביוזמתה ובעיבודה של פלונת א', ואפרט.

בתאריך 2.12.09 הגישו תביעה כספית כנגד אלמוני.

בתאריך 8.12.09 שישה ימים לאחר הגשת התביעה – הוגשה תלונתה של פלונת ב'.

בתאריך 10.3.10 מתקיים עימות במשטרת ישראל בין פלונת ב' לבין אלמוני, במסגרתו

"הבטיחה" פלונת ב' לאלמוני, ש"התלונות עוד יגיעו אליך".

בתאריך 21.3.10 הגיש אלמוני תביעה שכנגד נגד עד א' אחר ופלונת א'.

בתאריך 31.3.10 עשרה ימים לאחר הגשת התביעה כנגד עד א' אחר ופלונת א', הגישה

פלונת ד' תלונה למשטרה.

בתאריך 1.4.10 יום לאחר הגשת תלונתה של פלונת ד', הגישה פלונת ב' תלונה נוספת כנגד

אלמוני בגין איום טלפוני (המוכחש על ידו מכל וכל, וממילא לא הוכח).

בתאריך 11.4.10 הגיעה פלונת ב' למשטרה, וביקשה לתקן את תלונתה מנסיון אונס לאונס.

בתאריך 18.4.10 שבוע לאחר תיקון תלונתה של פלונת ב', הגישה גם פלונת ה' תלונה

למשטרה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

למקרא הסדר הכרונולוגי של האירועים, בנוסף לעובדות שהוכחו, לא יכול עוד להיות ספק בדבר קיומה של "יד מכוונת", אשר הורתה על הגשת התלונות, ונראה, כי יד מכוונת זאת הינה פלונית א', אשר כזכור בחרה שלא להתייצב בבית המשפט ונמנעה מלהתעמת עם טענותיו של אלמוני כנגדה, ונוכח הסבל הרב שהסבה פלונית א' לאלמוני, באמצעות התובעות, אין עוד ספק, כי יש לחייבה בתשלום פיצויים לאלמוני.

התביעה שכנגד נגד פלונית ה'

132. התביעה שכנגד הוגשה כנגד פלונית ה' בגין הגשת תלונה שקרית, כנטען, על אינוסה על ידי אלמוני במהלך שנת 1999.

יובהר מיד, כי סיפורה של פלונית ה', כפי שהתברר מפיה, היינו דוגמה מובהקת והוכחה חותכת לטענותיו של אלמוני, בדבר התארגנות קבוצתית להרע לו, בתחילה בדרך של הגשת תלונות סרק במשטרה, ולאחר מכן בדרך של הגשת תביעות כנגדו. ודוק: פלונית ה' לא הגישה תביעה כנגד אלמוני, ומעורבותה בפרשות אשר בפניי הינה בשל הגשת התביעה שכנגד נגדה.

133. מעיון בתיק המשטרה עולה, כי בתאריך 18.4.10 הגישה פלונית ה' תלונה במשטרה בגין "אונס והטרדה מינית ונפשית" כנגד אלמוני.

מהתלונה עולה, כי פלונית ה' החלה לעבוד כמזכירה במשרדו של אלמוני ביוני 1999, וכעבור מספר חודשים "אני הייתי אצל ההורים שלי בבית... ואלמוני הגיע אלי... היינו במטבח ואז אלמוני התקרב אליי והתחיל לשלוח אלי ידיים, ואני כל הזמן ביקשתי ממנו שיפסיק ושאני לא רוצה, בצורה מסויימת אלמוני לקח אותי למעלה ונכנסנו לאחד החדרים... הוא שם אותי על השטיח, הוא ביצע חדירה וגמר ממש תוך שניה ובזה זה נגמר... ואחר כך הוא הלך הביתה. אני המשכתי להגיע לעבודה....".

מהמשך התלונה עולה, כי היחסים בין השנים נמשכו, ולדברי פלונית ה' "אני חושבת שאני הסכמתי להיות איתו, כי פשוט הותשתי, הייתי כאילו בבוקר עושה קפה, בערב הוא היה בא ועושה את שלו והולך. הייתי ממש כמו כלי, שפחה, לא היה שם חיבוקים ואהבה....". במענה לשאלה הודתה פלונית ה', כי עבדה אצל אלמוני כארבע שנים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בהתייחס ליחסי המין, לדבריה "בהתחלה זה היה בכפייה..... נראה לי שנה בערך..." אם כי היא הודתה, כי "אני לא חושבת שבכל פעם אמרתי שאני לא רוצה אבל המון פעמים ניסיתי לצאת מהקשר הזה, אבל אז הוא היה עוד יותר מתקשר ובא ומדבר איתי עד שהייתי נכנעת....".

פלונית ה' טענה, כי פעם אחת קיימו השניים יחסי מין על גג המבנה בו שוכן משרדו של אלמוני ופעם אחרת קיימו יחסים בשעות הערב במשרד עצמו, טענות שהוכחו על ידי אלמוני.

כאשר התבקשה פלונית ה' להגדיר את הקשר ביניהם באותה תקופה, היא השיבה, כי "בהתחלה זה היה סוד ואחר כך נלחמתי, נלחמתי על כך שאם אתה איתי אז זה לא צריך להיות סוד והפכנו להיות בני זוג... בערך אחרי שנתיים....".

במסגרת מערכת היחסים הזוגית "היינו יוצאים יחד לאכול ארוחת צהריים, פעם אחת הכרתי אותו לאמא שלי... הוא בהמשך גם הכיר לי את המשפחה שלו....", והיא הסכימה, כי בתקופה זו הקשר היה "הדדי". עוד סיפרה פלונית ה', כי בהמשך קיימה יחסי מין עם אלמוני בהסכמה גם בביתו, ובסופו של דבר, הם נפרדו בשנת 2004.

בתום הגשת תלונתה נשאלה פלונית ה' האם יש לה מה להוסיף, ניכר היה מתשובתה שהיא אומרת דברים שתודרכה לאומרם. לדבריה "אני רוצה לציין שהכל כמו סינדרום סטוקהולם, שבו הייתי ממש כלואה בעולם שהוא יצר, הוא השתלט עלי, על כל שעות היום שלי, שהיינו כביכול ביחד.... תמיד קשר שרציתי לצאת ממנו אלף פעם, ניסיתי להפרד ממנו, זה היה קשר של שנאה, תיעוב וכניעה", אמירות העומדות בניגוד גמור ומוחלט לתיאורים הקודמים של יחסיהם, ובמיוחד "מלחמתה" לפרסם ברבים את קיומו של הקשר ביניהם.

נראה שגם החוקרת המשטרתית הופתעה למשמע הדברים, שכן שאלה אותה "למה הגעת היום להתלונן?" ותשובתה הצפויה של פלונית ה' היתה "כי אני שמעתי מחברות שלי שגם הן התלוננו עליו על אונס, פלונית ד' ופלונית ב'...", ואם יותר לי להיות צינית, הדברים נשמעים כמועדון חברים, אשר במסגרתו "חבר מביא חבר".

דומה, כי לנוכח תיאור "אונס" משנת 1999, אשר לאחריו הפכו פלונית ה' ואלמוני לבני זוג למשך תקופה ממושכת, והגשת התלונה בשנת 2010, "כיי" פלונית ב' ופלונית ד' התלוננו גם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

הן, אין עוד מקום להאריך בדיון בשאלת אמיתותה של התלונה, ועל כן אתייחס לתלונה זו בקיצור.

134. לקראת שמיעת הראיות הגישה פלונית ה' תצהיר עדות ראשית, ולהפתעתי הצהירה בראשיתו **"כי הדברים שמסרתי למשטרה יכונו במסגרת תצהירי "תלונה", אולם זאת רק למען הנוחיות שעה שכפי שאסביר להלן, כלל לא היה בכוונתי להגיש תלונה כנגד אלמוני, כי אם רק להעיד על מעשיו כלפי, ובפרט האירוע שבו התחיל הקשר המיני בינינו, אירוע שנעשה כנגד רצוני"** (סעי' 4 לתצהיר).

מתצהירה של פלונית ה' עולה, כי הארוע המתואר על ידה כאונס, החל במטבח בבית הוריה, שם החל אלמוני לנשקה וללטפה, ולדבריה, היא אמרה לו כל הזמן **"אלמוני די, אני לא רוצה, זה לא מתאים"**, אולם הוא לא חדל, ובהמשך **"הוא לקח אותי בידי למעלה, השכיב אותי על השטיח, חדר וגמר מהר, ולאחר מכן הלך... אמרתי לעצמי שלעולם לא אתן לזה לקרות שוב, אבל שוב ושוב נכנעתי לו"** (סעי' 30).

מתיאור זה לא עולה, בשום פנים ואופן, כי פלונית ה' נאנסה על ידי אלמוני, אולם בהחלט עולה, כי היא התאכזבה מכך ש**"חדר וגמר מהר"**, דבר שהותיר אותה עם הרגשה רעה מאוד ותחושת גועל לדבריה. ודוק: בחקירתה בבית המשפט הודתה פלונית ה', כי **"אני לא קראתי לזה אונס באותה תקופה"** (עמ' 183 שורה 14), ומאליה נשאלת השאלה: אם פלונית ה' עצמה לא חשה נאנסת באירוע הנדון **"באותה תקופה"**, מה שינה את התייחסותה לאירוע, שנים רבות לאחר מכן, בתקופה שעובר להגשת התלונה? התשובה נמצאת הן בהודעתה במשטרה, הן בתצהירה והן בתשובותיה בחקירתה בבית המשפט.

כפי שצינתי, כבר בהודעתה במשטרה הודתה פלונית ה' כי הגישה את התלונה, כיוון ששמעה מפלונית ב' ופלונית ד' על הגשת תלונותיהן.

בתצהירה הרחיבה פלונית ה' וסיפרה, כי פלונית ב' סיפרה לה שהגישה תלונה כנגד אלמוני בגין **"הטרדה מינית"**, וכתגובה, סיפרה לה פלונית ה' על **"האירוע הראשון ביני ובין אלמוני, אשר בו אלמוני, הלכה למעשה שכב איתי חרף העובדה שהתנגדתי לכך"** (סעי' 53 לתצהיר), או אז שאלה אותה פלונית ב' מדוע איננה מתלוננת על מעשיו, ופלונית ה' ענתה לה, שהיות ולאחר מכן הפכו לבני זוג **"לא יכולתי להתלונן"** (סעי' 54 לתצהיר), אלא פלונית ב' לא ויתרה, והציעה לפלונית ה' להתייעץ עם המרכז לנפגעות תקיפה מינית **"ואבדוק איתם אם זה אמנם לא נחשב, או יכול להחשב לאונס"** (סעי' 55 לתצהיר).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

יומיים לאחר אותה שיחה התקשרה פלונית ה' למרכז הסיוע, ונאמר לה, שאף אם התחתנה וילדה ילדים **"אם אמרתי לאותו גבר לא- הגבר צריך להפסיק"** (סע' 55 לתצהיר).

יומיים לאחר אותה שיחה התקשרה פלונית ה' למרכז הסיוע, ונאמר לה, שאף אם נישאה וילדה ילדים **"אם אמרתי לאותו גבר לא – הגבר צריך להפסיק"** (סע' 56 לתצהיר).

בעקבות שיחה זו התייעצה פלונית ה' עם פלונית א' (!!), שלמעשה עודדה אותה להגיש את התלונה, באומרה **"שהיא חושבת שזה נשמע מאוד אוטנטי"** (סע' 58 לתצהיר), והיות והמשיכה להתלבט האם להגיש תלונה, אם לאו, נטל העד ד' את המושכות לידיו **"ולקח אותי"** (עמ' 189 שורה 1) להגיש תלונה. לא זו אף זו, העד ד' אמר לה **"שהיה חבר בקבוצה... שיקשיב לי לדברים...."** (סע' 59 לתצהיר), והשאר ידוע.

במאמר מוסגר אציין, כי אותו **"חבר בקבוצה"** שאמור היה **"להקשיב"** לתלונתה של פלונית ה', הינו שוטר במשטרת ישראל...

להשלמת התמונה יצויין, כי פלונית ה' הבהירה בעדותה, שבאירוע הנדון **"הוא הרים אותי על הידיים שלו ועלה"** (עמ' 190 שורה 20) וכך **"זה לא היה אליים"** (עמ' 191 שורה 4).

עוד, ולהשלמת התמונה יובהר, כי פלונית ה' העידה, שהגיעה למשטרה ואמרה לשוטר **"אני יודעת שהחברות שלי התלוננו עליו וגם אני מכירה אותו וגם לי יש מה לספר עליו שאני חושבת שאני צריכה להגיד"** (עמ' 170 שורות 19-22), כאשר לדבריה לא חשבה כלל להגיש תלונה (!!), אלא עשתה כן בסופו של דבר מכיון שהשוטרת אמרה לה, לדבריה **"את לא יכולה למסור עדות בתיקים שלהן, אם את רוצה שהדברים שלך יירשמו, הם יתוייגו כתלונה"** (עמ' 171 שורות 2-4), והתוצאה היא, שתלונתה של פלונית ה' מתחילה במילים **"אני רוצה להתלונן על אונס והטרדה מינית ונפשית כנגד אלמוני...."**

מעבר לצורך יצויין, כי אותה שוטרת, אשר, לכאורה, אילצה את פלונית ה' להגיש תלונה כנגד אלמוני, וסירבה לכאורה להתייחס להודעתה כאל עדות במסגרת תיק חקירה פעיל, לא הובאה לעדות, ולעניות דעתי, אמירותיה של פלונית ה' בעניין זה אינן אמת, ומכל מקום, הימנעותה של פלונית ה' מהבאתה לעדות פועלת לחובתה, ותורמת למסקנה, כי אין מדובר באמירות אמת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

135. אין בידי לקבל את גרסתה של פלונית ה', על פיה לא פנתה למשטרה לצורך הגשת תלונה, כי אם לצורך מתן סיוע לחברותיה.

אין לי כל ספק, שפלונית ה' דורבנה להגיש את התלונה על ידי פלונית ב' ועל ידי פלונית א', וכאשר האריכה בהתלבטיותיה, "גוייס" העד ד', בעלה – או גרושה – של פלונית ב', והסיע אותה פיסית למשטרה לצורך הגשת תלונה, ודוק: מדובר על הגשת תלונה לגבי מקרה, אשר לא נתפס כלל על ידי פלונית ה' כאונס, קרי: פלונית ב', פלונית א' והעד ד' יצרו סיטואציית אונס "יש מאין", ניצלו את סיפורה של פלונית ה' על קיום יחסים למרות שפלונית ה' לא היתה מעוניינת בהם לדבריה, אם כי לא התנגדה להם, "וגייסו" אותה כחיילת נוספת במערך "החיילים" ששיתפו פעולה לצורך הגשת תלונות יזומות על ביצוע אונס כנגד אלמוני. ודוק: אלמוני פירט בסעיף 41 לכתב התביעה שכנגד את פרטי התלונה שהגישה כנגדו פלונית ה' במשטרת ישראל, בהבהירו, כי מדובר בתלונה שקרית, והנה, למרבה הפלא, לא מצאה פלונית ה' לנכון להתייחס לפרטי תלונתה בכתב ההגנה שהגישה, אלא טענה, במפתיע, כי "אינה זוכרת מה נאמר בה..." (בתלונה – ד.ג.), אולם היא זוכרת, שמדובר "באירוע (שהתרחש – ד.ג.) בטרם תחילת מערכת היחסים בינם..." (סעי' 17 לכתב ההגנה), עובדה נוספת המערערת מאד את אמינותה ואת אמיתות תלונתה, שכן לא יתכן שפלונית ה' "זכרה" במועד הגשת התלונה את פרטיה, אולם "שכחה" את אותם פרטים בעת ניסוח כתב ההגנה.

136. אינני מתעלמת מהעובדה, שיחסיהם של פלונית ה' ושל אלמוני ידעו עליות ומורדות, ואף מספר פרידות לפרקי זמן של ימים בודדים לדבריה, אולם עובדה היא, כי מערכת יחסים זו, בעייתית ככל שהייתה, שרדה זמן רב, וכן עובדה היא, כי פלונית ה' "נלחמה" על פרסומה ברבים, וברור שלא הייתה עושה כן, אילו היתה סובלת במסגרת יחסיה עם אלמוני. ודוק: אינני יודעת מה היו חילוקי הדעות ביניהם, אשר הובילו לאותן פרידות, אולם מיומנה של פלונית ה' עולה – היומן היחיד ששרד, לאחר ששוכנעה לשרוף את יומניה על ידי המצהירה ל' – שהיא חשדה בו, שהוא מקיים יחסים כלשהם עם פלונית ג' במקביל ליחסיו עמה, ויתכן בהחלט, שזו הייתה סיבת המתיחות ביניהם, ככל שהייתה.

137. מכל מקום, ספק רב מאוד מאוד האם ניתן להגדיר את האירוע משנת 1999 כ"אונס", ומכל מקום, אין כל ספק שתביעתה של פלונית ה' התיישנה זה מכבר, מה עוד שהיא לא טוענת – כפי שהתובעות עושות – שהיא "הזחיקה" את האירוע, אלא מודה בפה מלא, שלא ראתה בו "אונס", ושוכנעה להאמין כי מדובר באונס רק לאחר שיחתה עם פלונית ב' ופלונית א', ומן הסתם – עם העד ד'.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

138. המסקנה מהאמור הינה, כי התלונה שהוגשה על ידי פלונית ה' הינה תלונה שקרית, אשר לדבריה היא לא התכוונה כלל להגיש, ושוכנעה לעשות כן על ידי פלונית ב', במסגרת התגייסותה למלא אחר רצונותיה של פלונית א'.

הנזק

139. אלמוני עותר לפיצוי, כמפורט בפרק ז' לכתב התביעה שכנגד, הן בגין נזק לא ממוני והן בגין נזק ממוני.

באשר לנזק הלא ממוני – אלמוני מתאר את עוגמת הנפש הרבה והסבל הרב, שהיו מנת חלקו, בשל הגשת תלונות כוזבות במשטרת ישראל; חקירותיו במשטרה; הצורך להתמודד עם התלונות ותוכנן הקשה, וכן הצורך לנהל את התביעות נשוא פסק דין זה. לדבריו, חווה תחושה של אובדן שליטה על חייו, ופחד רב בשל החשש שמא ייכלא מאחורי סורג ובריח על לא עוול בכפו. אלמוני מתאר בסיכומיו, כי האירועים המפורטים גרמו לו "לריסוק תחושת הבטחון ולערעור היציבות בחייו, לאובדן שלווה הנפש שלו ולפגיעה הכרוכה בכך באיכות חייו, בחיי המשפחה, הן הפגיעה בקשר הזוגי, הנובעת מהצורך להתמודד עם טענות שקר בדבר שורה של עבירות מין שביצע כביכול, והן הפגיעה בקשר ההורי שלו עם שתי בנותיו", ולעניות דעתי, תיאור זה אינו חוטא לאמת ואינו מוגזם, שכן אין ספק, שהחרב המתהפכת שהתנופפה מעל ראשו של אלמוני במשך תקופה ארוכה מאד, שיבשה מאד את מהלך חייו, ולמעשה עצרה אותם, שכן אלמוני הקדיש עצמו, במשך תקופה ארוכה לטיהור שמו והדיפת השקרים שפורסמו כנגדו, ואשר הציגוהו "כאנס" "וכשטן".

במהלך ניהול המשפט הוכח, כי התובעות שמו להן למטרה "להרוס" את אלמוני, והדברים באו לידי ביטוי במטרות שנוסחו במסגרת "תוכנית הנאנסות", שנהגתה במשרדו של העד מ', כאשר ניסוח המטרות אינו מצריך פרשנות כלשהי, ואינו מותיר מקום לדמיון באשר למטרה של התובעות "לחסל" את אלמוני הן בפן האישי והן בפן המקצועי כ------, עד שבסופו של דבר "ייעלם".

התנהלות זו של הנתבעות שכנגד מהווה רשלנות במובנה המשפטי, ודוק: אין מדובר ברשלנות הבאה לידי ביטוי במעשה, או מחדל הנובעים מחוסר תשומת לב, כי אם במעשים שנעשו מתוך כוונה מפורשת להזיק לאלמוני, כאשר מבצעים יכולים היו, וצריכים היו לצפות את הנזק שייגרם לו בשל ביצוע אותם מעשים (הגשת התלונות הכוזבות במשטרת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

1 ישראל והפגנות), ולמעשה הוכח, כי לא רק שהתובעות צפו את התוצאות של מעשיהם, אלא
2 שהן חפצו בהן (ראו לעניין זה: ע"א 593/81 מפעלי רכב אשדוד בע"מ נ' ציזיק, פ"ד מא (3)
3 167; ע"א 2034/98 אמין נ' אמין, פ"ד נג (5) 69), ועל כן, אין מנוס מהמסקנה, כי "...הוגן,
4 צודק וסביר שתוטל חובת זהירות נורמטיבית מכח הדין..". (ע"א 915/91 מדינת ישראל נ'
5 לוי, פ"ד מח (3) 45, 66; ע"א 2625/02 נחום נ' דורנבאום, פ"ד נח (3) 385, 408-409).

6
7 מהאמור עולה, כי הנתבעות שכנגד הפרו את חובת הזהירות המוטלת עליהן, חובה המוטלת
8 על כל אדם כלפי רעהו, וכן עולה, כי נוכח הפרת החובה האמורה נגרם לתובע שכנגד נזק לא
9 ממוני, שהינו בר פיצוי.

10
11 באשר לנזק הממוני – כפי שצינתי, התובע שכנגד טוען כי נגרם לו נזק ממוני, וקרוב לוודאי
12 שהוא צודק בטענתו, אלא ששיעורו של נזק זה לא הוכח, שכן למעט אמירות כלליות לא
13 פורטו נתונים התומכים בטענה, וממילא, לא הובאה, למשל, חוות דעת של רואה חשבון
14 להוכחת הנזקים הנטענים.

15
16 פיצוי בהתאם לחוק איסור לשון הרע – סעי' 7 לחוק איסור לשון הרע קובע, כי פרסום לשון
17 הרע הינה, בין היתר, עוולה אזרחית, בגינה רשאי בית המשפט לפסוק לנפגע פיצוי בסך של
18 50,000 ₪, ללא הוכחת נזק (סעי' 7א(ב), ובסעיף 7א(ג) נקבע:

19
20 **"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע**
21 **פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם**
22 **לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב) ללא**
23 **הוכחת נזק".**

24
25 הנתבעות שכנגד טוענות, כי הגשת התלונות למשטרת ישראל חוסה תחת הגנת סעי' 15(8)
26 לחוק איסור לשון הרע, שכן מדובר בתלונות שהוגשו "לרשות המוסמכת לקבל תלונות על
27 הנפגע, או לחקור בעניין המשמש נושא התלונה...", אולם אינני מקבלת טענתן זו, שכן
28 סעיף 15 רישא קובע מפורשות, כי המקרים המפורטים בסעיפיו הקטנים עשויים לשמש
29 הגנה מפני תביעת לשון הרע, רק אם הפרסום נעשה "בתום לב", קרי: אין די במסקנה, כי
30 התלונות הוגשו לרשויות המוסמכות לחקור אותן, שכן תנאי הבסיסי הנדרש על מנת שנתבע
31 יהיה זכאי לחסות תחת ההגנות המפורטות בסעי' 15 לחוק איסור לשון הרע, הינו דרישת
32 תום הלב, שאיננה מתקיימת בעניין אשר בפני.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

בעניין אשר בפני, הוכח ונקבע, כי התלונות הוגשו למשטרה בחוסר תום לב מוחלט, ולמעשה, בכוונת מכוון, שעניינה להזיק לנפגע, ועל כן אין מנוס מהמסקנה, כי הנתבעות שכנגד אינן יכולות לחסות תחת ההגנה האמורה. ודוק: אין מחלוקת, כי משטרת ישראל הינה הגוף המוסמך לחקור תלונות כדוגמת התלונות שהוגשו בעניין אשר בפני, אולם המתלוננות אינן יכולות לנצל עובדה זו כדי להצדיק הגשת תלונות שקריות, בהיותן מודעות להיותן שקריות במועד הגשתן, כפי שפורט היטב במסגרת פסק דין זה, ודי אם אחזור ואזכיר את התפתחות הגירסאות של המתלוננות והסתירות הרבות בדבריהן, כאשר עלתה על כולן פלונית ב', אשר הגישה את תלונתה הראשונית בגין נסיון אונס, ולאחר מכן הגישה תלונה "מתוקנת" בגין אונס.

השופט א. ברק (כתוארו אז) עמד על מהות דרישת תום הלב במסגרת הגנה זו, בהבהירו, כי תכלית דרישת תום הלב, היא יצירת איזון בין שמירה על שמו הטוב של אדם, לבין הצורך לאפשר לציבור להתלונן בפני המשטרה על עבירות שבוצעו, מבלי לחשוש כי הגשת התלונה תחשוף את המתלונן לתביעה בגין לשון הרע, ובהתייחסו לעצם פירוש המונח "תום לב", נקבע:

"הצורך להבטיח את האיזון האמור הוא הקובע את הדרך הראויה לפירושו של מושג תום הלב בסעיף 15(8) האמור. נראה לי, כי עלינו לפרש את 'תום הלב' בהקשרה של הגנה זו כמתייחס לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום. אדם, המתלונן בפני המשטרה על עבירה שלפי אמונתו בוצעה על ידי פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר, כי אמונתו מוטעית היא, שכן בנסיבות אלו ראוי הוא כי האינטרס הפרטי של הנפגע יפנה דרכו לאינטרס הציבורי, שאם לא כן יחששו בני הציבור להגיש תלונות. לעומת זאת, אם מתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו ויודע כי אינה אמת, אין כל אינטרס ציבורי במתן הגנה למתלונן, ואין כל אינטרס ציבורי בעידוד התנהגות שכזו". (ע"א 788/79 ריימר נ' עזבון המנוח ברקו רייבר, פ"ד לו (2) 141, 149).

כפי שצינתי, בעניין אשר בפני הוגשו תלונות שקריות, וזאת במודע, מתוך מטרה להזיק לאלמוני, ועל כן אין הנתבעות שכנגד רשאיות לזכות בהגנת סעי' 15(8) לחוק איסור לשון הרע, שכן תלונתיהן הוגשו בחוסר תום לב מובהק, בידוע, כי העובדות הכלולות בתלונות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

1 אינן אמת, עובדה המזכה את התובע שכנגד בפיצוי בהתאם לסעי' 7א (ג) לחוק איסור לשון
2 הרע.
3

4 139. סוף דבר, במסגרת התביעה שכנגד, תפצנה הנתבעות שכנגד את אלמוני כדלקמן:
5

6 נתבעת שכנגד 1 – פלוגית א' – תפצה את אלמוני בסך של 350,000 ₪ בגין הנזק הלא ממוני.
7 סכום זה ישולם בצירוף שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% בתוספת מע"מ כחוק, ובצירוף הוצאות
8 אגרה.
9

10 נתבעת שכנגד 2 – פלוגית ב' – תפצה את אלמוני בסך של 200,000 ₪ בגין הנזק הלא ממוני,
11 ובסכום נוסף בסך של 100,000 ₪ על פי סעי' 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע.
12 סכומים אלו ישולמו בתוספת שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% בתוספת מע"מ כחוק, ובצירוף
13 הוצאות אגרה.
14

15 נתבעת שכנגד 3 – פלוגית ד' – תפצה את אלמוני בסך של 150,000 ₪ בגין הנזק הלא ממוני,
16 וכן בסכום נוסף בסך של 100,000 ₪ על פי סעי' 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע.
17 סכומים אלו ישולמו בתוספת שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% בצירוף מע"מ כחוק, ובצירוף
18 הוצאות אגרה.
19

20 נתבעת שכנגד 4 – פלוגית ה' – תפצה את אלמוני בסך של 50,000 ₪ בגין הנזק הלא ממוני,
21 וכן בסכום נוסף בסך של 50,000 ₪ על פי סעי' 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע.
22 סכומים אלו ישולמו בתוספת שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% בצירוף מע"מ כחוק, וכן בצירוף
23 הוצאות אגרה.
24

25 נתבעת שכנגד 5 – פלוגית ג' – תפצה את אלמוני בסך של 200,000 ₪ בגין הנזק הלא ממוני,
26 וכן בסכום נוסף בסך של 100,000 ₪ על פי סעי' 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע.
27 סכומים אלו ישולמו בצירוף שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% בתוספת מע"מ כחוק, וכן בצירוף
28 הוצאות אגרה.
29

30 140. לפני כשנה הייתי בדעה, כי יש להסיר את צו איסור הפרסום על פרטי האירוע, תוך השארת
31 שמות בעלי הדין חסויים, ועל כך התבקשה תגובתם.
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלונית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלונית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלונית ד'

תיק חיצוני:

מבדיקת התיק עולה, כי פלונית א' ופלונית ה' השאירו את החלטה לשיקולי; פלונית ג', פלונית ד' ופלונית ב' הסכימו למוצע; ואילו אלמוני התנגד למוצע, ונוכח האמור החלטתי שלא להסיר את צו איסור הפרסום.

כיום, בתום שמיעת הראיות ועובר למתן פסק דין זה, הנני בדעה, כי יש להסיר את צו איסור הפרסום הן על פרטי האירועים והן על שמות התובעות, באופן שפרטי הנתבע – התובע שכנגד וכן פרטיה של פלונית ה' יוותרו חסויים, וזאת בשל חומרת התנהלות התובעות – הנתבעות שכנגד, אשר משמשות, כולן, ל- - - - - . ודוק: כל התובעות טוענות לקיומה

של נכות יחסית, הנני בדעה, כי

זכותו של הציבור בכלל, ו- - - - - על ידי התובעות, בפרט, לדעת ולהכיר הן

את הנטען על ידן בהתייחס למצבן הרפואי, והן את התנהלותן הכללית, כפי שבאה לידי ביטוי בתובענות נשוא פסק דין זה, מידע שהינו בעל חשיבות ציבורית מהמעלה הראשונה בהתחשב במקצוען של התובעות.

נוכח האמור, יואילו בעלי הדין להגיב להצעה להסרת צו איסור הפרסום, כמוצע, בתוך 14 ימים, וזאת לצורך מתן החלטה בנושא זה.

למען הסר ספק יובהר, כי בשלב זה נותר צו איסור הפרסום על כנו, וזאת עד מתן החלטה אחרת, ככל שייקבע.

נקבע לתזכורת פנימית לתאריך 7/10/14 לצורך מתן החלטה בשאלת הסרת צו איסור הפרסום.

ניתן היום, י"ט אלול תשע"ד, 14 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.

דליה גנות, שופטת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 4057-05-10 פלוגית ב' ואח' נ' אלמוני ואח'

ת"א 10090-10-11 פלוגית ג' נ' אלמוני

ת"א 10077-10-11 פלוגית ד'

תיק חיצוני:

- 1
- 2
- 3

התביעה סבורה